

A vertical photograph capturing a peaceful sunset over a large body of water. The sun is a bright, glowing orb on the horizon, its light reflecting in a shimmering path down the center of the water. The sky is a deep, warm yellow, and the water's surface is calm with gentle ripples. In the foreground, a dark wooden canoe is beached on the left side, with its oars resting inside. The overall mood is tranquil and contemplative.

*Alelki
nyugalom
forrása*

A *lelki*
nyugalom
forrása

Ellen G. White

Fotót készítette
K. Vreeland és H. Armstrong Roberts
Borítót tervezte IBE, Inc.

1999. Inspiration Books East, Incorporated.
Jemison, Alabama 35085-0352, USA.
www.inbookseast.org

Készült az USA - ban

Tartalom

ELSŐ RÉSZ

JÉZUSHOZ VEZETŐ ÚT

A mű eredeti címe: *Steps to Christ* (1892)

1.	Isten szeretete az ember iránt	7
2.	A bűnösnek Krisztusra van szüksége	14
3.	Bűnbánat	20
4.	Bűnvallomás	34
5.	Odaszánás	39
6.	Hit és elfogadás	45
7.	A tanítványság próbája	52
8.	Növekedés a "Krisztus teljességéig"	61
9.	Életfeladatunk	70
10.	Isten ismerete	78
11.	Az ima kiváltsága	85
12.	Mit tegyünk kételyeinkkel?	98
13.	Öröm az Úrban	107
	A bibliai könyvek rövidítése	219

Tartalom

MÁSODIK RÉSZ

A KERESZTÉNY ÉLET

1. bibliatanulmány
IGAZAK-E A BIBLIA KIJELENTÉSEI? 121
2. bibliatanulmány
KICSODA ISTEN? 125
3. bibliatanulmány
MIÉRT VAN BŰN ÉS SZENVEDÉS? 128
4. bibliatanulmány
**A BŰN MEGJELENÉSE AZ EMBERISÉG
TÖRTÉNELMÉBEN** 132
5. bibliatanulmány
JÉZUS, AZ EMBER, AKI MAGA ISTEN 136
6. bibliatanulmány
ÚT AZ ÖRÖK ÉLET FELÉ 140
7. bibliatanulmány
A MENNY VALÓSÁGOS HELY LESZ 144
8. bibliatanulmány
JÉZUS ÚJRA ELJÖN! 148
9. bibliatanulmány
FOGYTÁN AZ IDŐNK 153
10. bibliatanulmány
MIT KELL TUDNUNK ISTEN TÖRVÉNYÉRŐL? 157

11. bibliatanulmány	
TÖRVÉNY ÉS KEGYELEM	163
12. bibliatanulmány	
EGY NAP, AMELYRŐL NEM SZABAD MEGFELEDKEZNÜNK	166
13. bibliatanulmány	
HOGYAN TERJEDT EL A VASÁRNAP ÜNNEPLÉSE?	174
14. bibliatanulmány	
A KERESZTSÉG	184
15. bibliatanulmány	
MI TÖRTÉNIK A HALÁL BEKÖVETKEZTEKOR?	188
16. bibliatanulmány	
MI A POKOL ÉS HOL VAN?	194
17. bibliatanulmány	
A BIBLIA ÉS A JÓ EGÉSZSÉG	200
18. bibliatanulmány	
MIT MOND A BIBLIA A PÉNZRŐL?	208
19. bibliatanulmány	
SIKER KERESZTÉNY MÓDRA	213
A BIBLIAI KÖNYVEK RÖVIDÍTÉSE	219

**MORE TRANSLATIONS OF THIS BOOK ARE
AVAILABLE AT:**

www.inbookseast.org

Tartalom

ELSŐ RÉSZ

JÉZUSHOZ VEZETŐ ÚT

1.

Isten szeretete az ember iránt

A **TERMÉSZET** és a kinyilatkoztatás egyaránt Isten szeretetéről tanúskodik. Mennyei Atyánk az élet, a bölcsesség és az öröm forrása. Tekintsünk csak a csodálatos, szépséges természetre! Milyen bámulatosan illeszkedik minden nemcsak az ember, hanem valamennyi élő szükségleteihez, hogy boldogságunkat szolgálja! A Földet megörvendezettető napfény, a felüdülést hozó eső, a hegyek, a tengerek – mind a Teremtő szeretetéről beszélnek. Isten személyesen gondoskodik teremtményei mindennapi szükségleteinek betöltéséről, a zsolnárköltő szavai szerint:

“Mindenek szemei tereád vigyáznak
és Te megadod eledelüket idejében.
Megnyitod kezedet,
és megelégsz minden élőt, ingyen.”

(Zsolt. 145:15–16)

Isten szentnek és boldognak teremtette az embert. A Föld is tökéletes volt. A hervadás és a romlás nyoma vagy árnyéka sem volt rajta, amikor a Teremtő kezéből kikerült. Isten törvényének megszegése, a szeretett törvény áthágása hozta világunkba a szenvedést és a halált. De Isten szeretete még a bűn okozta nyomorúságok közepette is megnyilatkozik.

Isten megátkozta a Földet az ember miatt (I. Móz. 3:17). De a tövis és bogáncs is, a kűszködés és a megpróbáltatások is, amelyek sanyarúvá teszik az ember életét, a javunkat szolgálják. Részei annak a nevelésnek, amely – Isten terve szerint – szükséges ahhoz, hogy kiemeljen bennünket a bűn okozta romlásból és süllyedésből. Világunk nem csak a fájdalom és a szomorúság hazája, még elesett állapotában sem. A természetben is megtalálhatjuk a reménység és a vigasztalás üzeneteit. A bogáncson virág nyílik, a túskebokrot rózsák borítják.

“Isten a szeretet” – vallja minden fakadó bimbó, minden sarjadó fűszál. A madarak boldog énekükkel, a finom színárnyalatú, remekművű virágok kellemes illatukkal töltik be a levegőt. Azután az erdő fenséges fáit gazdag, élő, zöld lombozatukkal! Mindezek Istenünk szeretetteljes atyai gondviseléséről tanúskodnak, azt hirdetik, hogy Ő boldoggá akarja tenni teremtményeit.

Isten beszéde is kinyilatkoztatja jellemét. Igéjében Ő maga tesz tanúságot nekünk végtelen szeretetéről és könyörületéről. Amikor Mózes így imádkozott: “kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet”, ezt a választ kapta: “El fogom vonultatni előtted minden jóságomat.” (II. Móz. 33:18–19) [Pontosított fordításban.] Ez az Ő dicsősége. Az Úr elvonult Mózes előtt és kijelentette: “Az Úr, az Úr irgalmas, kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Irgalmas marad ezerízíg, megbocsát hamisságot, vétket és bűnt...” (II. Móz. 34:6–7) Az Úr “kegyelmes és nagy türelmű”, “mert gyönyörködik az irgalmasságban” – olvassuk másutt is az Írásban (Jón. 4:2; Mik. 7:18).

Szeretetének mennyen és földön megnyilatkozó számtalan jelével vonja magához szívünket az Úr. A természet műveivel és az emberi szív által ismert legmélyebb, leggyengédebb földi kötelékekkel önmagát

akarja kinyilatkoztatni nekünk. Mindazonáltal még ezek is csak töredékesen mutatják be szeretetét. A jónak Ellensége azonban úgy elhomályosította az emberek értelmét, hogy – mindeme nyilvánvaló bizonyságok ellenére – félelemmel tekintenek Istenre, szigorúnak és kérlelhetetlennek tartják őt. Sátán elérte, hogy sok ember olyan lénynek képzelet Istent, akinek legfőbb tulajdonsága a zord igazságosság. Szigorú bírónak, kemény és kérlelhetetlen hitelezőnek gondolják őt; olyan valakinek, aki gyanakvóan figyeli az emberek tévedéseit, hibáit, hogy tüstént lesújtsa rájuk ítéleteivel. Jézus azért jött a Földre, azért élt itt közöttünk, hogy Isten végtelen szeretetének kinyilatkoztatása által eltávolítsa ezt a sötét árnyéket.

Isten Fia eljött a mennyből, hogy megismertesse velünk az Atyát. “Istent sohasemki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, Ő jelentette ki őt.” (Jn. 1:18) “Senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja kijelenteni.” (Mt. 11:27) Amikor egyik tanítványa ezzel a kéréssel fordult hozzá: “mutasd meg nekünk az Atyát”, Jézus így válaszolt: “Annyi idő óta veletek vagyok, mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát, mimódon mondd hát nekem: mutasd meg nekünk az Atyát?” (Jn. 14:8–9)

Ezt vallotta Jézus földi küldetése céljáról: “Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat.” (Lk. 4:18) Valóban ezt a munkát végezte. “Széjjeljárt, jót cselekedve, és meggyógyította mindazokat, akik Sátán elnyomatása alatt sínylődtek.” (Ap. csel. 10:38) Egész falvak voltak, ahol minden otthonban elnémult a betegek

jajszava és sóhaja, mert Jézus minden betegséget meggyógyított, amint áthaladt vidékükön. Apostolok bizonyították isteni küldetését. Szeretet, irgalmasság és együttérző részvét nyilatkozott meg élete minden tetteiben. Szíve együttérző rokonszenvvel fordult az emberek felé. Magára vette természetünket, hogy megközelíthessen bennünket és betölthesse szükségleteinket. A legszegényebb és leginkább megvetett emberek sem féltek Jézushoz közeledni. Még a kisgyermek is vonzódott hozzá. Szívesen ültek le a lábához és a térdeire, hogy jóságos arcába nézhessenek.

Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de mindenkor szeretettel szólt. A legnagyobb tapintat, körültekintés és szívélyes figyelmesség jellemezte őt az emberekkel való érintkezése során. Sohasem volt nyers, sohasem szólt határozott szigorúsággal alaptalanul, soha nem okozott szükségtelen szenvedést az érzékeny lelkeknek. Nem részesítette kemény megrovásban az emberi gyengeségeket. Az igazságot szőlte, de ezt mindenkor szeretettel tette. Leleplezte viszont a képmutatást, hitetlenséget és álnokságot, de még ilyenkor is fájdalom volt a hangjában, súlyos feddéseit is megrendülés hatotta át. Sírt Jeruzsálem, a szeretett város felett, amely visszautasította Őt, aki "az út, az igazság és az élet" (Jn. 14:6). Elvetették Őt, az Üdvözítőt, Ő azonban mégis szeretettel tekintett rájuk. Jézus az önmegtagadás és a másokról való körültekintő gondoskodás életét élte a Földön. Érték volt számára minden emberi lélek. Tiszteletet parancsoló, isteni méltóság jellemezte viselkedését, mégis szeretetteljes figyelemmel hajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben elveszett lényt látott, akinek a megmentése az Ő feladata.

Ilyen volt Krisztus jelleme, életének tanúbizonysága szerint. Íme az isteni jellem! Az Atya szívéből fakadtak

az irgalmasságnak azok a folyamai, amelyeket Jézus továbbított az embereknek. Jézus – az együttérző, könyörülő Megváltó – “testben megjelent Isten” volt (I. Tim. 3:16).

A mi megmentésünkért élt, szenvedett és halt meg e Földön. “Fájdalmak férfiává” lett azért, hogy örökkévaló öröm részeseivé tegyen bennünket (Ésa. 53:3). Isten egy leírhatatlan dicsőségű világból bocsátotta “kegyelemmel és igazsággal teljes”, szeretett Fiát egy olyan világba, amelyet tönkretett, kiégetett a bűn, amelyet besötétített a halál és az átok árnyéka. Elbocsátotta Őt szeretete közelségéből, az angyalok imádatának köréből, hogy szégyent, bántalmazást, megaláztatást, gyűlöletet és halált szenvedjen. “Békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg.” (Ésa. 53:5) Szemléljétek Őt a pusztában, a Getsemáne-kertben és a kereszten! Isten büntelen, tökéletes Fia magára vette a bűn terhét. Ő, aki egy volt Istennel, átélte lelkében azt a borzalmas szakadást Isten és ember között, amit a bűn idéz elő. Ezért szakadt ki belőle a kiáltás haláltusájában: “Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt. 27:46) A bűnteher borzalmas, iszonyatos voltának átérzése, amely elszakítja a lelket Istentől – ez törte meg Isten Fiának szívét.

Nem azért volt szükség azonban erre a nagy áldozatra, hogy szeretetet ébresszen az Atya szívében az ember iránt, vagy hogy megmentésünkre indítsa Őt. Nem, semmiképpen sem! Hiszen “úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte” (Jn. 3:16). Az Atya nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem azért hozta meg ezt az áldozatot, mert szeret bennünket. Krisztus volt a Közvetítő, aki által Isten az elveszett világra áraszthatta végtelen szeretetét. “Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot.” (II. Kor. 5:19) Az Atya együtt szenvedett Fiával.

A Getsemáne haláltusájában és a Golgota keresztién a Végtelen Szeretet Forrása fizetett megváltásunkért.

“Azért szeret engem az Atya, mert leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.” (Jn. 10:17) Jézus a következőt mondta ezzel: “Annyira szeretett benneteket az én Atyám, hogy még engem is jobban szeret azért, mert életemet adom megváltásotokért. Azáltal, hogy helyetteseteké és kezeseteké válok, azáltal, hogy lemondok a saját életemről és magamra veszem hajlamaitokat, törvényszegéseiteket, szeretetté válok Atyám előtt, mert áldozatom révén »igaz lehet Ő, miközben igaznak nyilvánítja azt, aki énbennem hisz«.” (Rm. 3:26)

A megváltás művét Isten Fián kívül senki sem valósíthatta volna meg. Csakis az egyszülött Fiú, “aki az Atya kebelén van”, jelenthette ki Őt (Jn. 1:18). Egyedül csak az a Valaki tudta igazán bemutatni őt, aki ismerte szeretete magasságát és mélységét. Ami kevesebb lett volna Krisztus végtelenáldozatánál, nem fejezhette volna ki az Atya szeretetét az elveszett emberiség iránt.

“Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte.” Odaadta Őt, mégpedig nemcsak arra, hogy közöttünk éljen, hogy bűneinket hordozza és hogy áldozatként meghaljon helyettünk. Egészen az elesett emberiségnek adta Őt. Krisztus azonosította magát az emberiség vágyaival és szükségleteivel. Ő, aki egy volt Istennel, olyan köteléssel fűzte magát az emberek fiaihoz, amely soha többé szét nem téphető. Jézus “nem szégyellt az Ő atyjafiainak nevezni minket” (Zsid. 2:11). Ő a mi helyettes Áldozatunk, Szószólónk és Testvérünk, aki az Atya trónja előtt hordozza emberi természetünket. Örök időközön át Emberfia marad, mert mindörökké egygé lett velünk, akiket megváltott. Mindez azért történt, hogy mi emberek kiemeltessünk a bűn okozta pusztulásból és romlásból, ennek nyomán visszatükrözhessek Isten

szeretetét, ezáltal pedig a szentség örömének részesévé lehessünk.

A megváltásunkért fizetett ár – a végtelen áldozat, hogy mennyei Atyánk halálra adta a Fiát értünk – fogalmat kell hogy adjon nekünk arról, mivé válhatunk Krisztus által. Amikor János apostol ihletés állapotában szemlélte az Atya veszendő emberiség iránti szeretetének magasságát, mélységét és szélességét, tisztelettel és csodálattal telt el. Nem talált megfelelő szavakat. Ezért szólít fel mindnyájunkat, hogy szemléljük ezt a szeretetet: “Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (I. Jn. 3:1) Mennyire felértékel ez a szeretet bennünket, embereket! A törvény áthágása miatt Sátán alattvalóivá lettünk, de a Krisztus engesztelő áldozatába vetett hit által Isten fiaivá válhatunk. Az emberi természet magára öltésével Krisztus felemelte az emberiséget. Elesett emberek oly kiváltságos helyzetbe jutnak – Krisztussal való kapcsolatuk folytán –, hogy valóban méltókká válhatnak az “Isten fiai” névre.

Példátlan szeretet! A mennyei Király gyermekeivé válhatunk! Milyen értékes ígélet! A legelmélyültebb elmélkedésre érdemes! Isten csodálatra méltó szeretete egy világ iránt, amely nem szerette Őt! Olyan hatalmat rejte a gondolat, amely Isten előtti meghódulásra készíti a lelket. Foglyul ejti az értelmet, hogy meghajoljon Isten akarata előtt. Minél többet tanulmányozzuk Isten jellemét a kereszt fényében, annál többet látunk meg kegyelméből, és szeretettel, megbocsátással párosult igazságosságából. Minél inkább elmélyedünk ebben a témában, annál világosabban felismerjük a végtelen szeretet és az együttérző könyörület megszámlálhatatlan megnyilatkozását, amely az önfejű és tévelygő gyermeke után sóvárgó anyai szív szeretetét is felülmúlja.

A bűnösnek Krisztusra van szüksége

EREDETILEG NEMES ERŐKKEL és egészséges gondolkodással rendelkezett az ember. Isten adománya folytán tökéletes lénye tökéletes összhangban volt Istennel. Gondolatai tiszták, szándékai szentek voltak. Ezek a képességek és tulajdonságok azonban megromlottak az engedetlenség nyomán, amikor az önzés foglalta el a szeretet helyét. A törvényszegés következtében annyira meggyengült az ember erkölcsi természete, hogy lehetetlenné vált számára a saját erejéből ellenállni a gonosz hatalmának. Sátán foglyává lett, és az is maradt volna mindörökké, ha Isten különleges módon közbe nem lépett volna. A Kísértő meg akarta hiúsítani az ember teremtésével kapcsolatos isteni tervet, jajjal és pusztulással akarta betölteni a földet. Úgy akart azután rámutatni mindeme gonosz dolgokra, mint amelyek Isten teremtő munkájának az eredményei.

Bűntelen állapotában boldog közösséget ápolt az ember azzal a Valakivel, "akiben a bölcsesség és az ismeret minden kincse van elrejtve" (Kol. 2:3). Bűne elkövetése után azonban már nem talált örömet a szentségben, és azon igyekezett, hogy elrejtőzzék Isten színe elől. Az újjá nem született szív ma is ebben az állapotban van. Mivel nincs összhangban Istennel, nem talál örömet a vele való közösségben. A bűnös nem tud boldog lenni Isten jelenlétében, visszariadna a szent lényekkel való közösségtől. Még ha engedélyt nyerne is,

hogy belépjen a mennybe, nem lenne öröm számára. Az önzetlen szeretetnek az a légköre, ami ott uralkodik – mivelhogy ott minden szív együtt dobog Isten végtelen szeretetével – nem találna visszhangra lelkében. Gondolatai, érdekei, indítékai ellentétesek lennének azokkal a gondolatokkal, érdekekkel és indítékokkal, amelyek a menny büntelen lakóit uralják. Disszonáns hang lenne a mennyei dallamban. Kínszenvedés helye volna számára a menny, mert elrejtőzni kívánna az elől a Valaki elől, aki a menny világossága, örömeinek forrása és középpontja. Nem Isten önkényes határozata zárja ki a bűnösöket a mennyből, hanem saját alkalmatlanságuk rekeszti ki őket a mennyei lények közösségéből. Isten dicsősége megemésztő tűz lenne számukra. Üdvözlőnék a megsemmisítő pusztulást, csak hogy elrejtőzhessenek annak tekintete elől, aki meghalt értük, hogy megváltsa őket.

Lehetetlenség, hogy magunktól kimenekedjünk a bűn szakadékából, amelybe belezuhantunk. Szívünk gonosz, és mi nem tudjuk megváltoztatni. "Kicsoda adhat tisztát a tisztátalanból? Senki." (Jób 14:4) "Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mivelhogy nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti." (Rm. 8:7) A nevelésnek, a kultúrának, az akarat fegyelmezésének és az emberi erőfeszítéseknek megvan a maguk szerepe, de az említett változás megvalósításához erőtlenek. Lehetséges bizonyos korrektség a külső magatartást illetően, de nem tud megváltozni a szív, nem tud megtisztulni az élet forrása. Belülről származó új életre van szükség ahhoz, hogy az ember a bűn állapotából a szentség állapotába jusson. Ez a hatalom: Krisztus. Kizárólag csak az ő kegyelme elevenítheti meg a lélek holt erőit, egyedül csak ő tudja Istenhez és a szentséghez vonzani a lelket.

Az Üdvözítő ezt mondta: "Aki újonnan nemszületik

[Az eredeti görög kifejezés elsődlegesen “felülről születés”-t jelent.] – ha nem nyer új szívet, új vágyakat, szándékokat és indítékokat, amelyek új élethez vezetnek –, nem láthatja meg az Isten országát.” (Jn. 3:3) Az az eszme, hogy csak fejleszteni kell azt a jót, ami eleve benne van az emberi természetben – végzetes tévedés. “A természetes ember [A Károlyi fordítású Bibliában “érzéki ember”-t találunk, ezen a helyen az eredeti kifejezés megfelelőbb fordítása azonban: “természetes ember”.] nem foghatja meg Isten Lelkének dolgait, mert bolondságok neki, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg”, azaz lelki megkülönböztető képesség szükséges hozzájuk (I. Kor. 2:14). “Nec sodáljátok, hogy ezt mondom néktek: Szükség néktek újonnan születnetek.” (Jn. 3:7) Ezt mondja az Ige Krisztusról: “Őbenne volt az élet, és ez az élet volt az emberek világossága.” (Jn. 1:4) Továbbá: “Nem adatott az emberek között, az ég alatt más név, amely által kellene nekünk megtartatnunk.” (Ap. csel. 4:12)

Nem elég felfogni Isten szerető jóságát, meglátni jellemében a jóakaratot és az atyai törődést. Nem elég felismerni a bölcsességet és a jogosságot Isten törvényében, avagy meglátni, hogy a szeretet örök alapelve épül ez a törvény. Pál apostol mindezt látta, amikor az alábbi kijelentéseket tette: “Megegyezem a törvénnyel, hogy jó!” “A törvény szent, a parancsolat szent, igaz és jó.” Mégis hozzáteszi ezt a lelke aggodalmát és kétségbeesését tükröző keserű megjegyzést: “De én testi vagyok, eladva a bűnnek.” (Rm. 7:12, 14, 16) Vágyakozott arra a tisztaságra és igazságra, amelyet önmaga erejéből nem tudott elérni, ezért így kiáltott fel: “Ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Rm. 7:24) Ez a kiáltás szakadt fel a megterhelt emberi szívekből minden korban és a Föld minden részén. Egyetlen felelet létezik csak mindannyiuk

számára: "Ímé Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!" (Jn. 1:29)

Isten Lelkeszámos hasonlaltal igyekszik szemléltetni ezt az igazságot, hogy világossá tegye mindazok számára, akik vágyakoznak megszabadulni a bűn terhétől. Jákóbot súlyos büntudat terhelte, amikor csalása után, Ézsau ellen elkövetett bűne miatt menekülnie kellett az atyai házból. Magányos és számkivetett volt, el kellett szakadnia mindentől, ami érték volt számára az életben. Mindennél jobban gyötörte azonban lelkét az a gondolat, hogy bűne Istentől is elszakította, hogy a menny is elhagyta őt. Szomorúságában lefeküdt a puszta földre, hogy megpihenjen. Csak a magányos dombok voltak körülötte, felette pedig a csillagfényes ég. Amint elaludt, különös fény sugározta körül, és látomást látott: arról a helyről, ahol a földön feküdt, lépcsőfokok rajzolódtak ki ködös fényben, amelyek felfelé vezettek, egészen a menny kapujáig. Isten angyalai jártak fel és alá rajtuk, miközben a fentről származó, ragyogó dicsőségből Isten hangja hallatszott a vigasztalás és a reménység üzenetével. Ily módon nyert kinyilatkoztatást Jákób arról a Valakiről, aki után lelke sóvárgott – a Megváltóról... Örömmel és hálával fedezte fel az utat, amelyen ő, a bűnös helyreállíthatja Istennel való közösségét. Álmának titokzatos létrája Jézust ábrázolta, aki az Isten és ember közötti kapcsolat egyetlen közvetítője.

Krisztus erre a szemléltetésre hivatkozott a Nátánaéllal való beszélgetés során, amikor ezt mondta: "Meg fogjátok látni a megnyílt eget és Isten angyalait, amint le- és felszállnak az Emberfiára." (Jn. 1:52) Az ember elidegenedett Istentől. Hitehagyása következtében megszakadt az összeköttetés a Föld és a Menny között. Semmilyen kapcsolatteremtés nem lehetséges e szakadékon keresztül. Krisztus által azonban ismét összeköttetik a Menny és a Föld. Krisztus áthidalta a bűn

okozta szakadékot a tulajdon érdemei által. Ennek következtében a szolgáló angyalok közösséget létesíthetnek az emberrel. Krisztus a végtelen hatalom forrásával kapcsolja össze a gyenge és tehetetlen embert.

Hiába álmodnak az emberek fejlődésről, és hiábavaló az emberiség felemelkedése érdekében tett minden erőfeszítés, ha mellőzik azt a Valakit, aki a remény és a segítség egyetlen forrása az elesett emberi nemzetség számára. "Minden jó adomány és tökéletes ajándék" Istentől származik (Jak. 1:17). Nem létezik valódi jellembeli kiválóság nélküle. Krisztus az egyetlen út, amely Istenhez vezet. Ő maga mondja: "Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához másképpen, hanemha én általam." (Jn. 14:6)

Istenszive a halálnál is erősebb szeretettel vágyakozik földi gyermekei után. Fiának feláldozásával a menny minden gazdagságát kiárasztotta ránk, egyszeri, tökéletes ajándékként. A Megváltó élete, halála és közbenjárása, az angyalok szolgálata, a Lélek esedezése, az Atya mindenekfelett és mindenekben való munkálkodása, a mennyei lények szüntelen, lankadatlan figyelme – mind-mind szükségesek az ember megmentése érdekében.

Gondolkodjunk sokat az értünk hozott csodálatra méltó áldozatról. Próbáljuk valóban értékelni azt a mérhetetlen munkát és erőfeszítést, amelyet a Menny az elveszettek megtalálására és az atyai házba való visszavezetésére fordít. Elképzelhetetlen, hogy erősebb indítékokat vagy hatalmasabb segítőket lehetne mozgósítani. Az igazságban járók mindent felülmúló jutalma, a menny öröme, az angyalok társasága, Istennek és az ő Fiának szeretete és személyes közössége, valamennyi képességünk nemesedése és növekedése az örökkévaló korszakokon át – vajon nem jelenthetnek-e elég erős ösztönzést és bátorítást számunkra ahhoz, hogy

haladéktalanul és teljes szívünkben odaszenteljük magunkat Teremtőnk és Megváltónk szolgálatára?

A másik oldalon pedig ott van Isten ítélete, amelyet kijelent Igéjében a bűnre vonatkozóan: az elkerülhetetlen igazságszolgáltatás, jellemünk lealacsonyodása és a végső pusztulás. Vajon nem elégséges figyelmeztetések-e mindezek számunkra, hogy felhagyjunk Sátán szolgálatával?

Semmibe vegyük talán Isten kegyelmét? Gondoljuk meg: mit tehetett volna értünk még többet? Törekedjünk ugyanolyanszeretetre Isten iránt, mint amilyen szeretettel Ő szeretett bennünket. Éljük mindazokkal a kegyelmi eszközökkel, amelyekről gondoskodott számunkra, hogy átalakulhassunk az Ő hasonlatosságára, hogy helyreállhasson közösségünk a szolgáló angyalokkal, hogy összhangban és közösségben élhessünk az Atyával és a Fiúval.

Bűnbánat

HOGYAN LEHET IGAZ az ember Isten előtt? Hogyan tehető igazzá egy bűnös ember? – Egyedül csak Krisztus által juthatunk összhangra Istennel és a szent élet kívánalmaival. De hogyan jöjjünk Krisztushoz? Sokan teszik fel ugyanazt a kérdést, amit egykor a sokaság Jeruzsálemben, pünkösöd napján, akik, miután felismerték bűneiket, így kiáltottak fel: “Mit cselekedjünk?” Péter apostol válaszának első szava így hangzott: [Az angol fordítás szerint.] “Bánjátok meg!” (Ap. csel. 2:37–38) Majd egy más alkalommal, nem sokkal ezután, ezt mondta: “Bánjátok meg és térjete meg, hogy eltöröltessenek bűneitek.” (Ap. csel. 3:19)

A bűnbánat magában foglalja a bűn elkövetése miatt érzett mély szomorúságot és a büntől való elfordulást. Mindaddig nem tagadjuk meg a bünt, amíg meg nem látjuk annak bűn voltát, és mindaddig nem lesz alapvető változás az életünkben, amíg szívből el nem fordulunk a büntől.

Sokan félreértik a bűnbánat igazi természetét. Sokan vannak, akik fájlalják, hogy vétkeztek, sőt mintha meg is javulnának külsőleg, mert félnek attól, hogy rossz cselekedeteik miatt szenvedések hárulnak rájuk. De ez a megbánás nem azonos a bibliai értelemben vett bűnbánattal. Az ilyenek inkább a bűn következményeit fájlalják, semmint magát a bünt. Így bánkódott Ézsau is, amikor rádöbbsent, hogy örökre elveszítette elsőszülöttségi jogát. Bálám is megrémült Isten angyalától, aki kivont karddal állta el az útját. Elismerte vétkét, nehogy elveszítse az életét. De szívében nem volt valódi bűnbánat, nem változtatta meg szándékát, nem rettent vissza a gonosz cselekedettől. Júdás is így kiáltott

fel, miután elárulta az Urat: "Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért!" (Mt. 27:4) A kárhozat borzalmának érzete, a félelmetes ítéletre való előrettekintés kényszerítették ki csupán belőle ezt a vallomást. A rá háruló következmények töltötték el rémülettel, de lelkében nem volt mély, szívettepő bánat amiatt, hogy elárulta Isten ártatlan Fiát, hogy megtagadta Izráel Szentjét. A fáraó is elismerte bűnét, amikor a csapásoktól szenvedett, azért, hogy megmeneküljön a továbbiaktól, de mihelyt felfüggesztette Isten e csapásokat, rögtön, újból szembeszegült akaratával. A felsorolt személyek mind siránkoztak a bűn következményei miatt, de nem fájlalták a bűnt magát.

Más a helyzet akkor, ha a szív enged Isten Lelke befolyásának. Ekkor a lelkiismeret megelevenedik, és a bűnös bizonyos mértékig felfogja az erkölcsi törvény mélységét és szentségét, amely Isten uralmának alapja. "Az a világosság, amely megvilágosít minden embert", bevilágít a lélek titkos zugaiba, és világosságra hozza "a sötétség elrejtett dolgait" (Jn. 1:9; I. Kor. 4:5). Határozott meggyőződés lesz úrrá szíven, lelkén. Érzékeli az örökkévaló Isten tökéletesen igaz jellemét, és megretten attól a gondolattól, hogy bűnnel terhelt, tisztátalanul kell megállnia a szívek vizsgálója előtt. Látja Isten szeretetét, a szentség szépségét, a tisztaság örömét, vágyakozik arra, hogy megtisztuljon és helyreállítsa a mennyel való közösségét.

Dávid imája, amelyet súlyos elesése után mondott, megmutatja az igazi bűnbánat természetét. Dávid megbánása mély és őszinte volt. Nem törekedett arra, hogy mentegesse bűnét. Nem az a vágy készítette őt könyörgésre, hogy menedéket keressen a fenyegető ítélettel szemben. Látta törvénszegése iszonyatos voltát, tudta, hogy lelke beszenyeződött, és undorodott bűnétől. Nem csupán bűne megbocsátásáért könyörgött, hanem

tiszta szívért is. Sóvárogva vágyakozott a szentség örömére, hogy újból összhangra és közösségre juthasson Istennel.

Így öntötte szavakba a lelkét betöltő gondolatokat és érzéseket:

“Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott,
vétké elfedeztetett.

Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít,
és lelkében csalárdság nincsen.”

(Zsolt. 32:1–2)

“Könyörülj rajtam, én Istenem,
kegyelmességed szerint,
irgalmasságodnak sokasága szerint
töröld el bűneimet!

Egészen moss ki engem álnokságomból,
vétkemből tisztíts ki engem!

Mert ismerem az én bűneimet,
vétkem szüntelen előttem forog.

Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek,
moss meg engem, és fehérebb leszek a hónál!

Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten,
és az erős lelket újítsd meg bennem!

Ne vess el engem a te orcád elől,
és a te Szentlelkedet ne vedd el tőlem!

Add vissza nékem a te szabadításod örömét,
és az engedelmesség lelkével támogass engem!

Szabadíts meg engem a vérontástól,
ó, Isten, szabadításomnak Istene,
hogy harsogja nyelvem a te igazságodat!”

(Zsolt. 51:3–16)

Asaját erőnkől nem tudunk ilyen megbánásra jutni. Csak Krisztus által nyerhetünk bűnbánatot, aki “felment a magasságba és ajándékokat adott az embereknek” (Ef. 4:8).

Ezen a ponton sokan tévedésbe esnek, s így elveszítik azt a segítséget, amiben Krisztus részesíteni szeretné őket. Azt gondolják ugyanis, hogy nem mehetnek Krisztushoz addig, amíg megbánásra nem jutnak, mivel a bűnbánat készít utat a bűnök megbocsátásához. Való igaz, hogy a bűnbánat megelőzi a bűnbocsánatot, hiszen eleve csak a töredelmes szív érzi azt, hogy Megváltóra van szüksége. De várnia kell-e a bűnösnek azzal, hogy Krisztushoz menjen, mindaddig, amíg meg nem bánta bűneit? A szükséges bűnbánat legyen talán az akadály a annak, hogy a bűnös a Megváltóhoz találjon?

A Biblia sehol sem tanítja azt, hogy a bűnösnek megbánást kellene tanúsítania, mielőtt megszívlelné Krisztus hívását: "Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek, és én nyugalmat adok néktek..." (Mt. 11:28) Hiszen éppen a Krisztusból áradó erkölcsi hatalom és tisztaság az, ami valódi bűnbánathoz vezet. Világossá teszi ezt Péter apostol kijelentése, amelyet a zsidó főtanács előtt tett Krisztusra vonatkozóan: "Isten Fejedelemmé és Megtartóvá emelte Őt jobbával, hogy adjon Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát." (Ap. csel. 5:31) Éppúgy nem juthatunk bűnbánatra Krisztus Lelke nélkül – aki felébreszti a lelkiismeretet –, mint ahogy bűneink sem bocsáttathatnak meg Krisztus nélkül.

Krisztus a forrása minden igaz indítéknak. Egyedül csak Ő plántálhat a szívbe ellenségeskedést a bűnnel szemben. Az igazság és a tisztaság utáni vágy fellobbanása, a bűnösségünk felől való meggyőződés annak a bizonyosága, hogy Isten Lelke készíti szívünket.

"Ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok!" – mondta Jézus (Jn. 12:32). A bűnösnek arra van szüksége, hogy kinyilatkoztatást nyerjen a Megváltóról, aki meghalt e világ bűneiért. Amint

szemléljük Isten Bárányát a Golgota keresztnél, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten jósága bűnbánatra készítet. Krisztus a maga felfoghatatlan szeretetéről tett tanúságot azzal, hogy meghalt a bűnösökért. A bűnös szíve megindul, amikor ezt a szeretetet szemléli. Mély benyomást tesz gondolkodására és töredelmet fakaszt fel lelkében.

Emberek szégyellik olykor bűnös útjaikat és feladják némely gonosz szokásukat, még mielőtt tudatosulna bennük, hogy Krisztus vonzza őket. Azonban valahányszor erőfeszítést tesznek valamiféle megjobbulás irányában – annak az őszinte vágyának a készítésére, hogy igazán és helyesen cselekedjenek –, valójában Krisztus hatalma vonzza őket. Tudtukon kívül munkálkodik lelkükben egy befolyás, amely megeleveníti lelkiismeretüket és előidézi életük külsőleg is látható javulását. Amikor pedig végül majd azt a készítést nyerik el, hogy feltekintsenek Krisztus keresztnél és szemléljék őt, akit bűneik a keresztre szegeztek, akkor Isten parancsolatai is visszhangra találnak lelkiismeretükben. Nyilvánvaló lesz számukra addigi életük romlottsága, látják a lelkükbe mélyen beleyökerezett bűnt. Kezdek megérteni, hogy mit is jelent Krisztus igazsága, és így kiáltanak fel: "Mi is hát a bűn, hogy áldozatainak megváltása ily hatalmas áldozatot kívánt? Valóban szükséges volt mindez a szeretet, mindez a szenvedés, mindez a megaláztatás ahhoz, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen?"

A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, visszautasíthatja Krisztus vonzását egy ideig, de ha végül nem áll ellene, akkor Jézus magához vonja. A megváltás tervének megismerése a kereszt lábához vezet ezután, hogy megbánja bűneit, amelyek Isten szeretett Fiának szenvedéseit okozták.

Ugyanaz az isteni Lény szól az emberek szívéhez,

aki a természet világában is munkálkodik. Kifejezhetetlen sóvárgást ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs. A világ kincsei nem tudják megelégtíteni ezt a vágyakozást. Isten Lelke fohászkodik értük, és készíteti őket, hogy arra törekedjenek, ami békét és nyugalmat ad a léleknek – ez nem más, mint Krisztus kegyelme és a szent élet öröme. Megváltónk állandóan azon munkálkodik – látható és láthatatlan mennyei befolyások által –, hogy elterelje az emberek gondolatait a bűn igazi megelégedést soha nem nyújtó örömeiről, és a végtelen áldások felé fordítsa arcukat, amelyeket Őbenne elnyerhetnek. Így hangzik üzenete azokhoz, akik hiába próbálják oltani szomjukat e világ repedezett kútjainál: “Aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (Jel. 22:17)

Ti, akik szívetekben valami annál jobbra vágyakoztok, mint amit e világ adhat, ismerjétek fel e vágyban Isten lelketekhez szóló szavát! Kérjétek Őt, hogy adjon néktek bűnbánatot, nyilatkoztassa ki néktek Krisztust, az Ő végtelenszeretetét és tökéletes tisztaságát! A Megváltó életében maradéktalanul megvalósultak Isten törvényének alapelvei, az Isten és a felebarát iránti szeretet. Jóakarát, önzetlen szeretet – ez volt az Ő földi élete. Akkor látjuk meg a saját szívünk bűnösségét, amikor az Üdvözítőt szemléljük, amikor a belőle áradó fény ránk hull.

Áltathatjuk magunkat, mint Nikodémus, hogy életünk tisztességes, jellemünk hibátlan – azt gondolván, nincs szükségünk olyan megalázkodásra, mint egy közönséges bűnösnek. De amikor a Krisztustól származó fény a lelkünkbe világít, akkor meglátjuk majd, mennyire tisztátalanok vagyunk. Felfedezzük indítékaink önző voltát, meglátjuk azt az Istennel szembeni ellenségeskedést, ami eddig életünk minden cselekedetét megfertőzte. Belátjuk, hogy a saját igazságunk valóban

csak olyan, mint a szennyes, rongyos öltözet (Ésa. 64:5), és hogy egyedül csak Krisztus vére tisztíthat meg minket a bűn romlottságától. Egyedül Ő újíthatja és nyithatja meg szívünket, hogy ismét hasonlókká legyünk őhozzá.

Isten dicsőségének egyetlen felvillanása, Krisztus tisztaságának egyetlen sugara, amely bevilágít a lélekbe, fájdalmas módon felfedi az összes szennyfoltot, lemezteleníti jellemünk minden torzulását és fogyatékoságát. Nyilvánvalóvá lesznek a megszenteletlen vágyak, a szív hűtlensége, az ajkak tisztátalansága. A bűnös meglátja engedetlensége cselekedeteit, mindazokat az eseteket, amikor semmibe vette Isten törvényét. Isten Lelke kutató pillantása alatt megalázódva törik össze az emberi lélek. Krisztus tiszta, szeplőtlen jelleme láttán megveti és gyűlöli önmagát.

Dániel prófétát is betöltötte a saját gyengeségének és tökéletlenségének érzése, amikor a hozzá küldött menyei követ dicsőségét szemlélte. Így ír arról, milyen hatással volt rá e csodálatos esemény: "Semmi erő sem maradt bennem, mert minden jóságom romlottsággá változott, és odalett minden erőm." (Dn. 10:8) [A Bibliaverset az angol fordítás szerint idézzük, amely pontosabban adja vissza ezen a helyen az eredeti héber szöveget, mint a Károlyi-fordítás.] Az ekként megérintett lélek gyűlölni fogja az önzést, elborzad tulajdon önszeretetétől, és arra törekszik, hogy eljusson a szív tisztaságára, az Isten törvényével és Krisztus jellemével való összhangra, Krisztus igazságának elnyerése által.

Pál apostol azt írja önmagáról, hogy a "törvénybeli igazság tekintetében – vagyis ami a külső cselekedeteket illeti – feddhetetlen" volt, de amikor igazán megértette a törvény lelki természetét és kívánalmait, akkor bűnösnek találta magát (Fil. 3:6). A törvény betűje szerint – amit az emberek általában csak a külső életre alkalmaznak – megtérése előtt is tartózkodott a bűntől. De amikor a

törvény szent kívánalmainak mélységébe pillantott, úgy látta meg önmagát, amint Isten látta őt. Így ír erről a tapasztalatáról: "Én pedig éltem egykor a törvény nélkül, de ama parancsolat eljövételével megelevenedett a bűn, én pedig meghaltam." (Rm. 7:9) Arra utal itt, hogy amikor meglátta a törvény lelki természetét, a bűn a maga igazi rútságában jelent meg előtte. Ekkor teljesen eltűnt korábbi önelégültsége.

Isten szemében nem minden bűn egyforma. Az Ő értékelése szerint is fokozatai vannak a bűnnek, ahogyan mi is gondoljuk. De míg bizonyos hibás cselekedetek csupán semmiségnek tűnnek az ember szemében, Isten előtt semmiféle bűn nem számít csekélységnek. Az ember ítélete részrehajló és tökéletlen, Isten azonban minden dolgot a valóságnak megfelelően mérlegel. A részeges embert például sokan megvetéssel kezelik, megállapítják, hogy bűne kizárja őt a mennyből – miközben a büszkeség, az önzés és az irigység feddés nélkül virulhatnak. Pedig ezek a bűnök különösképpen sértik Istent, mert éles ellentétben állnak irgalmas jellemével, azzal az önzetlen szeretettel, amely az el nem bukott világegyetem lelki légkörét jelenti. Az embernek sokszor szégyenérzete van, amikor valamilyen durva bűnbe esik. Értzi nyomorult voltát, és azt is, hogy szüksége van Krisztus kegyelmére. A büszke ember azonban nem gondol arra, hogy bármire is szüksége lenne. Ezért elzárja szívét Krisztustól és azoktól a végtelen áldásoktól, amelyeket Ő adni kíván, hiszen azért jött e világra, hogy ezekben részesítse az embereket.

A szerencsétlen vámszedő így imádkozott: "Isten, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz!" (Lk. 18:13) Nagyon rossz embernek tartotta magát, és mások is ugyanígy tekintettek rá. De érezte a maga elveszett, segítségre szoruló voltát, ezért Istenhez folyamodott bűne, szégyene terhével, és kegyelmét kérte. Szíve nyitott volt arra, hogy

Isten Lelke elvégezze benne a maga kegyelmes munkáját, és kiszabadítsa őt a bűn hatalmából. A dicsekvő, öngazult farizeus imája viszont arról tanúskodott, hogy szíve zárva volt a Szentlélek befolyása előtt. Olyan távol állt Istentől, hogy egyáltalán nem érzékelte a maga tisztátalanságát, amit pedig éreznie kellett volna, ha szembesül Isten szentségével és tökéletességével. Nem érzett semmilyen hiányosságot, ezért nem is nyert semmilyen áldást.

Ha látjátok bűnösségeket, ne várjatok arra, hogy majd jobbá teszitek magatokat! Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. Arra vártok talán, hogy a tulajdon erőfeszítéseitek által jobbá lesztek? "Elváltoztathatja-e a szerecsen a bőre színét, avagy a párduca foltosságát? Úgy cselekedhettek jót ti is, akik megszoktátok a gonoszt." (Jer. 13:23) Egyedül Istennél van segítség számunkra. Nem szabad erősebb meggyőződésre, jobb alkalmakra vagy szentebb lelkiállapotra várnunk. Önmagunktól semmit sem tehetünk (Jn. 15:5). Krisztushoz kell mennünk olyan állapotban, amilyenben éppen vagyunk.

Ne csaljátok meg magatokat azzal a gondolattal sem, hogy – nagy szeretete és irgalmassága folytán – Isten még azokat is megmenti, akik elvetik kegyelmét. A bűn valódi súlya csak a keresztfényében mérhető fel igazán. Ha emberek azt bizonygatják, hogy Isten túlságosan jó ahhoz, hogy kivesse a bűnösöket az üdvösségből, akkor tekintsenek a Golgotára. Krisztusnak azért kellett meghalnia, mert nem létezett semmilyen más mód, amely által Isten megszabadíthatta volna az embert. Azért kellett megtörténnie ennek az áldozatnak, mert enélkül lehetetlen volt kimenteni az emberi nemzetséget a bűn szennyéből és hatalmából. Enélkül nem állhatott volna helyre a közösség a szent lényekkel, és lehetetlen lett volna az ember számára részesülni a

valódi lelki életben. Ez volt az oka annak, hogy Krisztus magára vette az engedetlenek bűnének terhét, és szenvedett a bűnösök helyett. Isten Fiának szeretete, szenvedése és halála, mindezek a bűn iszonyatos voltát bizonyítják. Ünnepelesen hirdetik, hogy nincs szabadulás a bűn hatalmából, nincs remény a magasabbrendű életre másképpen, csak azon az úton, ha a lélek alárendeli és átadja magát Krisztusnak.

A bűnbánat híján lévő bűnösök sokszor a hitvalló keresztényekre mutogatva mentegetik bűneiket, mondván: "Én is vagyok olyan jó, mint ők. Semmivel sem önmegtágadóbbak, semmivel sem mértékletesebbek, semmivel sincsenek több tekintettel másokra magatartásukban, mint én. Éppúgy szeretik az önző szórakozásokat és élvezeteket, mint én." Tehát mások hibáival és fogyatékoságaival mentik saját kötelességeik elmulasztását. Mások bűnei és hibái azonban senki bűnét nem mentik, mert az Úr nem tévelygő embereket állított elénk példa gyanánt. Isten tökéletes, büntelen Fia adatott nekünk példaképpül. Ezért azoknak, akik a hitvalló keresztények hibás életét panaszozzák, inkább azt kellene bemutatniuk, hogy saját maguk jobb életet élnek és külön példát adnak. Ha nekik olyan tiszta fogalmuk van arról, milyennek kell lennie egy kereszténynek, akkor vajon nem sokkal nagyobb-e a bűnük amazokénál? Hiszen tudják, hogy mi a jó és a helyes, mégsem cselekszik.

Óvakodjatok a halogatástól! Ne szűnjetek meg azért küzdeni, hogy elhagyjátok a bűnt, ne szűnjetek meg keresni a szív tisztaságát Jézus által! Ezrek és ezrek követtek el tévedést ebben a tekintetben, örök vesztükre. Elsősorban nem az emberi élet rövidegét és bizonytalanságát akarom itt hangsúlyozni, mert létezik ennél borzalmasabb veszély is, amelyet sokan nem érzékelnek. Ez a veszély a késlekedésben rejlik, ha vonakodunk engedni Isten Szentlelke kérlelő szavának,

mivel jobban szeretünk a bűnben élni. A késlekedés ezt jelenti ugyanis a valóságban. A bűnt csak a végtelen veszteség kockázatával lehet melengetni és dédelgetni, bármilyen kicsinek vagy jelentéktelennek látszó vétékről legyen is szó. Amit mi nem győzünk le, az minket fog legyőzni, és pusztulásunkat munkálja.

Ádám és Éva azzal nyugtatták meg lelkiismeretüket, hogy olyan csekély dolog, mint a tiltott gyümölcsből való evés, nem vezethet azokhoz a súlyos következményekhez, amelyeket Isten büntetésül ígért. De ez a jelentéktelennek látszó dolog Isten szent és változhatatlan törvényének az áthágása volt – elválasztotta az embert Istentől, és megnyitotta azt a zsilipet, ami kimondhatatlan szenvedéseket és halált zúdított világunkra. Korszakról korszakra, szüntelenül sírás és panasz száll fel Földünkről. Az egész teremtettség nyög és sóhajt fájdalomában, az ember engedetlenségének következményeként. Még a Mennyre is kihat az ember Isten elleni lázadása. A Golgota keresztje annak a megrendítő és csodálatra méltó áldozatnak az emlékműveként áll előttünk, amelyet a megszegett isteni törvény és az engesztelés műve, azaz az okozott károk helyreállítása kívánt meg. Soha ne tekintsük jelentéktelen semmiségnek a bűnt!

A törvénszegés minden egyes cselekedete, Krisztus kegyelmének minden egyes elutasítása visszahat ránk: megkeményíti a szívet, meggyengíti az akaratot, elhomályosítja az értelmet. Nem csupán azt eredményezi, hogy ezután kevésbé hajlunk az engedelmségre, hanem lelkileg kevésbé leszünk képesek engedni Isten Lelke halk és szelíd kéréseinek.

Sokan azzal a gondolattal igyekeznek lecsendesíteni nyugtalan lelkiismeretüket, hogy bármikor megváltoztathatják bűnös útjaikat, ha egyszer majd úgy akarnak dönteni. Azt hiszik, könnyedén bánhatnak a

kegyelem hívásaival, mert azzal áltatják magukat, hogy visszautasításuk ellenére is, újra meg újra részesülhetnek e késztetésekben. Azt gondolják, egy végső, kritikus pillanatban megváltoztathatják majd életútjukat, noha mindaddig a kegyelem Lelke ellen cselekedtek, mindaddig Sátán oldalán érvényesítették befolyásukat. Ezt azonban nem olyan könnyű megtenni. Az addigi életük során szerzett tapasztalatuk, egész neveltetésük annyira erőteljesen formálják jellemüket, hogy közülük csak igen kevesen vágyakoznak majd arra, hogy átformálódjanak Krisztus képmására.

Egyetlen hibás jellemvonás, egyetlen kitartóan melengedett bűnös kívánság hatástalaníthatja az evangélium minden hatalmát. Minden egyes bűnös élvezet megerősíti a lelket az Istentől való elidegenedésben. Aki kemény hitetlenséget vagy egykedvű közönyösséget tanúsít az isteni igazság iránt, azt a termést fogja learatni, amit maga vetett magának. Az egész Bibliában nem találunk félelmetesebb intést a gonosszal való könnyelműsködés ellen azoknál a szavaknál, amelyeket a bölcs ember mond Példabeszédek könyvében, amikor arról szól, hogy a bűnös a "saját bűnének köteleivel" kötöztetik meg (5:22).

Krisztus kész szabaddá tenni bennünket a bűntől, de nem kényszerít. Ha a kitartó törvényszegés folytán az akarat teljességgel a gonosz felé hajlik, ha nem vágyakozunk arra, hogy szabadok legyünk, ha nem akarjuk elfogadni Krisztus kegyelmét, akkor mit tehet még Isten értünk? Önmagát teszi tönkre a bűnös Isten szeretetének eltökélt visszautasításával. "Ímé, itt a kellemes idő, ímé, itt az üdvösség napja." "Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!" (II. Kor. 6:2; Zsid. 3:7-8)

"Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van" (I. Sám. 16:7) – abban az

emberi szívben, amely tele van egymással küzdő érzelmekkel, örömmel és szomorúsággal, amely olyannyira változékony és makacs, amely oly sok tisztátalanság és csalárdság tanyája. Isten ismeri a szív indítékait, legbenső szándékait és céljait. Menjetek hát hozzá szennyes, bűnfoltos lelketekkel, úgy, amint vagytok! Tárjátok Isten mindent látó szeme elé szívetek belsejét, rejtett zugait, úgy könyörögjete, mint a zsoltáríró: "Vizsgálj meg engem, ó, Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem és ismerd meg gondolataimat! Lásd meg, hogy van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja, és vezérelj engem az örökkévalóság útján!" (Zsolt. 139:23–24)

Sokan csupán egy intellektuális vallást fogadnak el, csak a kegyesség külső formáját veszik fel, szívük pedig nem tisztul meg. Legyen ez a mi imádságunk is: "Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!" (Zsolt. 51:12) Legyetek őszinték önmagatokhoz, amikor a saját lelketekkel szembesültök. Legyetek olyan komolyak és állhatatosak, mintha földi életetek függne ettől. Olyan ügyről van szó, amelynek el kell rendeződnie Isten és a ti lelketek között, az örökkévalóság elnyerése érdekében. Ha csupán feltételezésekre építitek a reménységeteket, akkor ez romlásotok előidézője lesz.

Tanulmányozzátok Isten Igéjét imádságos lélekkel! A Biblia a szent életnek azokat az alapelveit tárja elétek – Isten törvényében és Krisztus életében –, "amelyek nélkül senki sem fogja meglátni az Urat" (Zsid. 12:14). Meggyőző a bűnről, és világosan kinyilatkoztatja az üdvösség útját. Úgy figyeljetek rá, mint Isten hozzátok szóló, személyes szavára.

Amint meglátjátok a bűn szörnyűséges voltát és magatokat olyannak, amilyenek ténylegesen vagytok, ne adjátok fel a reményt, ne essetek kétségbe! Krisztus bűnösöket jött megváltani. Nem mi békéltetjük meg

Istent magunkkal, hanem – ó, csodálatra méltó szeretet! – Ő az, aki “Krisztusban megbékéltette magát a világot” (II. Kor. 5:19). Ő az, aki tapintatos szeretetével megnyerni igyekszik tévelygő gyermekei szívét. Földi szülők soha nem lehetnek olyan türelmesek gyermekeik hibáival és tévedéseivel szemben, mint Isten azokkal, akiket megmenteni akar. Senki sem tudja nagyobb szeretettel kérlelni a törvényszegőt. Emberi ajkon még soha nem hangzottak olyan szívélyes kérések a tévelygőhöz, mint az Övéről. Ígéretei és intései kimondhatatlan szeretetének a “kilehelései”.

Ha Sátán azt sugallja neked, hogy igen bűnös vagy, tekints fel Megváltódra, szólj az Ő érdemeiről! Az segít rajtad, ha az ő világosságát nézed. Ismerd el bűneidet, de utasítsd el az ellenséget ezzel a hitvallással: “Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megmentse a bűnösöket” (I. Tim. 1:15), és téged is megmenthet egyedülálló szeretete által. Krisztus megkérdezte Simontól, melyik adós szereti jobban urát az alábbi kettő közül: az egyik kis összeggel tartozott, a másik nagyon nagy összeggel, ő azonban mindkettőjüknek elengedte a tartozást. Simon így válaszolt: “Akinek többet engedett el!” (Lk. 7:43) Valamennyien igen bűnösök vagyunk, de Krisztus azért halt meg, hogy bocsánatot szerezzen nekünk. Áldozatának érdemei elégségesek arra, hogy bemutassa őket értünk az Atya előtt. Akiknek a legtöbbet bocsátott meg, azok fogják őt a legjobban szeretni, ők állnak majd legközelebb trónjához, hogy dicsérjék nagy szeretetéért és végtelen áldozatáért. Minél teljesebben megértjük Isten szeretetét, annál jobban megismerjük a bűn igazi mivoltát. Amikor felmérjük a lánc hosszát, amelyet le kellett engedni a mennyből megmentésünk érdekében, akkor megértünk valamit Krisztus végtelen áldozatából, amelyet értünk hozott. Ekkor szívünk felenged, és megszületik benne a bűnbánat, s a mély szeretet és hála Isten iránt.

Bűnvallomás

AKI ELFEDEZI AZ Ő VÉTKÉT, nem lesz jó dolga, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmasságot nyer. (Péld. 28:13) Egyszerűek, igazak és ésszerűek azok a feltételek, amelyeknek az alapján elnyerhetjük Isten kegyelmét. Nem valamely nehéz kívánalmat kell teljesítenünk ahhoz, hogy bűnbocsánatban részesüljünk. Nincs szükség hosszú, fáradságos zarándoklatra vagy fájdalmas vezeklésre, hogy felajánljuk lelkünket a menny Istenének, és megvalósuljon az engesztelés törvényszegésünk miatt. A bűnrendezés útja ilyen egyszerű: "...aki megvallja és elhagyja, az irgalmasságot nyer."

Jakab apostol ezt mondja: "Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok." (Jak. 5:16) Valljátok meg bűneiteket Istennek – aki egyedül bocsáthatja meg ezeket –, és vétkeiteket egymásnak. Ha barátod vagy felebarátod sérelmére cselekedtél valamit, akkor el kell ismerned ezt előtte, neki pedig az a kötelessége, hogy készségesen megbocsásson neked. Ezután folyamodhatsz csak bocsánatért Istenhez, mert testvéred, akit megbántottál, Isten tulajdona, és amikor megsebezted őt, az ő Teremtője és Megváltója ellen is vétkeztél. Az egyetlen igaz Közbenjáró, a mi nagy Főpapunk elé kell vinni az ügyet, aki "mindenben megkísértetett hozzánk hasonlóan, de nem vétkezett", aki "meg tud indulni erőtelenségeinken" (Zsid. 4:15), és aki képes arra, hogy a bűn minden foltjától megtisztítson.

Akik nem alázzák meg lelküket Isten előtt bűnük beismerésével, azok még a megbocsátás legelső feltételét sem teljesítették. Ha még nem tapasztaltuk azt a bűnbánatot, amelyet soha nem kell megbánni (II. Kor.

7:10), ha nem vallottuk meg bűneinket megtört szívvel, a lélek igaz alázatával, bűnünktől elborzadva, akkor még soha nem folyamodtunk igazán Isten bocsánatáért. Ha pedig soha nem kerestük így Istent, akkor még nem is találtuk meg Isten békéjét. Csakis az lehet az ok, amiért nem részesültünk bűnbocsánatban a múltban, hogy nem voltunk készek megalázni szívünket, nem teljesítettük az igazság Igéje által megszabott feltételeket. Egészen világos útmutatás található erre vonatkozóan az Írásban. A bűnvallásnak – akár nyilvános, akár egyéni – szívből jövőnek és önkéntesnek kell lennie. Éppen ezért nem szabad sürgetni a bűnöst erre. Sohase tegyünk bűnvallomást komolytalanul vagy könnyelműen. Sohase kényszerítsük bűnvallomásra azokat, akik nem érzékelik valóságosan a bűn súlyát, akik nem iszonyodnak tőle. A lélek legmélyéből fakadó bűnvallomás utat talál a végtelen könyörület Istenéhez. A zoltárszerző így fejezi ki ezt: “Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a töredelmes lelkeket.” (Zsolt. 34:19)

Az igaz bűnvallomás mindig egyedi természetű, és konkrét bűnöket ismer be. Lehetnek olyan jellegűek, amelyeket egyedül Isten előtt kell megbánnunk. Lehetnek ezek olyan vétkek, amelyeket azok előtt kell megvallanunk, akiket megbántottunk velük, de lehetnek nyilvános bűnök is, amelyeket – mivel nyilvánosan követtük el őket – nyilvánosan is kell megvallanunk. Döntő dolog, hogy minden bűnvallomásnak határozottnak, a lényegét érintőnek kell lennie, és azokra a néven nevezett bűnökre kell vonatkoznia, amelyeket elkövettünk.

Az izraeliták eltávolodtak Istentől Sámuel próféta idején. Bűnük következményeit szenvedték, mert elveszítették Istenbe vetett hitüket és erkölcsi megkülönböztető képességüket azokra az ételszabályokra vonatkozóan, amelyeket Isten

bölcsességében a nemzetnek adott. Elveszítették a bizalmukat abban, hogy Isten meg tudja védelmezni a maga ügyét. Elfordultak a világegyetem hatalmas Uralkodójától, az Ő uralma helyett olyan kormányzat alatt akartak élni, mint a körülöttük lévő népek. Ezért határozott bűnvallást kellett tenniük, mielőtt Istennel megbékélhettek volna. “Minden bűnünket csak öregbítettük ezzel a gonosz dologgal, hogy királyt kértünk magunknak” – ismerték el Sámuel próféta előtt (I. Sám. 12:19). Meg kellett vallaniuk azt a bűnt, ami felől lelkiismereti meggyőződésre jutottak. Hálátlanságuk bűne teherként nehezedett lelkükre, és elválasztotta őket Istentől.

Bűnvallást mindenkor csak őszinte bűnbánattal és megjobbulással együtt fogadhat el Isten. Határozott változásnak kell történnie életünkben: el kell távolítanunk mindent, ami sértő a szent Istenszáma. Valódi bűnbánat esetén ez természetes következmény. Az alábbi ige világosan elénk tárja, mi az, amit tennünk kell: “Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni! Tanuljatok jót tenni, törekedjetek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét!” (Ésa. 1:16–17) “Ha zálogot visszaad a hitetlen, ha rablótat megtérít, ha az életnek parancsolataiban jár, többé nem cselekedvén gonoszságot; élvén él és meg nem hal.” (Ezék. 33:15) Pál apostol ezt írja a bűnbánat mibenlétéről: “Mert ímé, ez a ti Isten szerint való megszomorodásotok milyen nagy buzgóságot keltett tibennetek, sőt védekezést, sőt felindulást, sőt félelmet, sőt kívánczóságot, sőt buzgóságot, sőt igazságtételt. Mindenképpen bizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban.” (II. Kor. 7:11)

A bűnelkövetője nem veszi észre jelleme torzulásait, nem látja bűne visszataszító voltát, mivel a bűn legyengíti

az erkölcsi ítélőképességet. Hacsak meg nem nyitja szívét a Szentlélek lelkiismeretet meggyőző hatalma előtt, elfogult vakságban marad bűnét illetően. Bűnvallomása nem őszinte, nem komoly. Ha beismeri is bűnét, mindannyiszor hozzátesz valami védekezést, amivel eljárását mentetgeti. Azt bizonygatja, hogy ha bizonyos körülmények nem úgy alakulnak, nem követte volna el tettét, amiért megrovásban részesült.

Ádám és Éva lelkét is szégyen és rémület töltötte el, miután ettek a tiltott gyümölcsből. De először csupán azon gondolkodtak, miként mentegessék bűnüket és hogyan menekülhetnének meg a rémisztő halálos ítélettől. Amikor az Úr kérdőre vonta őket elkövetett bűnük miatt, Ádám úgy válaszolt, hogy részben Istenre, részben pedig társára hárította a felelősséget. "És mondta az ember: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nékem arról a fáról, úgy ettem." Az asszony viszont a kígyóra hárította a vádat: "A kígyó ámított el engem, úgy ettem." (I. Móz. 3:12–13) Miért teremtetted a kígyót? Miért túrted, hogy az Édenbe jöjjön? – ezek a kérdések foglaltattak benne mentegetőzésében. Ezáltal Istenre hárította a felelősséget elbukásukért. Az önigazolás szelleme a hazugság atyjától ered, és Ádám minden fiában és leányában fellelhető. Az ilyenfajta vallomásokat nem Isten Lelke ihleti, és elfogadhatatlanok Isten számára. Az igazi megbánás azt eredményezi az emberben, hogy bűne felelősségét maga hordozza, elismeri a vétkét csalás és képmutatás nélkül. Az ilyen bűnbánók ugyanúgy kiáltanak Istenhez, mint a szegény vámszedő, aki a szemét sem merte az égre emelni: "Isten, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz!" (Lk. 18:13) Akik ilyen beismerő vallomást tesznek, azok megigazítatnak, mert Jézus az Ő vérére hivatkozva bűnbocsánatot kér részükre.

Az igazi megbánás és megalázkodás Isten Igéjében található példái bemutatják azt a bűnvalló lelkületet,

amelyben nincs mentegetőzés, öngazolásra való törekvés. Pál apostol sem törekedett arra, hogy védje magát. Ellenkezőleg, a legsötétebbszínelecseteli bűnét, és meg sem kísérli, hogy kisebbítse felelősségét. Ilyen vallomást tesz: "A szentek közül én sokakat börtönbe vettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt, mikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam. És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem őket, és felettébb dühösködvén ellenük, kergettem őket mind az idegen városokig." (Ap. csel. 26:10–11)

Nem habozik kijelenteni: "Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megmentse a bűnösöket, akik között első vagyok én." (I. Tim. 1:15)

Az alázatos, megtört, valódi bűnbánattal legyőzött szív feltétlenül felfogja bizonyos mértékig Istenszeretetét és a Golgotán fizetett ár nagyságát. Ahogy egy szerető apának bűnvallást tesz a fia, úgy viszi az őszinte vezeklő is Isten elé összes bűneit. És ekkor beteljesedik az, ami meg van írva: "Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsásson és megtisztítson minket minden hamisságtól." (I. Jn. 1:9)

Odaszánás

ÍGY SZÓL HOZZÁNK ISTEN ÍGÉRETE: “Kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem.” (Jer. 29:13) Egészen át kell adnunk szívünket Istennek, különben sohasem munkálhat bennünk olyan változást, amely által visszaalakíthat minket a saját képmására. Természetünk szerint elidegenedtünk Istentől. Így hangzik a Szentlélek tanúságtétele erről: “holtak voltatok törvényszegéseitekben és bűneitekben”, “minden fej beteg és minden szív erőtelen, tetőtől talpig nincs e testben épség”. Sátán töre erősen fogva tart minket, “foglyokká tettünk akarata teljesítésére” [Az eredeti szövegből és az angol fordításból is kitűnik, hogy Sátán akarataról van szó.] (Ef. 2:1; Ésa. 1:5–6; II. Tim. 2:26). Isten arra vágyakozik, hogy meggyógyítson és szabaddá tegyen bennünket. Ez azonban teljes átformálást kíván, egész lényünk megújulása szükséges hozzá. Ennélfogva teljesen át kell adnunk magunkat Istennek ahhoz, hogy elvégezhesse bennünkezt a munkát.

Az én elleni harc a legnagyobb csata, amelyet valaha is vívhatunk. Átadni énünket, alárendelni mindent Isten akaratának, küzdelembe kerül, de szükséges, hogy a lélek engedelmeskedjék Istennek, mielőtt szentségben megújulhatna.

Isten kormányzata nem vak engedelmisségen és okatlan korlátozásokon alapszik, noha Sátán így akarja feltüntetni. Ellenkezőleg, az értelem és a lelkiismeret egyetértésére épül. “Jöjjetek, vitassuk meg együtt” [“Jertek, törvénykezzünk” – olvasható a régiesebb nyelvezetű Károlyi-fordításban.] – szól a Teremtő meghívása teremtményeihez, akiket alkotott (Ésa. 1:18). Nem kényszeríti ránk akaratát. Nem is fogadhatja el azt

a hódolatot, ami nem önkéntes, ami nem értelmes meggyőződésből való. A kikényszerített engedelmisség akadályozná az értelem és a jellem valóságos fejlődését. Az efféle engedelmisség automatává alacsonyítaná le az embert. Isten azt akarja, hogy a lehető legmagasabb szintű fejlődést érje el az ember, aki teremtő hatalma alkotásainak a csúcsa. Megmutatja nekünk az áldásoknak azt a magaslatát, ahová kegyelme által eljuttatni kíván, és azután meghív, hogy adjuk át magunkat néki, hogy munkálhassa bennünk akaratát. Egyedül a mi döntésünktől függ, hogy megszabadulunk-e a bűnörökös fogságából Isten fiainak dicsőséges szabadságára.

Amikor átadjuk magunkat Istennek, szükségszerűen mindazt fel kell adnunk, ami elválaszthat tőle. Ezért mondta az Üdvözítő: "Aki bűcsút nem vesz minden javaitól, az nem lehet az én tanítványom." (Lk. 14:33) Mindazt fel kell adnunk, ami elvonná szívünket Istentől, bármi legyen is az. Sokan vannak, akiknek a "Mammon" a bálványuk. A pénz szerelme, a gazdagság utáni vágy az az aranylánc, amely Sátánhoz láncolja őket. Az emberiség másik része a hírnév és a világban szerzett dicsőség imádója. Ismét másoknak a könnyelmű, önző, felelősségtől mentes élet a bálványuk. Szét kell törni az efféle rabságok bilincseit. Nem lehetünk félig az Úré, félig a világé. Nem lehetünk Isten gyermekei másképpen, csak úgy, ha egészen azok vagyunk.

Vannak, akik azt vallják, hogy Istent szolgálják, miközben a saját erőfeszítéseikre támaszkodva igyekeznek Isten törvényének engedelmeskedni, igaz jellemet formálni és az üdvösségüket biztosítani. Nem Krisztus szeretetének a mélységes megbecsülése készíti szívüket, hanem azért akarják teljesíteni a keresztény élet kötelezettségeit, mivel ezt kívánja tőlük Isten a menny elnyerésének feltételeként. Semmi értéke sincs az ilyen vallásosságnak. Ha Krisztus lakozik egy ember szívében,

akkor a lélek annyira megtelik szeretetével, a vele való közösség örömeivel, hogy mélységesen ragaszkodik hozzá, és – Őt szemlélve – egészen elfeledkezik énjéről. Krisztus iránti szeretete lesz a rugója minden cselekedetének. Akik szívükben érzik az isteni szeretet készítő – sőt szinte “kényszerítő” – erejét, azok nem azt fogják tudakolni, mi a legkevesebb, amit tenniük kell azért, hogy megfeleljenek Isten kívánalmainak. Nem a legkisebb kíváncsiságot éreklődnek, hanem a céljuk, hogy tökéletes összhangra jussanak Megváltójuk akaratával. Komoly vágyakozásukban mindent alárendelnek ennek a célnak. Olyan odaadást tanúsítanak, ami megfelel az elérendő cél értékének. Ilyen mélységű szeretet nélkül a Krisztus-követés csupán szóbeszéd, üres formáság és nehéz szolgaság.

Úgy érzitek, hogy túl nagy áldozat mindent odaadni Krisztusért? Tegyétek fel magatoknak ezt a kérdést: Mit adott értem Krisztus? Isten Fia mindent odaáldozott – életet, szeretetet, vállalta a kimondhatatlan szenvedést – azért, hogy megváltson minket. Megtehetjük-e hát mi, ekkora szeretet méltatlan tárgyai, hogy visszatartsuk tőle szívünket? Életünk minden pillanatában kegyelmének áldásaiban részesülünk, ennél fogva nem tudjuk teljesen felfogni, hogy a tudatlanságnak és az elesettségnek milyen mélységéből mentett ki bennünket. Feltekinthetünk-e rá – akit bűneink szegeztek át – úgy, hogy elutasítjuk szeretetét és áldozatát? Zúgolódhatunk-e amiatt – a dicsőség Urának végtelen megalázkodását látva –, hogy csak küzdelem és önmegtagadás árán juthatunk el az örök életre?

Miért kell vezekelnem és megalázkodnom, mielőtt bizonyosságot szerezhetnék arról, hogy Isten elfogadott? – kérdezi sok büszke szív. Nézzetek Krisztusra! Ő bűntelen volt, és ami ennél is több: a menny Fejedelme volt. Mégis “bűnné lett érettünk”, a mi megmentésünk

érdekében (II. Kor. 5:21). "A bűnösök közé számláltatott, pedig ő sokak bűnét hordozta és a bűnösökért imádkozott." (Ésa. 53:12)

Vajon mit áldozunk fel, még ha mindent odaadunk is? Bűnnel beszenyezett szívünket, hogy azt Krisztus megtisztítsa, megmossa a tulajdon vérével, és hallatlan szeretete által megmentse. És íme, emberek mégis nehéznek találják azt, hogy mindent feladjanak! Szégyellem, amikor ilyen beszédet hallok, szégyellek írni erről.

Isten soha nem kívánja, hogy olyan dolgot adjunk fel, amit a legjobb érdekünkben áll megtartani. Hiszen minden cselekedetében gyermekei javát tartja szem előtt. Akik Krisztus ellenében döntenek, vajon tudatában vannak-e annak, hogy Ő valami sokkal jobbat akar adni nekik annál, mint amit ők maguk keresnek? Önmaga ellen vétkezik az ember a leginkább, a saját lelke ellen követi el a legnagyobb igazságtalanságot, ha Isten akaratával ellentétesen gondolkodik és cselekszik. Nem találhatunk valóságos örömet azokon az utakon, amelyeket Isten eltiltott tőlünk, hiszen Ő az, aki tudja, hogy mi a legjobb számunkra, Ő, aki minden végzésével teremtményei javát keresi. A törvényszegés útja a nyomorúság és a pusztulás útja.

Tévedés azt hinni, hogy Isten elégedetten szemléli gyermekei szenvedéseit. Az ember boldogsága nagyon is érdekli a mennyet. Mennyei Atyánk egyetlen teremtménye elől sem akarja elzárni a boldogság lehetőségét. Csakis azoknak az élvezeteknek a kerülésére szólít fel, amelyek végül szenvedést és csalódást okoznak, és bezárják előttünk a boldogság és a menny kapuját. A világ Megváltója elfogadja az embereket úgy, ahogy vannak, összes fogyatékoságukkal, tökéletlenségükkel, gyengeségükkel együtt. Nem csak annyit akar tenni értük, hogy megtisztítja őket a bűntől tulajdon vére által,

és hogy részesíti őket a megváltás ajándékában, hanem ezen felül be akarja tölteni mindazok szívbeli vágyakozását, akik készek “viselni igáját és hordozni terhét” (Mt. 11:28–30). Békét és nyugalmat akar adni mindazoknak, akik hozzá jönnek, részesíteni akarja őket az élet kenyerében. Csakis olyan kötelezettségek teljesítését kívánja tőlük, amelyek az üdvösség magaslatai felé irányítják lépéseiket, ahová az engedetlenek soha nem juthatnak el. Az igaz és örömteljes élet titka abban rejlik, hogy bennünk él, hogy kiformalódik bennünk “Krisztus, a dicsőségnek ama reménysége” (Kol. 1:27).

Hogyan rendeljem alá magam Istennek? – kérdezik sokan. Kívánnád átadni magad, de erkölcsi erőd gyenge, kételyek fogságában vergődsz, bűnös életed szokásai pedig a hatalmukban tartanak. Ígéreteid és elhatározásaid állhatatlanok, mint a tengerparti homok. Nem tudod ellenőrizni gondolataidat, indulataidat és érzelmeidet. Megszegett ígéreteid és könnyelműen vett fogadalmaid tudata meggyengíti a saját őszinteségedbe vetett bizalmadat. Mindez oda vezet, hogy úgy érzed: Isten nem fogadhat el. Mégsem kell kétségbe esned! Az akarat tényleges erejét kell megértened. A döntés, a választás hatalma kormányozza az emberi lényt. Minden a helyes döntésen múlik. Isten megadta a választás hatalmát az embernek, tőlünk függ, hogy miként élünk vele. Nem tudod megváltoztatni a szívedet, nem tudod magadtól Istennek adni szíved szeretetét, de tudod azt választani, hogy őt akarod szolgálni! Át tudod adni neki az akaratodat, és akkor a továbbiakban már Ő “munkálja benned mind az akarást, mind a véghezvitelt az Ő kegyelméből” (Fil. 2:13). Így mindenestől fogva Krisztus Lelkének uralma alá kerül a természeted, őrá összpontosul szereteted, vele lesznek összhangban a gondolataid.

Jó dolog vágyakozni a jóságra és a szentségre. Megvan

ennek a maga szerepe és jelentősége, de ha itt megállunk, akkor semmit sem érünk el. Sokan elvesznek, miközben az a reményük és a kívánságuk, hogy keresztényé legyenek. Nem jutnak el addig, hogy átadják az akaratukat. Nem választják a keresztényé válás útját.

Teljes változás mehet végbe az életedben az akarat helyes gyakorlása által. Ha átadod akaratodat Krisztusnak, akkor olyan hatalommal lépsz szövetségre, amely minden más erő és hatalmasság felett való. Felülről fogsz erőt nyerni az állhatatossághoz, és így – az Istennek való szüntelen önátadás révén – képes leszel új életet élni, “hit által fogsz élni” (Hab. 2:4; Rm. 1:17).

Hit és elfogadás

AMINT MEGELEVENEDIK lelkiismereted a Szentlélek által, azonnal látni kezded a bűn gonoszságát, hatalmát, szenvedésteli következményeit – és elborzadsz tőle. Érzed, hogy a bűn elválasztott téged Istentől, és hogy a Gonosz hatalmának fogságában vagy. Minél jobban küzdesz azért, hogy kiszabadulj rabságból, annál jobban látod kiszolgáltatott, reménytelen helyzetedet. Indítékaid önzéssel fertőzöttek, szíved nem tiszta. Látod, mennyire önző, mennyire bűnnel teljes az életed. Vágyakozol arra, hogy bűnbocsánatot nyerj, megtisztulj és szabaddá válj. Szeretnéd megtudni, mit tehetnél azért, hogy összhangra juss Istennel és hasonlóvá légy hozzá?

Mindenekelőtt békére van szükséged, arra, hogy a menny bocsánatát, békéjét és szeretetét érezd lelkedben. Pénzen nem vásárolhatod meg ezeket, értelemmel, bölcsességgel sem szerezheted meg. Soha nem lehet reményed arra, hogy a saját erőfeszítéseiddel biztosítani tudod őket magadnak. Isten azonban mindezt felajánlja neked ajándékként, “pénz nélkül, ingyen” (Ésa. 55:1). A tiéd, ha akarod, csak nyújtsd ki a kezedet és ragadd meg! Így szól az Úr: “Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, ha vérpirosak, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ésa. 1:18) “Új szívet és új lelket adok belétek...” (Ezék. 36:26)

Bevallottad bűneidet, szakítottál velük szívedben. Elhatároztad, hogy átadod magad Istennek. Akkor jöjj most hozzá, kérd, hogy mossa le bűneidet és adjon új szívet néked. Ezután pedig hidd, hogy megteszi ezt – hidd el azért, mert megígérte. Ez az, amit Jézus oly hangsúlyosan tanított földi szolgálata folyamán: Isten ajándékokat ígért, nekünk pedig hinnünk kell, hogy

elnyerjük ezeket, és akkor valóban a mieink lesznek. Jézus akkor gyógyította meg az embereket betegségeikből, ha hittek hatalmában. Segítséget nyújtott nekik a látható dolgokban, hogy ezáltal ösztönözze bűnbocsátó hatalmába vetett hitüket, amit szemmel nem láthattak. Világos kijelentést tett erről a gutaütött ember meggyógyításakor: "Hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani e földön – mondta a gutaütöthöz fordulva –: kelj fel, vedd a te ágyadat, és menj haza." (Mt. 9:6) Hasonlóképpen mondja János apostol is Jézus csodáiról szólva: "Ezek pedig azért íratlak meg, hogy ti higgyetek abban, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hit által életetek legyen az Ő nevében." (Jn. 20:31)

A Jézus beteggyógyításairól szóló egyszerű bibliai beszámolókból megtanulhatjuk, miként higgyünk Istenben, hogy elnyerjük bűneink bocsánatát. Nézzük például annak a betegnek a történetét, akit Jézus a Bethesda tavánál gyógyított meg. Ez a szegény szenvedő teljesen kiszolgáltatott, reménytelen helyzetben volt, harmincnyolc éve nem tudta használni a lábait. Jézus mégis felszólította: "Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj!" (Jn. 5:8) A beteg ember így válaszolhatott volna: "Ha éppé teszel, Uram, akkor engedelmeskedni fogok szavadnak." De ő nem így szólt, hanem hitt Jézus szavának, hitte, hogy Jézus máris egészségessé tette őt, ezért azonnal megtette azt az erőfeszítést, amelyre felszólítást kapott. Akart járni – és járt. Krisztus szava szerint cselekedett, és Isten erőt adott neki – egészséges lett.

Alkalmazuk ezt a hasonlatot a bűnbetegségekre. Bűnös vagy, múltbeli bűneidért nem tudsz elégtételt adni, nem tudod megváltoztatni a szívedet, nem tudod szentté tenni magadat. Isten azonban megígéri neked, hogy mindezt megteszi érted Krisztus által. Te hiszel

ígéretének. Bevallod bűneidet, átadod magad Istennek, Őt akarod szolgálni. Amint eltökélten ezt teszed, Isten beteljesíti rajtad igéjét. Ha hiszed az ígéretet – azt az ígéretet, hogy megbocsát neked és megtisztít téged –, Ő ténylegesen megvalósítja ezt. Egészségessé tesz éppúgy, mint ahogy erőt adott a gutaütötteknek a járáshoz, amikor elhitte, hogy meggyógyult. Ugyanez történik veled is, ha hiszed.

Ne várj addig, míg érzed, hogy egészségessé lettél, hanem szólj így: "Hiszem, hogy úgy van, nem azért, mert érzem, hanem mert Isten megígérte."

Jézus mondja: "Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy megnyeritek, és meglesz az néktek." (Mk. 11:24) Egy feltétele van annak, hogy ez az ígélet teljesedjék: Isten akaratával összhangban levő dolgot kell kérnünk. A bűntől való megtisztítás azonban bizonyosan Isten akaratára, hiszen gyermekeivé akar tenni bennünket, hogy szent életet élhessünk. Ezért bátran kérhetjük ezeket az áldásokat, hihetjük, hogy elnyerjük őket, és köszönetet mondhatunk Istennek azért, hogy megkaptuk. Élhetünk azzal a kiváltsággal, hogy Jézushoz mehetünk, megtisztulhatunk általa, ennek nyomán pedig szégyen és büntudat nélkül állhatunk meg a törvény előtt. "Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint." (Rm. 8:1)

Ebből következik, hogy "nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg". "Nem veszendő holmin, aranyon vagy ezüstön váltattatok meg..., hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtelen Bárányén, a Krisztusén." (I. Kor. 6:20; I. Pt. 1:18–19) Azáltal az egyszerű cselekedet által, hogy hiszel Istenben, a Szentlélek új életet teremt szívedben. Olyan vagy, mint egy újszülött gyermek Isten családjában, Isten úgy szeret téged, mint az Ő Fiát.

Fontos dolog, hogy miután átadtad magad Jézusnak, ne lépj vissza, ne távolodj el tőle, hanem mondd el ezt nap mint nap: "Krisztusé vagyok, néki adtam át magamat." Ezzelegyütt kérjed őt, hogy adja neked Lelkét, és tartson meg téged kegyelme által. Ahogy az Istennek való önátadás és a benne való hit által lettél az Ő gyermekévé, ugyanúgy élhetsz is tovább Őbenne. Pál apostol így fogalmazza meg ezt: "Amiképpen vettétek az Úr Jézus Krisztust, akképpen járjatok Őbenne." (Kol. 2:6)

Egyesek úgy érzik, hogy bizonyos próbát kell kiállniuk, előbb be kell bizonyítaniuk az Úrnak, hogy megváltoztak, mielőtt áldásait igényelhetnék. Isten áldásait azonban már most, azonnal kérhetik. El kell nyerniük Isten kegyelmét, Krisztus Lelkét, segítségként a magukerőtelensége ellenében, mert enélkül nem tudnak ellenállni a gonosznak. Jézus szeretettel fogad, ha hozzá megyünk úgy, amint vagyunk: vétkesen, kiszolgáltatottan, a bűntől való függőség állapotában. Ebben van az Ő dicsősége, hogy szeretetének karjaiba zár bennünket, bűnösöket, bekötözi sebeinket és megtisztít minden tisztátalanságtól.

Ezrek tévesztenek utat ezen a ponton is: nem hiszik el, hogy Isten személyesen, egyenként bocsánatában részesíti őket. Ezek az emberek nem fogják Istent a szaván. Mindazoknak, akik a feltételeket teljesítik, kiváltságuk bizonyossággal tudni, hogy Isten bocsánata minden egyes bűnre kiterjed. Ne adj helyt annak a gyanakvásnak, hogy Isten ígéretei rád nem vonatkoznak. Egyformán vonatkoznak minden bűnbánó törvényszegőre. Minden egyes hívő léleknek erő és kegyelem adatott Krisztus által, amelyet a szolgáló angyalok közvetítenek. Senki sem olyan bűnös, hogy ne találhatna erőt, tisztaságot és igazságot Jézusban, aki meghalt a bűnösökért. Krisztus arra vár, hogy levehesse

rólunk a bűnfoltos, szennyes ruhát, és igazságának fehér ruhájába öltöztethessen bennünket. Biztat minket, hogy éljünk és meg ne haljunk.

Isten nem úgy bánik velünk, ahogy mi halandó, földi lények viselkedünk egymással. Isten gondolatai a kegyelem, a szeretet és a leggyengédebb részvét gondolatai. Így szól hozzánk: "Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait! Térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban." (Ésa. 55:7)

"Nem gyönyörködöm a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg azért, és éljete!" (Ezék. 18:32) Sátán állandóan készen áll arra, hogy megfosszon minket az Isten ígéreteiben foglalt áldott bizonyosságtól. El akarja orozni az emberi lélektől a reménység minden felvillanását, a világosság minden sugarát. Ne hallgass a Kísértőre, hanem szólj így: "Jézus meghalt azért, hogy élhessek. Szeret engem, azt akarja, hogy el ne vesszek. Együttérző, könyörülő mennyei Atyám van. Noha visszaéltem szeretetével és eltékozoltam a nekem juttatott áldásokat, felkelek, elmegyek az én Atyámhoz, és ezt mondom néki: »Vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam, tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!« (Lk. 15:18–19)" A példázatban élénk tárul, hogy milyen fogadtatásban részesült a tévelygő: "Mikor pedig még távol volt, meglátta őt az Ő atyja, megesett rajta a szíve, odafutván, a nyakába esett és megcsókolgatta őt." (Lk. 15:20)

Bármilyen megindító is ez a példázat, mégis csak tökéletlenül tudja érzékeltetni mennyei Atyánk végtelen irgalmát. Így szól az Úr az Ő prófétája által: "Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat." (Jer. 31:3) Miközben a bűnös még távol van a szülői háztól, idegen országban tékozolja

atyja vagyonát, az atyai szív már vágyakozik utána. Mindaz a vágy, ami a bűnös lelkében az Istenhez való visszatérést illetően ébredszik, a valóságban nem más, mint az Ő Lelkének közeledése és kérése, amely a tévelygőt Atyja szerető szívéhez akarja vonzani.

Előttünk vannak a Biblia gazdag ígéretei. Hogyan is adhatnánk helyt a kételynek mindezek hátterén? Hogyan is tudod azt képzelni, hogy amikor egy szegény bűnös arra vágyakozik, hogy visszatérjen az Atyához és elnyerje bűnei bocsánatát, akkor ő majd szigorú rosszállással visszahúzódik tőle, noha az bűnbánattal borul a lábához? Vessük el magunktól az efféle gondolatokat! Semmivel sem árthatunk jobban lelkünknek, mintha ilyen téveszméket tűrünk meg magunkban mennyei Atyánkkal kapcsolatban. Isten gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. Krisztus személyében önmagát adta azért, hogy mindazok, akik akarják, üdvözülhessenek, az örökkévaló áldás részeseivé legyenek a dicsőség országában. Szólhatott volna-e Isten meggyőzőbb vagy szeretetteljesebb nyelven hozzánk annál, mint ahogyan irántunk való szeretetét kifejezte: "Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha ezek elfeledkeznének is, én terólad el nem feledkezem." (Ésa. 49:15)

Ti kétkedő, bűneitek miatt remegő lelkek, gondoljatok arra, hogy Jézus él és közbenjár érettünk. Mondjatok köszönetet Istennek szeretett Fia ajándékáért, és imádkozzatok azért, hogy bárcsak ne hiába halt volna meg érettetek! A Lélek hívása ma is szól hozzánk, térjünk hát Jézushoz! Ha ezt tesszük, igényelhetjük áldásait.

Amikor az ígéreteket olvasod, emlékezz arra, hogy ezek a kimondhatatlan isteni szeretet és könyörület kifejezései. A végtelen szeretet Istene szerető szíve határtalan könyörületével közeledik a bűnöshöz. "Őbenne vana mi váltságunk, az Ő vére által, a bűnöknek

bocsánata, az Ő kegyelmének gazdagsága szerint.” (Ef. 1:7) Igen, te csak hidd és fogadd el, hogy Isten a te Segítőd, aki helyre akarja állítani az emberben a maga erkölcsi lényének képmását! Ha te bűnvallomással és bűnbánattal közeledsz Hozzá, Ő is közel jön hozzád kegyelmével és megbocsátásával.

A tanítványság próbája

Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiék elmúltak, ímé újjá lett minden. (II. Kor. 5:17) Lehetséges, hogy valaki nem tudja megmondani megtérése pontos idejét vagy helyét, vagy nem tudja nyomon követni a megtéréséhez vezető események és körülmények láncolatát, ez azonban még nem azt bizonyítja, hogy az illető megtéretlen lenne. Krisztus ezt mondta Nikodémusnak: "A szél fúj, ahová akar, annak zúgását hallod, de nem tudod, hogy honnan jön és hová megy, így van mindenki, aki a Lélektől született." (Jn. 3:8) Amiképpen a szél maga láthatatlan, hatása azonban érzékelhető, ugyanúgy munkálkodik Isten Lelke is az emberi szívben. Egy bizonyos megújító erő, amelyet emberi szem nem láthat, új életet szül a lélekben, újjáteremti őt Istenképmására. A Lélek munkája csendes, észrevétlen, hatásai azonban nyilvánvalóak. Ha a szív megújulása végbemegy Isten Lelke által, akkor az adott személy élete tanúskodni fog erről a tényről. Bár mi magunk semmit sem tehetünk azért, hogy megváltoztassuk szívünket vagy hogy összhangba hozzuk magunkat Istennel – és ennél fogva egyáltalán nem szabad önmagunkban, a magunk jó cselekedeteiben bízunk –, a mindennapi életünk nyilvánvalóvá teszi majd, hogy munkálkodik-e bennünk Isten kegyelme. Változás lesz látható jellemünkben, szokásainkban és törekvéseinkben. Világos, határozott ellentét mutatkozik múltbéli és jelenlegi önmagunk között. Nem az alkalmi jó cselekedetek vagy az esetenkénti hibák mutatják meg, hogy kinek milyen a jelleme, hanem a szokásos szavak és

cselekedetek, ezek alapvető iránya.

Tény, hogy Krisztus megújító hatalma nélkül is változás állhat be egy-egy ember magatartásában külsőleg. Rendezett életet eredményezhet például a befolyásunk megtartására irányuló törekvés, vagy az a vágy, hogy elnyerjük mások megbecsülését. Önbecsülésünk is készíthet arra, hogy igyekezzünk jónak látszani. Önző szívvel is véghezvihetünk nagylelkű cselekedeteket. Hogyan tudjuk hát megállapítani akkor, hogy melyik oldalon állunk?

Kié a szívünk? Kivel foglalkoznak gondolataink? Kiről, miről szeretünk beszélgetni? Kire irányulnak legbensőségesebb, legszentebb érzéseink, mire fordítjuk legjobb erőinket? Ha Krisztuséi vagyunk, akkor gondolataink Ővele foglalkoznak, legszentebb érzéseink is hozzá kapcsolódnak. Mindazt, amink van és amik vagyunk, néki szenteljük. Vágyakozunk arra, hogy hasonlóak legyünk hozzá, hogy belélegezzük Lelkének lehetőségét, hogy akarata szerint cselekedjünk, és hogy minden dolgunkban elnyerjük tetszését.

Akik új teremtményekké lettek Jézus Krisztusban, azok a Lélek gyümölcseit termik: "szeretet, öröm, béke, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség és mértékletesség" mutatkozik életükben (Gal. 5:22). Nem szabják magukat többé korábbi kívánságaikhoz, hanem Isten Fiába vetett hit által követik az Ő nyomdokait, visszatükrözik jellemét, "megtisztítják magukat, amiként Ő is tiszta" (I. Jn. 3:3). A korábban gyűlölt dolgokat most szeretik, a korábban szeretett dolgokat gyűlölik. A büszkeség és a magabiztosság szelídséggé, szívbeli alázatossággá változik. Aki egykor hiú és gögös volt, most komoly és szerény. A részeges józan lesz, a feslett erkölcsű tiszta. A hiú szórakozásokat, a világ divatjának követését feladják. Akik kereszténnyé válnak, azok nem a "külső ékességet" keresik, hanem azt az ékességet,

amely "a szív elrejtett belső emberében, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságában" nyilatkozik meg (I. Pt. 3:3–4).

Mindaddig nincs bizonyága annak, hogy egy ember valóban megtért, amíg ez a megújulás nem mutatkozik életében. A bűnös akkor lehet bizonyos abban, hogy átment a halálból az életre, ha helyrehozta a kárt, amit okozott, visszaadta azt, amit jogtalanul eltulajdonított, ha megvallotta bűneit, ha szereti Istent és felebarátait.

Amikor tévedő bűnös lényekként Krisztushoz járulunk és részesülünk megbocsátó kegyelmében, szeretet ébred szívünkben. Minden terhet könnyűnek találunk, mert az iga, amelyet Krisztus helyez ránk, gyönyörűsége miatt bizonyul. A kötelességteljesítés, az áldozat örömmé válik. Életutunk, amelyet korábban sötétség borított, most ragyogóan fényes, mert az Igazság Napjának sugarai világítják meg.

Krisztus jellemének szépsége követőiben is látható lesz. Jézus számára öröm volt Isten akaratának teljesítése. Isten szeretete, az ő megdicsőítésének forró vágya – ez volt Megváltónk életének legfőbb belső indítéka. Ez a szeretet csodálatra méltóan széppé és nemessé tette minden cselekedetét. A szeretet Istentől származik. Megszenteletlen szívben nem születik meg, nem árad ki belőle. Csak olyan szívben található, ahol Jézus uralkodik. "Szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket!" (I. Jn. 4:19) A szeretet átformálja a jellemet, meghatározza az indítékokat, megfékezi a szenvedélyeket, legyőzi az ellenségeskedést, megnemesíti az érzelmeket. Ez a szeretet – ha ápoljuk lelkünkben – megédesíti az életet és tisztító, nemesítő befolyást áraszt szét körülöttünk.

Két tévedéstől kell óvakodniuk Krisztus követőinek, különösképpen azoknak, akik most jutottak arra a pontra, hogy bízni kezdenek kegyelmében. Az első tévedés – amiről az előbbieken már szóltunk – abban áll, hogy a saját cselekedeteikre támaszkodnak. Abban bíznak, hogy

minden lehetségeset megtesznek, hogy Isten kívánalmainak megfeleljenek. Akik a saját cselekedeteik által, a törvény önerőből való megtartásával próbálnak szentté válni, azok lehetetlent akarnak megvalósítani. Amire az ember Krisztus nélkül is képes, az mind önzéssel fertőzött, bűnnel szennyezett. Egyedül csak Krisztus kegyelme, a hit által elnyert kegyelem tehet minket szentté.

A másik – nem kevésbé veszélyes – tévedés épp az ellentéte az elsőnek. Azon a feltevésen alapul, hogy a Krisztusban való hit felmenti az embert a törvény megtartásának kötelezettsége alól, mivel egyedül csak a hit által válhatunk Krisztus üdvözítő kegyelmének a részeseivé, cselekedeteinknek semmi közük sincs megváltásunkhoz.

Jegyezzük meg azonban, hogy az engedelmesség nem a törvény kívánalmaihoz való külső alkalmazkodásban áll, hanem valódi szeretetszolgálatot jelent. A törvény Isten lényének a kifejeződése, a szeretet nagy alapvének megtestesülése, ennél fogva Isten kormányzatának az alapja mennyen és földön. Ha szívünk megújult Isten hasonlatosságára, ha a mennyei szeretet lelkünkbe plántáltatott, akkor vajon nem érvényesítjük-e Isten törvényét mindennapi életünkben? Amikor a szeretet alapelve a szívbe vésődik és az emberben helyreállítatik a Teremtő képmása, akkor beteljesedik ez az új szövetségre vonatkozó ígélet: "Törvényemet szívükbe helyezem és elméjükbe írom be azokat." (Zsid. 10:16) Ha a törvény a szívbe íratik, vajon nem formálja-e át az életet? Az Isten törvénye iránti engedelmesség mint szeretetszolgálat és szeretetszövetség – ez a tanítványság igazi ismérve. Így mondja ezt az Írás: "Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait." "Aki ezt mondja: ismerem Őt, de az Ő parancsolatait nem tartja meg,

hazug az, és nincs meg abban az igazság.” (I. Jn. 5:3; 2:4) A hit éppenhogy nem ment fel minket az engedelmesség alól, hanem ellenkezőleg: a hit tesz minket Krisztus kegyelmének részesévé. Ez a kegyelem viszont megtanít az engedelmességre.

Engedelmisségünk által nem nyerünk üdvösséget. Az üdvösség Isten ingyen kegyelmi ajándéka, ami hit által lesz a miénk. Az engedelmisség azonban a hit gyümölcse. “Tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mibűneinket elvegye, és Őbenne nincsen bűn. Aki Őbenne marad, egy sem esik bűnbe, aki bűnbe esik, egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte Őt.” (I. Jn. 3:5–6) [Az eredeti szövegben folyamatos jelen időben van a vétkezik szó, ami nem esetenkénti bűnbeesésre, hanem a vétkezés szokásos gyakorlására utal. Tehát ez az ige arról beszél, hogy aki Őbenne marad, az nem él tovább a bűnben, hanem harcban áll a bűnnel. Aki továbbra is a bűnben él, az nem tért meg, nem született újjá igazán.] Ez a tanítványság igazi próbája. Ha Krisztusban vagyunk, ha Isten szeretete bennünk lakozik, akkor érzéseink, gondolataink, szándékaink és cselekedeteink összhangban lesznek Isten akaratával, amely az ő szent törvényének rendelkezéseiben jut kifejezésre. “Fiacskáim, senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz.” (I. Jn. 3:7) Az igazság mibenlétét pedig az Isten szent törvényében foglalt erkölcsi mérce, a Sínai-hegyen adott Tízparancsolat határozza meg.

Az az úgynevezett Krisztus-hit, amely azt vallja, hogy feloldott minket az iránta való engedelmisség kötelezettsége alól, valójában nem hit, hanem elbizakodottság. “Kegyelemből tartattunk meg, hit által”, a “hit pedig, ha cselekedetei nincsenek, meghalt magában”. (Ef. 2:8; Jak. 2:17) Jézus ezt mondta önmagáról földrejövele előtt: “Hogy teljesítsem a Te akaratodat,

ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt. 40:9) Mielőtt visszatért volna a mennybe, ezt a kijelentést tette: “Én megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében.” (Jn. 15:10) Az Írás ezt mondja: “Arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk... Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt.” (I. Jn. 2:3–6) “Mert Krisztus... néktek példát hagyott, hogy az Ő nyomdokait kövessétek.” (I. Pt. 2:21)

Az örök életnek ma is ugyanaz a feltétele, ami mindig is volt, ugyanaz, ami a Paradicsomban, őszüleink bukása előtt: tökéletes engedelmség Isten törvényének, azaz tökéletes igazságosság. Ha az örök életet ennél alacsonyabb kíváncsággal is el lehetne nyerni, akkor ez az egész világegyetem biztonságát veszélyeztetné. Szabaddá tétetnék az út a bűn számára, hogy halhatatlanná válják minden következményével, az összes jajjal és nyomorral együtt.

A bűneset előtt lehetséges volt Ádám számára, hogy igaz jellemet fejlesszen az Isten törvénye iránti engedelmség által. De nem élt ezzel a lehetőséggel, és bűne következményeként a mi természetünk is elesett emberi természetté lett, úgyhogy mi már nem tudunk igazzá válni ezen az úton. Mivel bűnre hajlóak és szentségtelenek vagyunk, nem tudunk tökéletesen engedelmeskedni a szent törvénynek. Nincs olyan saját igazságunk, amely megfelelhene Isten törvénye kívánalmainak. Krisztus azonban mégis utat készített megmentésünkre. Olyan próbák és kísértések közepette élt e földön, amelyekkel nekünk is találkozniuk kell. Bűntelen életet élt. Meghalt érettünk és most felkínálja nekünk azt a lehetőséget, hogy elveszi bűneinket, és a saját igazságát ajándékozza helyette nekünk. Ha átadjuk magunkat neki, elfogadva Őt Megváltónknak, akkor –

bármilyen bűnös volt is korábbi életünk – igaznak számíttatunk Őérette. Krisztus jelleme kerül a mi jellemünkhelyére, és elfogadtatunk Isten előtt úgy, mintha egyáltalán nem vétkeztünk volna.

De még ennél is többet cselekszik értünk Krisztus: megváltoztatja szívünket. A szívünkben lakozik hit által. Fenn kell tartanunk ezt a vele való közösséget hit által, akaratomat folytonosan alá kell rendelni neki. Ameddig így cselekszünk, Ő munkálja bennünk “mind az akarást, mind a véghezvitelt az ő kegyelméből” (Fil. 2:13). Így elmondhatjuk: “Amely életet most testben élek, az Isten Fiában való hit által élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” (Gal. 2:20) Amikor Krisztus munkálkodik bennünk, akkor ugyanazt a lelkületet árasztjuk majd magunkból, mint Ő, és ugyanazokat a jó cselekedeteket visszük véghez, amelyeket Ő – az igazságosság és az engedelmesség cselekedeteit.

Semmink sincs, amivel dicsekedhetnénk. Semmi okunk sincs arra, hogy önmagunkat magasztaljuk. Reménységünk egyetlen alapja Krisztus nekünk tulajdonított igazságában rejlik, és abban a munkálkodásban, amelyet Isten Lelke végez bennünk és általunk.

Amikor hitről beszélünk, tudnunk kell, hogy mi a különbség az igaz hit és a hamis hit között. Létezik olyan fajta hit, amely csak abban áll, hogy elhiszünk bizonyos dolgokat, ez azonban teljességgel különbözik a valódi hittől. Isten létezése és hatalma, valamint Igéjének igazsága – tények. Olyan tények, amelyeket Sátán és serege sem tud szívből tagadni. A Biblia azt mondja erről, hogy “az ördögök is hisznek és rettegnek” (Jak. 2:19). Az effajta hit azonban nem hit. Amikor valaki nemcsak hisz Isten Igéjében, hanem alárendeli az akaratát Krisztusnak, szívből engedelmeskedik néki, és érzelmei

is rá irányulnak – ekkor, és csakis ekkor beszélhetünk hitről. Hitről, “amely szeretet által munkálkodik” és megtisztítja a lelket (Gal. 5:6). Ilyen hit által újul meg a szív Isten képmására. Ennek következtében a szív, amely előző, meg nem újított állapotában nem engedelmeskedett Isten törvényének, mert ezt nem is tehette, most gyönyörködik a törvény szent parancsolataiban, és a zsoltárossal együtt így kiált fel: “Mely igen szeretem a Te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom!” (Zsolt. 119:97) Ekkor “beteljesedik a törvény igazsága” bennünk, “akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint” (Rm. 8:4, 1).

Vannak olyan keresztények, akik tapasztalták Krisztus bűnbocsátó szeretetét és valóban Isten gyermekei kívánnak lenni, ugyanakkor látják jellemük tökéletlenségét, életük hibáit, ezért könnyen kétségek támadnak bennük afelől, hogy vajon valóban megújította-e szívüket a Szentlélek. Az ilyeneknek szeretném ezt mondani: Ne essetek kétségbe! Gyakran le kell még borulnunk Krisztus lábánál, sírva lelkünk fogyatékoságai és hibái miatt, mindazonáltal nem szabad elcsüggednünk. Még ha legyőz is minket az ellenség, Isten nem taszít el, nem hagy el, nem utasít vissza. Nem, semmiképpen sem, mert Krisztus “Isten jobbán van és esedezik is érettünk” (Rm. 8:34). A szeretett tanítvány, János ezt írja: “Ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (I. Jn. 2:1) Ne felejtjük el Krisztus szavait sem: “Maga az Atya szeret titeket.” (Jn. 16:27) Arra vágyakozik, hogy helyreállítsa az embert Önmaga képmására, hogy az isteni tisztaságot és szentséget lássa visszatükröződni benne. És ha nem csak kívánnád ezt, hanem valóban át is adod magad néki, akkor “a jó dolgot, amit elkezdett benned, bevégzi a Krisztus Jézus napjáig” (Fil. 1:6). Imádkozz buzgóbban, higgy valóságosabb módon! Ha

eljutottunk oda, hogy már nem bízunk többé a saját erőnkben, akkor annál jobban fogunk bízni Megváltónk erejében, és dicsérjük őt, aki felderíti arcunkat.

Minél közelebb jutunk Jézushoz, annál vétkesebbnek érezzük magunkat, mert látásunk tisztább lesz és szélesebb látószögéből pillanthatunk a magunk tökéletlenségeire, az ő tökéletes lényétől élesen elütő vonásainkra. Éppen ez a bizonyosága annak, hogy Sátán csalásai elvesztették a hatalmukat fölöttünk, hogy Isten Lelkének a megelevenítő befolyása munkálkodik szívünkben.

Semmiképpen sem lakozhat mélyen gyökerező szeretet Jézus iránt abban a szívben, amely nem látja világosan a maga bűnösségét. Az Isten kegyelme által átalakult lélek csodálni fogja Jézus isteni jellemét. Ha nem látjuk a saját erkölcsi torzulásunkat, akkor ez csalhatatlan bizonyosága annak, hogy nincs helyes felfogásunk Krisztus szépségéről, kiválóságáról.

Minél kevesebbre tartjuk magunkat, annál inkább látjuk és becsüljük majd Üdvözítőnk végtelen tisztaságát, jellemének vonzó szépségét. Saját bűnösségünk élesebb látása a bűnbocsátó Megváltóhoz vezet bennünket. És amikor a tehetetlensége tudatára ébredő lélek kinyújtja kezét Krisztus után, Ő hatalmas módon kinyilatkoztatja magát néki. Minél jobban hozzá és az Ő Igéjéhez űz minket ezután ínségünk tudata, annál magasztosabb felfogásunk lesz Krisztus jelleméről, és annál teljesebben tükrözzük vissza képmását.

Növekedés a “Krisztus teljességéig”

[Ef. 4:13.]

A BIBLIA SZÜLETÉSNEK nevezi szívünknek azt a megváltozását, amely által Isten gyermekeivé válunk. Más hasonlat szerint olyan ez, mint amikor a gazda által elvetett jó mag kicsírázik. Újszülött csecsemőkhöz is hasonlítja a Szentírás azokat, akik újonnan térnek meg Krisztushoz, akiknek érett emberré kell még felnövekedniük a Krisztus Jézusban (I. Pt. 2:2; Ef. 4:13, 15), avagy gyümölcsöt kell teremniük, mint a jó magból kifejlődő növénynek. Amint Éσαιás próféta írja: “igazság fainak neveztessenek, az Úr plántálásának, az Ő dicsőségére” (Ésa. 61:3). Arra szolgálnak ezek a mindennapi életből vett szemléltetések, hogy jobban megértessék velünk a lelki élet titokzatos igazságait.

Az ember összes bölcsessége és ügyessége is kevés ahhoz, hogy életet leheljen akár csak a legkisebb tárgyba is, amit a természetben találhatunk. A növények és az állatok is csupán azáltal az élet által létezhetnek, amelyben Isten részesítette őket. Ugyanígy csakis az Istentől származó élet által születhet lelki élet emberek szívében. Krisztus azért jött e földre, hogy életet adjon nekünk, és senki sem lehet részesévé ennek az életnek másképpen, csak úgy, hogy “felülről születik” (Jn. 3:3). [Az itt található görög kifejezés egyaránt fordítható újjászületésnek és felülről születésnek.]

A növekedésnek ugyanaz a törvénye, mint a születésnek. Isten által lesz a bimbóból virág és a virágból

gyümölcs. Az Ő hatalma által lesz a magból “először fű, azután kalász, azután teljes búza a kalászban” (Mk. 4:28). Hóseás próféta hasonlata szerint Izráel “virágozni fog, mint a liliom”, “megélednek, mint a búzamag és virágoznak, mint a szőlőtő” (Hós. 14:6–8). Jézus a mezők liliomaihoz küld minket, biztat, hogy “tekintsük meg, mimódon növekednek” (Lk. 12:27). A növények és a virágok nem a tulajdon fáradozásuk, aggodalmaskodásuk vagy erőfeszítésük eredményeként növekednek, hanem azáltal, hogy elfogadják azt, amiről Isten gondoskodott számukra, hogy életüket szolgálja. A gyermek sem növesztheti nagyobbra a termetét, sem aggodalmaskodással, sem semmilyen erőfeszítéssel. Ugyanígy nem biztosíthatod magadnak – sem aggodalmaskodással, sem a saját erőfeszítéseiddel – a lelki növekedést. A növények is, a gyermekek is azáltal növekednek, hogy magukba fogadják a környezetükből mindazt, ami az életüket szolgálja: a levegőt, a napfényt és a táplálékot. Amit a természet ajándékai jelentenek növénynek, állatnak, embernek, ugyanazt jelenti Krisztus azoknak, akik bíznak benne. Örök világosság Ő, “Nap és pajzs” az övéi számára (Ésa. 60:19; Zsolt. 84:12). Az ígélet úgy szól, hogy olyan lesz Ő Izráelnek “mint a harmat”, “úgy jön le hozzánk, mint az eső és a zápor a rétre” (Hós. 14:6; Zsolt. 72:6). Ő az “élő víz” és az Isten adta “kenyér... amely a mennyből száll alá és életet ad a világnak” (Jn. 4:10; 6:33).

Fia odaáldozásának tökéletes ajándéka által Isten kegyelmi légkörrel vette körül az egész világot, amely éppolyan valóságos, mint a Földünket körülvevő levegőréteg. Akik ezt az életadó levegőt lélegzik be – a saját szabad választásuk alapján –, azok mind élni fognak és érett emberré növekednek fel a Krisztus Jézusban.

Ahogy a virág a Nap felé fordul, hogy a fénysugarak hatására tökéletesen széppé és arányossá fejlődjék, úgy

kell nekünk is az Igazság Napja felé fordulnunk, hogy ránkragyogjon a mennyei világosság, és ezáltal jellemünk kifejlődjék, átformálódjék Krisztus hasonlatosságára.

Ugyanezt tanítja Jézus az alábbi kijelentése által is: "Maradatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem csak ha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, csak ha énbennem maradtok... mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek." (Jn. 15:4-5) A szent élet tekintetében éppúgy Krisztustól függünk, mint ahogy a szőlővessző növekedése és gyümölcstermése függ a szőlőtökétől. Őnélküle nincs lelki élet. Nem tudunk ellenállni a kísértéseknek, nem tudunk növekedni a kegyelemben és a szentségben. Benne maradva viszont virágozhatunk. Aki belőle nyer életet, nem lesz meddő vagy gyümölcstelen ág. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa.

Sokakban az az elképzelés él, hogy a munka egy részét nekik kell elvégezniük. Krisztusba vetették bizalmukat a bűnbocsánatot illetően, ezt követően azonban már a saját erőfeszítéseikkel igyekeznek igaz életet élni. Ezek az erőfeszítések azonban szükségszerűen kudarcra vannak ítélve. Jézus világosan kijelentette: "Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek." (Jn. 15:5) A kegyelemben való növekedésünk, az örömünk, a használhatóságunk – mindez a Krisztussal való egységünktől függ. Vele való, naponként és óránként megvalósuló közösségünk által, a benne maradás által kell növekednünk a kegyelemben. Jézus nem csupán szerzője vagy kezdeményezője a hitünknek, hanem ő a bevégzője is. Ő az első és az utolsó mindenben. Nemcsak keresztény életünk kezdeténél és végénél akar velünk lenni, hanem életünk minden lépésénél. Dávid vallomása így hangzik: "Az Úrra néztem szüntelen, mert jobbkezem felől van, ezért meg nem rendülök." (Zsolt. 16:8)

Felteheted a kérdést: De hogyan maradhatok Krisztusban? Ugyanúgy, ahogy Őt először elfogadtad. "Amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne." (Kol. 2:6) "Az igaz ember hitből él." (Zsid. 10:38) Odaszántad magad Istennek, hogy teljesen az övé légy, hogy szolgáljad őt, hogy engedelmeskedj néki. Elfogadtad Krisztust megváltódnak. Te magad nem tudtad elrendezni bűneidet Isten ítélszéke előtt, szívedet sem tudtad megváltoztatni, de átadtad magad Istennek, és hiszed, hogy Isten mindezt megcselekedte érted – Krisztus érdemeiért.

Hit által lettél Krisztusé, és hit által kell növekedned is Őbenne. Hit által kell adnod és elfogadnod. Mindent oda kell adnod: szívet, akaratot, szolgálatot. Szánd oda magadat néki, határozd el, hogy minden kívánalmának engedelmeskedni fogsz. Hasonlóképpen kell mindent vened: Krisztust, aki minden áldás teljessége. A szívedbe kell fogadnod Őt, hogy benned lakozzék, erőd, igazságod és örökkévaló segítőd legyen – erőt adjon néked az engedelmességhez.

Szenteld oda magad Istennek reggelenként! Mindig ez legyen a legelső dolgod. Így szólj Istenhez imádságodban: "Vonj magadhoz engem, Uram, úgy, mint aki egészen a tiéd! Összes tervemet lábadohoz teszem. Használj fel engem a mai napon szolgálatodra. Lakozzál bennem, kérlek, hogy minden munkámat tebenned végezzem!" Naponkénti feladatunk legyen ezt tenni! Minden reggel szenteld oda magad Istennek arra a napra! Rendeld alá összes tervedet akaratának, készen arra, hogy megvalósítsd vagy feladd őket, amint gondviselése irányít majd. Így nap mint nap Isten kezébe helyezheted az életedet, Ő pedig mind jobban és jobban átformál téged Krisztus hasonlatosságára.

A Krisztusban elrejtett élet: nyugodt élet. Nem jellemzik szélsőséges érzelmek, viszont bensőséges, békés

bizalom igen. Reménységed nem magadban, hanem Krisztusban van. Gyengeséged az Ő erejével, tudatlanságod bölcsességével, esendőséged az Ő örök értelmével egyesül. Nem magadra kell tehát nézned, ne az éned foglalja le gondolataidat, hanem tekints Krisztusra. Gondolataid az Ő szereteténél, jellemének szépségénél és tökéletességénél időzzenek. Krisztus önmegtágadó élete, megaláztatása, szentsége, egyszerűsége és páratlan szeretete – ezek legyenek a lélek elmélkedésének tárgyai. Csak ha Őt szeretjük, példáját követjük, és ha teljes egészében tőle függünk, alakulhatunk át képmására.

Jézus így szól: "Maradjatok énbennem!" E szavak a nyugalom, a szilárdság és a bizalom eszméjét közvetítik. Jézus ajkán hangozott el ez a meghívás is. "Jöjjetek énhozzám... és én nyugalmat adok nektek." (Mt. 11:28) Az alábbi zsoltárigye ugyanezt a gondolatot fejezi ki: "Csillapodjál le az Úrban, és várjad őt!" (Zsolt. 37:7) Ésaiás próféta szavai is ezt az ígéretet erősítik meg: "Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna, csendességben és reménységben erősségetek lett volna." (Ésa. 30:15) Ez a nyugalom nem a tétlenség nyugalma, mert a Megváltó meghívása a nyugalom ígéretét munkára való felhívással kapcsolja egybe: "Vegyétek fel magatokra az én ígámat... és nyugalmat találtok a ti lelketeknek." (Mt. 11:29) Az a tanítvány dolgozik majd a legkomolyabban és a legtevékenyebben Krisztusért, akinek a szíve leginkább nyugszik őbenne.

Amikor gondolataink a saját énünknel időznek, eltávolodunk Krisztustól, az erő és az élet forrásától. Éppen ezért Sátán erőfeszítései állandóan arra irányulnak, hogy elfordítsa figyelmünket a Megváltóról, és így megakadályozza, hogy lelkünk egységbe és közösségbe forrjon Krisztussal. Minduntalan arra törekszik, hogy a világ élvezetei, az élet gondjai, viszontagságai és

szomorúságai, továbbá mások hibái vagy éppen a saját hibáink és tökéletlenségeink – ezek bármelyike, vagy együttesen – eltereljük gondolatainkat. Ne hagyjuk félrevezettetni magunkat e cselfogások által! Sokan, akik pedig valóban lelkiismeretesek és tényleg Istennek tetsző életet akarnak élni, túlsokat foglalkoznak a saját hibáikkal és gyengeségeikkel. Az Ellenség azt reméli, hogy ezzel eltávolítja őket Krisztustól, és győzelmet arat felettük. Ne helyezük énünket a középpontba, ne adjuk át magunkat az aggodalmaskodásnak és a szorongó félelemnek, még amiatt sem, hogy vajon üdvözölni fogunk-e. Mindez csak arra jó, hogy elfordítsa lelkünket attól a valakitől, aki az erőnk forrása. Bízunk lelkünk megtartását Istenre, bízunk benne teljesen! Beszéljetelek és gondolkodjatok Jézusról! Tűnjék el énetek Őbenne! Vessetek el minden kételyt, űzzetek el minden félelmet! Mondjátok ezt Pál apostollal együtt: “Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig e testben élek, az Isten Fiában való hit által élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.” (Gal. 2:20) Nyugodjatok meg Istenben! Ő meg tudja őrizni azt, amit rábízotok. Ha Őreá hagyatkoztok, diadalmas győzelemre segít benneteket azáltal, aki szeretett titeket.

Krisztus emberi természetet öltött magára, így a szeretet kötelékével kapcsolta magához az emberiséget. Olyan kötelék ez, amelyet semmilyen erő nem képes elszakítani, kivéve a saját szabad választásunkat. Sátán minduntalan újabb és újabb csábításokkal áll majd elő, hogy rábírjon minket e kötelék elszakítására, hogy a Krisztustól való eltávolodást válasszuk. Itt kell nagyon figyelni, vigyáznunk és imádkoznunk, hogy semmi ne bírjon rá bennünket arra, hogy más urat válasszunk – mindvégig megmarad ugyanis a szabadságunk, hogy ezt tegyük. De mi függesszük tekintetünket Krisztusra, Ő megőrizz minket. Ha szüntelenül Őreá nézünk,

biztonságban vagyunk. Senki sem ragadhat ki bennünket a kezéből. Ha állandóan Őt szemléljük, akkor "ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől" (II. Kor. 3:18).

Az első tanítványok is így lettek hasonlóvá szeretett Megváltójukhoz. Amikorszárait hallották, érezték, hogy szükségük van rá. Keresték, megtalálták és követték Őt. Együtt voltak vele a házban, az asztalnál, a titkos ima helyén, a mezőn. Együtt voltak vele, mint tanulók a tanítójukkal, naponta befogadva a szent igazság leckéit, amelyek ajkairól hangzottak. Figyeltek rá, mint szolgák az urukra, hogy megtudják elvégzendő kötelességeiket. Ezek a tanítványok "hozzánk hasonló természetű" emberek voltak (Jak. 5:17). Ugyanazokat a csatákat kellett megharcolniuk a bűnnel. Ugyanarra a kegyelemre volt szükségük, hogy szent életet élhessenek.

Még János, a szeretett tanítvány – aki később oly hűen tükrözte vissza a Megváltó jellemét – sem volt természettől fogva szeretetreméltó. Nemcsak magabiztos volt és becsvágyó, hanem még indulatos és visszavágásra kész is, ha megsértették. Amint megnyilatkozott azonban előtte Jézus egyedülálló isteni jelleme, ennek fényében meglátta a maga tökéletlenségeit, megalázta magát e szembesülés hatására. Csodálattal és szeretettel töltötte be lelkét az az erő és türelem, hatalom és gyengédség, fenség és szelídség, amit Isten Fia mindennapi életében szemlélt. Szíve nap mint nap jobban vonzódott és kötődött Krisztushoz, míg végül – iránta való szeretetében – egészen szem elől tévesztette a saját énjét. Haragtartó, becsvágyó természetét alárendelte Krisztus átalakító hatalmának. A Szentlélek újjáteremtő befolyása megújította szívét. Krisztus szeretetének hatalma véghezvitte jelleme átformálását. Ez a biztos eredménye a Jézussal való szövetségi egyesülésnek minden esetben. Ha Krisztus lakozik egy ember szívében, akkor ennek

hatására teljességgel átalakul a természete. Krisztus Lelke, szeretete meglágyítja a szívet, engedelmességre készíti a lelket, és felfelé – Isten és a menny felé – irányítja a gondolatokat és a vágyakat.

Miután Krisztus felment a mennybe, követőiben ott maradt jelenlétének érzete. Szeretettel és világossággal teljes, személyes jelenlét volt ez. Jézus, a Megváltó – aki együtt járt, beszélgetett és imádkozott velük, aki oly gyakran öntött reményt és vigasztalást szívükbe – felvitetett tőlük a mennybe, a béke üzenetével ajkán, amely ott visszhangzott még fülükben, azután is, hogy körbefogta Őt az angyalseregek felhője: “Ímé, én tiveletek vagyok a világ végezetéig.” (Mt. 28:20) Jézus az Ő földi, emberi alakjában ment fel a mennybe. Tanítványai tudták, hogy úgy áll Isten trónja előtt, mint barátjuk és Megváltójuk, aki változatlan együttérzéssel viseltetik irántuk, aki továbbra is egynek tekinti és érzi magát a szenvedő emberiséggel. Tudták, hogy saját kiontott drága vérének az érdemére hivatkozik Isten előtt, megsebzett kezei és lábai bizonyosságára. Így emlékeztet az árra, amelyet fizetett megváltásukért. Tudták, hogy azért ment fel a mennybe, hogy helyet készítsen nekik, és vissza fog térni, hogy magához vegye őket.

Amikor Jézus mennybemenetele után újból találkoztak egymással, forrón vágyakoztak arra, hogy kéréseiket Jézus nevében tárják az Atya elé. Ünnepeles tisztelettel hajtottak fejet és imádságukban elismételték a biztos ígéretet: “Akármit kértek az Atyától az én nevemben, én megadom néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az én nevemben, kérjétek és megkapjátok, hogy örömetek teljes legyen.” (Jn. 16:23–24) Mind feljebb és feljebb emelték hitük karját e hatalmas évrre támaszkodva: “Krisztus az, aki meghalt, sőt fel is támadott, aki Isten jobbán van, és aki esedezik is érettünk.” (Rm. 8:34) És a pünkösdi napja elhozta nekik a

Vigasztaló jelenlétét, akiről Krisztus ezt mondta: Ő "bennetek marad", továbbá: "Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem fog eljönni hozzátok, de ha elmegyek, elküldöm Őt hozzátok." (Jn. 14:17; 16:7) Ettől kezdve Krisztus állandóan övéi szívében lakozott a Lélek által. Követői most még szorosabb egységbe kerültek vele, mint amikor személyesen közöttük volt. A bennük lakozó Krisztus világossága, szeretete és hatalma áradt ki belőlük, úgyhogy akik látták őket, "csodálkoztak", és "meg is ismerték őket, hogy Jézussal voltak" (Ap. csel. 4:13).

Krisztus ma is az akar lenni követői számára, ami egykor volt tanítványainak. Ezt mondta utolsó imádságában, amikor még csak egy kicsiny tanítványi csoport vette körül: "Nem csupán őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem." (Jn. 17:20)

Jézus imádkozott értünk. Azt kérte az Atyától, hogy egyek lehessünk vele úgy, mint ahogy Ő egy az Atyával. Micsoda egység ez! Az Üdvözítő ezt mondta önmagáról: "A Fiú semmit sem cselekedhet magától", "az Atya, aki énbennem lakik, Ő cselekszi ezeket a dolgokat" (Jn. 5:19; 14:10). Hasonlóképpen ha Krisztus a szívünkben lakozik, akkor Ő munkálja bennünk "mind az akarást, mind a véghezvitelt az ő kegyelméből" (Fil. 2:13).

Ekkor mi is azokat cselekedjük majd, amelyeket Ő cselekedett, és ugyanaz a lelkiület árad majd belőlünk, mint őbelőle. Így – szeretve Őt és benne lakozva – "növekszünk mindenestől fogva abban, aki a fej, a Krisztusban" (Ef. 4:15).

Életfeladatunk

ISTEN AZ ÉLET, a világosság és az öröm forrása az egész világmindenség számára. Ahogyan a világosság sugarai előtörnek a Napból, ahogy a patakok felbuzognak az élő forrásból, úgy áradnak ki az áldások Isten lényéből minden teremtményére. És ahol Isten élete van jelen emberek szívében, ott hasonlóképpen kiárad a szeretet és az áldás folyama másokra is.

Üdvözítőnk számára öröm volt az elesettek fölemeléséért és megváltásáért tevékenykedni, ezért a saját élete sem volt drága Őnéki, hanem elszenvetde a keresztet, nem törődve a gyalázattal (Zsid. 12:2). Az angyalok is szüntelenül mások boldogságáért fáradoznak, ez az örömük. Önző emberek megalázó feladatnak tekintenek, hogy olyanoknak szolgáljanak, akik elesettek, nyomorultak, minden tekintetben gyengébb jelleműek és alacsonyabb rangúak, mint ők. A büntetlen angyalok szolgálata azonban éppen ebben áll. Az egész mennyet ugyanaz a szellem hatja át, ami Krisztus önfeláldozó szeretetében is megnyilatkozik, ebben rejlik a menny boldogsága. Eza lelkület uralja Krisztus követőit is, ezért ők is ugyanazt a munkát végzik, amit Krisztus és az angyalok.

Ha Krisztus szeretete költözik egy ember szívébe, akkor ezt éppúgy nem lehet elrejtteni, mint ahogy a szétáradó édes illatot sem lehet visszatartani vagy eltitkolni. Megszentelő befolyást áraszt e szeretet mindazokra, akik csak kapcsolatba kerülnek vele. Ha Krisztus lelkülete egy emberi szívbe plántáltatik, akkor olyan lesz, mint a forrás a pusztában, amely mentében mindent felfrissít. Még a halálra szántakban is felébreszti a vágyat, hogy iganak az élet vizéből.

A Jézus iránti szeretet abbana vágyban jut kifejezésre, hogy mi is dolgozni akarunk az emberiség javáért, felemelkedéséért úgy, ahogy Ő dolgozott. Szeretetet, tapintatos törődést és együttérzést tanúsítunk majd mennyei Atyánk mindazon teremtményei iránt, akikre az ő gondviselése kiterjed.

A Megváltó földi élete nem a kényelemszeretetnek és az én-szolgálatnak szentelt élet volt, hanem olyan élet, amelyet betöltött az elveszett emberiség megmentéséért való szüntelen küzdelem, az ennek érdekében való komoly, fáradhatatlan erőfeszítés. Jézus mindenkor az önmegtagadás ösvényét járta, a betlehemi jászoltól egészen a Golgota keresztjéig. Nem húzódozott a sok vesződéssel járó terhes feladatoktól, a fáradságos utazásoktól, a kimerítő gondtól és munkától. Így vallott erről: "Az Emberfia nem azért jött, hogy néki szolgáljon, hanem azért, hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért." (Mt. 20:28) Ez volt életének nagy célja. Minden egyéb másodlagos és alárendelt jelentőségű volt ehhez képest. Jézusnak az volt az élete és itala, hogy Isten akaratát cselekedje, hogy az ő munkáját elvégezze (Jn. 4:34; 17:4). Az "én" és az önérdek nem kapott helyet szolgálatában.

Akik Krisztus kegyelmének részeseivé válnak, szintén készek lesznek bármilyen áldozatra annak érdekében, hogy más emberekkel is megoszthassák a mennyei ajándékot, hiszen őértük Krisztus ugyanúgy meghalt. Mindent megtesznek, amit csak tehetnek azért, hogy jobbat tegyék a világot, alkalmasabbá arra, hogy emberek éljenek benne. Ez a gondolkodásmód és lelkület jellemző az igazán megtért lelkekre. Alighogy Krisztushoz talál egy ember, máris felébred szívében a vágy, hogy másokkal is tudassa, milyen barátira talált Megváltójában, mert a megmentő és megszentelő igazságot nem tarthatja meg magának. Ha Krisztus

igazságába öltözünk és szívünk megtelik az ő bennünk lakozó Lelkének örömével, akkor nem tudjuk magunkban tartani azt a békességet, amit nyertünk. Ha megízleltük és megláttuk, hogy jó az Úr, mondanivalónk lesz mások számára is. Fülöphöz hasonlóan, amint megtaláltuk az Üdvözítőt, máris hívunk másokat is, hogy jöjjenek és ismerjék meg Őt. Arra fogunk törekedni, hogy bemutassuk nekik Jézus csodálatos lényét és az eljövendő világ láthatatlan valóságait. Mély vágyat érzünk, hogy mi is azt az utat kövessük, amelyen Jézus járt. Sóvárgunk arra, hogy a körülöttünk élők is szemléljék "Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit" (Jn. 1:29).

Azaz igyekezet, hogy áldást közvetítsünk másoknak, áldásként fog visszahatni ránk. Ez volt Isten szándéka azzal, hogy részt adott nekünk a megváltási terv megvalósításában. Azt a kiváltságot ajándékozta embereknek, hogy az isteni természet részeseivé legyenek, ezt követően pedig áldást árasszanak embertársaikra. Ez a legnagyobb megtiszteltetés és a legnagyobb öröm, amit csak adományozhatott az embereknek. Akik ily módon az isteni szeretet munkájának részeseivé válnak, a lehető legközelebb jutnak Teremtőjükhöz.

Isten mennyei angyalokra is rábízhatta volna az evangélium üzenetét és a vele kapcsolatos szeretetszolgálatot. Más közvetítőeszközöket is alkalmazhatott volna tervei megvalósítása érdekében. Végtelen szeretetében azonban minket, embereket választott ki arra, hogy munkatársaivá – valamint az Atya és az angyalok munkatársaivá – legyünk. Azért tette ezt, hogy annak az áldásnak, örömeinek és lelki növekedésnek a részeseivé tegyen minket, ami ebből az önzetlen szolgálatból származik.

A Krisztus szenvedéseiben való részesedés kapcsol össze bennünket igazán Krisztussal. Megerősíti

szívünkben a nagylelkűséget, és szorosabb szövetségbe von minket a világ Megváltójával, aki "gazdag lévén szegénnyé lett érettünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk" (II. Kor. 8:9). Csakis akkor lesz áldás számunkra az élet, ha betöltjük azt a rendeltetést, amelyre eredetileg teremtettünk.

Ha elindulsz, hogy végezd azt a munkát, amit Krisztus jelölt ki tanítványai számára, ha lelkeket nyersz meg az Ő számára, akkor érzed majd, hogy mélyebb tapasztalatra és nagyobb ismeretre van szükséged Isten dolgaiban. Ennek következtében éhezned és szomjúhozod az igaz életet. Küzdeni fogsz imában Istennel, hited megerősödik, lelked iszik az üdvösség forrásából, és felülsz. Ha ellenállással találkozol és próbákba kerülsz, akkor még inkább a Bibliához menekülsz és az imádsághoz folyamodsz. Növekedsz a kegyelemben és Krisztus megismerésében, gazdag tapasztalatokat szerzel majd.

A másokért való önzetlen szolgálat szelleme elmélyülést, állhatatosságot és szívélyességet fejleszt ki jellemünkben, békével, boldogsággal ajándékoz meg minket. Törekvéseink megneemesednek. Nem marad hely a restségnek és az önzésnek. Akik ily módon gyakorolják a keresztény erényeket, azok mindinkább növekednek, mind erősebbek, alkalmasabbak lesznek Isten munkájának végzésére. Világos lelki ítélőképesség, növekvő hit jellemzi őket, imádságaik pedig egyre hatékonyabbak. Isten Lelke vezérli belső emberüket, az isteni kegyelem érintése szent összhangot teremt lelkükben Isten akaratával. Azok munkálják a leghatékonyabbansaját üdvösségüket, akik odaszentelik magukat a másokért való önzetlen fáradozásra.

Azon az egy úton lehetséges csak számunkra a kegyelemben való növekedés, ha önérdék nélkül végezzük a munkát, amit Krisztus kijelölt számunkra, ha

teljes igyekezetünkkel, képességünk végső határáig azon vagyunk, hogy segítségül legyünk és áldásul szolgáljunk azoknak, akiknek szükségük van a segítségre, amit mi nyújthatunk nekik. Gyakorlás által növekszik az erőnk, amiképpen a fizikai életben is a mozgás az élet feltétele. Akik úgy akarják fenntartani a keresztény életet, hogy csupán elfogadják a kegyelmi eszközök által nyert áldásokat, de semmit sem cselekszenek Krisztusért, azokhoz az emberekhez hasonlítanak, akik pusztán csak evés által – munka nélkül – akarnak élni. A lelki életben ugyanúgy betegséget és halált eredményez az ilyen élet, mint a természet világában. Aki nem mozgatja meg az izmait, az csakhamar egyáltalán nem tudja használni őket és teljesen elerőtlenedik. Hasonlóképpen, ha egy keresztény nem használja Isten adta erőit, akkor nemcsak hogy nem növekszik Krisztusban, de a már meglévő erejét is elveszíti.

Krisztus egyháza Isten elrendelt eszköze emberek üdvösségének munkálására. Az a megbízatása, hogy eljuttassa az evangélium örömhírét az egész világra. Ez a kötelezettség az összes keresztény vállán nyugszik. Mindenkinek a maga képességei és alkalmai mértéke szerint kell teljesítenie az Üdvözítőtől kapott megbízatást. A Krisztus szeretetéről nyert kinyilatkoztatás mindazon emberek adósaivá tesz minket, akik még nem ismerik őt. Isten világosságot adott nekünk, de nem azért, hogy csupán magunk élvezzük, hanem azért, hogy másokra árasszuk.

Ha Krisztus követői tudatában lennének kötelességeiknek, akkor ezrek hirdetnék az evangéliumot azokon a pogány területeken, ahol most csak egyvalaki végzi a munkát. Azok pedig, akik személyesen nem tudnak részt venni ebben a szolgálatban, anyagi eszközeikkel, együttérzésükkel és imáikkal támogatnák ezt a munkát. A keresztény országokban is sokkal

komolyabban folya a lelkekért végzett szolgálat.

Nem kell pogány országokba mennünk, sőt még csak a szűkebb hazánkat sem kell elhagynunk – ha kötelességünk odaköt – ahhoz, hogy Krisztusért dolgozzunk. Tennivalót találhatunk a családi körben, a gyülekezetben, ismerőseink között, és azok körében is, akikkel a mindennapi élet ügyes-bajos dolgai vagy üzleti ügyei hoznak össze minket.

Az Üdvözítő, földi élete nagyobb részében, a názareti ácsműhelyben dolgozott. A munkásemberek türelmes, fáradságos munkáját végezte. Szolgáló angyalok vették körül az élet Urát, amint nap mint nap ismeretlenül, rangrejtve járt-kelta földművelők és a kézművesek között, hétköznapi munkáját végezve. Éppoly hűségesen teljesítette küldetését, miközben a maga mesterségét űzte, mint amikor betegeket gyógyított, vagy a galileai tó vihar korbácsolta hullámain járt. Ugyanígy járhatunk és dolgozhatunk együtt Krisztussal mi is, még ha a legalantasabb munkát végezzük is, a legalacsonyabb beosztásban.

Az apostol így tanít erre: “Ki-ki, amiben elhívatott, abban maradjon meg Isten előtt.” (I. Kor. 7:24) Az üzletember vezetheti úgy a maga üzleti vállalkozását, hogy feddhetetlen becsületességével Mesterét dicsőítse. Az iparos a maga szorgalmával és pontos munkavégzésével azt a valakit képviselheti, aki egykor Galilea dombjai között, alacsony sorban, hűséggel végezte küzdelmes, mindennapi munkáját. Mindenki, aki Krisztus nevéől neveztetik, munkálkodhat másokért oly módon, hogy az emberek – látva az ő jó cselekedeteit – dicsőítsék Teremtőjüket és Megváltójukat.

Sokan azzal mentik fel magukat Krisztus szolgálatá alól, hogy mások nagyobb tehetséggel, jobb képességekkel rendelkeznek. Az az általános felfogás, hogy csak azoktól kívánja Isten, hogy képességeiket az ő szolgálatára

szenteljék, akiknek különleges adottságuk van erre. Sokan úgy értelmezik, hogy az embereknek csak egy bizonyos megkülönböztetett rétege kapott talentumokat, mások pedig kizárattak ebből, ennél fogva nincs elhívásuk arra, hogy osztozzanak a munka terhében és jutalmában. Krisztus azonban nem ezt tanítja a talentumokról szóló példázatában. A példázat szerint a ház ura – amikor előszólította szolgálait – mindegyiküknek kiszabta a maga munkáját.

Ha a szeretet lelkülete hat át bennünket, akkor az élet legszerényebb kötelességeit is úgy végezhetjük, mint akik az “Úrnak tesszük” ezt (Kol. 3:23). Ha Krisztus szeretete lakozik szívünkben, akkor ez feltétlenül megnyilatkozik mindennapi életünkben. “Krisztus jó illata” vesz majd körül minket, befolyásunk felemelő és áldást közvetítő lesz (II. Kor. 2:15).

Nem kell nagyobb alkalmakra várnod vagy rendkívüli képességeket remélned, mielőtt elindulnál, hogy Istenért dolgozz. Nem kell azzal foglalkoznod, hogy mit gondol rólad a világ. Ha mindennapi életed hited tisztaságáról és őszinteségéről tanúskodik, és akik körülötted vannak, meggyőződnek arról: szíved vágya, hogy a javukra legyél – akkor erőfeszítéseid nem lesznek hiábavalóak.

Jézus legalázatosabb és legszegényebb tanítványai is áldására lehetnek másoknak. Talán nincsenek tudatában annak, hogy valami figyelemreméltó jót cselekedtek, önkéntelen befolyásuk azonban az áldások özönének kiadásához szolgálhat kiindulásul. E jó befolyás folyton szélesbül és mélyül majd, s áldásos eredményeit nem lehet felmérni a végső jutalmazás napjáig. Egyáltalán nem érzik vagy tudják, hogy valami nagy dolgot cselekedtek. Mégsem kell aggódniuk szolgálatuk eredményessége miatt. Az az ő dolguk, hogy tovább végezzék – csendben és hűséggel – azt a munkát,

amit Isten gondviselése kijelölt számukra. Lényük mindjobban átformálódik Krisztus hasonlatosságára. Isten munkatársai lesznek ebben az életben, és felkészülnek ezáltal egy magasabb szolgálatra az eljövendő életben, amely felhőtlen, teljes örömet jelent majd számukra.

Isten ismerete

ISTEN SOKFÉLEKÉPPEN törekszik megismertetni magát velünk és közösségbe vonni minket önmagával. A természet szüntelenül szól hozzánk. Akiknek nyitott a szívük, azokra mélyen hat az Isten kezének munkáin keresztül megnyilatkozó szeretet és dicsőség. A halló fül meghallja és megérti a természet dolgai által közvetített isteni üzenetet. A zöld mezők, a fenséges fák, a bimbók és a virágok, az átvonuló felhők, a záporosó, a csobogó patak, a csillagos ég – mind a szívünkhöz beszélnek, és arra készítetnek bennünket, hogy ismerjük meg Őt, aki mindezeket alkotta.

Megváltónk a természet jelenségeihez kapcsolta értékes tanításait. A fák, a madarak, a völgyek virágai, a dombok és tavak, a fenséges égbolt csakúgy, mint a mindennapi élet eseményei és körülményei az igazság igéjével szövődtek össze tanításai nyomán. Így életünk fáradságos munkái és elfoglaltságai közepette is gyakran felidéződhetnek emlékezetünkben az Ő ajkáról elhangzott beszédek.

Isten azt akarja, hogy mi, az Ő gyermekei, teremtményei értékeljük és élvezzük azt az egyszerű, csendes szépséget, amellyel földi otthonunkat feldíszítette. Isten szereti a szépet, és mindenekfelett a jellem szépségében gyönyörködik. Az a vágya, hogy a virágok csendes erényéhez hasonló egyszerűség, szépség és tisztaság fejlődjék ki bennünk.

Isten teremtett művei értékes tanításokat közvetítenek nekünk az engedelmségről és a bizalomról, ha odafigyelünk rájuk. A természet világában, a csillagoktól kezdve – amelyek korszakokon át folyvást róják nyomtalan pályájukat a végtelen térben – a legkisebb

atomig minden engedelmeskedik a Teremtő akaratának. Isten pedig mindenről gondot visel, mindent fenntart, amit teremtett. A kis barna verébre, amely félelem nélkül csicsergi szerény énekét, ugyanaz a Valaki visel gondot, aki a számtalan világot is fenntartja a végtelen mindenségben. Amikor az ember napi küzdelmes munkájára indul vagy imádságba merül, amikor éjszakai álmra hajtja a fejét, vagy amikor felkel reggel, amikor a gazdag ember ünnepel a palotájában, vagy a szegény ember maga köré gyűjti gyermekeit egyszerű asztalához, a mennyei Atya mindezt gyengéd figyelemmel kíséri. Egyetlen könnycsepp sem gördülhet le, amit Ő észre ne venne, egyetlen mosoly sem kerüli el tekintetét.

Ha igazán hinnénk ezt, összes szükségtelen aggodalmaskodásunk megszűnnék. Életünk nem lenne tele annyi csalódással, mert mindent – a kis dolgokat éppúgy, mint a nagyokat – Isten kezébe tennénk le, akit nem ejt zavarba a gondok sokfélesége, aki nem roskad össze ezek súlya alatt. Akkor olyan lelki nyugalmat élvezhetnénk, amelyet sokan régóta nélkülöznek.

Amikor a föld vonzó szépségét érzékeljük és élvezzük, gondoljunk az eljövendő világra, amelyben ismeretlen lesz a bűn és a halál mótelye, ahol az átoknak az árnyéka sem fog többé látszani a természet arculatán. Rajzoldjék ki bennünk egy képet a megváltottak eljövendő otthonáról, és közben gondoljunk arra, hogy a valóság a legragyogóbb képzeletnél is dicsőségesebb lesz. A természetben fellelhető sokféle isteni ajándék csak halvány visszfénye a mennyei dicsőségnek. Meg van írva, hogy "szem nem látta, fül nem hallotta és ember szíve meg sem gondolta" azokat a dolgokat, amelyeket "Isten készített az őt szeretők számára" (I. Kor. 2:9).

Sok mindent tudnak mondani a természetről a költők és a természettudósok, de igazán a keresztény élvezi és értékeli a föld szépségét, mert ő a virágokban, bokrokban,

fákban az Atya keze nyomát látja és az Ő szeretetét ismeri fel. Senki sem értheti meg teljesen a hegyek, völgyek, folyók és tengerek üzenetét, aki nem úgy tekint rájuk, mint amelyek Isten emberek iránti szeretetének kifejeződései.

Isten az Ő gondviselése és Lelkének szívünkre ható befolyása által szól hozzánk. Értékes tanulnivalót fedezhetünk fel a mindennapi körülményeinkben és környezetünkben, a körülöttünk zajló változásokban, ha nyitott a szívünk arra, hogy érzékeljük ezeket. A zsoltáríró így kiáltott fel, amikor Isten gondviselésének munkáiról elmélkedett: "Az Úr kegyelmével telve a Föld." (Zsolt. 33:5) "A bölcs eszébe veszi ezeket, és meggondolja az Úrnak kegyelmességét." (Zsolt. 107:43)

Isten szól hozzánk az Ő Igéje által is. A Szentírást tanulmányozva még világosabb körvonalakban rajzolódik ki előttünk Isten jelleme. Elénk tárul a pátriárkák és a próféták, valamint a régi idők más szent embereinek története, akik "hozzánk hasonló emberek voltak" (Jak. 5:17). Megfigyelhetjük, hogyan győztek az ahhoz hasonló elbátortalanító körülmények között, mint amelyekkel nekünk kell megküzdenünk. Láthatjuk, miként kerültek szembe ugyanazokkal a kísértésekkel, mint mi, de hogyan nyertek erőt, reménységet ismét, és diadalmaskodtak Isten kegyelme által. Mindez bátorításul szolgál számunkra az igazságért és az igaz életért folytatott küzdelmünkben. Miközben az általuk nyert értékes tapasztalatokról olvasunk, mi is részesedünk abból a világosságból, szeretetből és áldásból, amelyet ők élveztek, és abból a munkából, amelyet végeztek a nekik adott kegyelem által. Az a szellem, amely őket áthatotta, a mi szívünkben is lánggra lobbantja a szent lelkesedést és vágyakozást, hogy jellemünkben hasonlóvá váljunk hozzájuk, és amiképpen ők, mi is Istennel járjunk.

Jézus azt mondta az ószövetségi szent iratokról –

ami még inkább igaz az újszövetségi iratokra nézve –, hogy “ezek tesznek bizonyosságot rólam”, vagyis a Megváltóról, akiben a mi örök életre való reménységünk összpontosul (Jn. 5:39). Igen, az egész Biblia Krisztusról beszél. A teremtésről szóló beszámolótól kezdve, amely a Biblia elején található – “mert nála nélkül semmi sem lett, ami lett” –, egészen addig az ígéretig, amellyel a Biblia lezárul – “ímé eljövök hamar” –, az Ő munkáiról olvashatunk és az ő szavát halljuk (Jn. 1:3; Jel. 22:12). Ha meg akarjátok ismerni a Megváltót, tanulmányozzátok a Szentírást!

Töltsétek meg a szíveteket Isten igéivel! Élő vízként fogják csillapítani égő szomjúságotokat. Ez amaz “élő kenyér, amely a mennyből szállt alá” (Jn. 6:51). Jézus kijelenti: “Ha nem eszitek az Emberfiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek.” Ő maga meg is magyarázza ezt a kijelentését: “A beszédek, amelyeket szólok néktek, lélek és élet.” (Jn. 6:53, 63) Testünk abból épül fel, amit megeszünk és megiszunk, a lelki életben ugyanúgy, mint a fizikai életben, vagyis, amit az elménk befogad, amin elmélkedik, az ad jelleget és erőt lelki természetünknek.

A megváltás művébe angyalok vágyakoznak betekinteni. Ez lesz a megváltottak tudománya és éneke az örökkévalóság végtelen korszakain át. Vajon nem méltó-e akkor jelenleg is teljes figyelmünkre és gondos tanulmányozásunkra? Jézus végtelen kegyelme és szeretete, értünk hozott áldozata megkívánja, hogy a legkomolyabban és legünnepélyesebben elmélkedjünk róla. Több időt kellene fordítanunk arra, hogy szeretett Megváltónk és Közbenjárónk jellemével foglalkozzunk. Jézus azért jött e világra, hogy megmentse népét annak bűneiből. A Megváltónak erről a küldetéséről szüntelenül gondolkodnunk kellene. Miközben e mennyei dolgok foglalkoztatják elménket, hitünk és szeretetünk

növekszik, erősödik, imáink pedig mindinkább elfogadhatóak lesznek Isten számára, mert egyre inkább áthatja őket a hit és a szeretet. Értelmes és buzgó könyörgésekkel fogunk Isten elé járulni. Jézus iránti mély és állandó bizalom jellemez majd minket, naponkénti élő tapasztalat lesz számunkra, hogy Ő “mindenképpen üdvözítheti a maga hatalmával azokat, akik általa járulnak Istenhez” (Zsid. 7:25).

Midőn Megváltónk tökéletes jelleméről gondolkodunk, vágyakozni kezdünk arra, hogy teljesen átalakuljunk és megújuljunk az Ő tisztaságának hasonlatosságára. Lelkünk “éhezni és szomjúhozni” fogja (Mt. 5:6), hogy hasonlóvá legyünk hozzá, akit imádattal tisztelünk. És minél többet foglalkozunk gondolatban Krisztussal, annál többet szólunk majd róla másoknak is, annál inkább képviseljük Őt a világ előtt.

A Biblia nem csupán a képzett emberek számára íratott, hanem az egyszerű embereknek is, arra szánta Isten, hogy minden ember megértse. Az üdvösséghez szükséges nagy igazságok olyan világossá tettek benne, mint a déli verőfény. Senki sem fogja eltéveszteni vagy elveszteni az üdvösség útját, kivéve azokat, akik a saját elgondolásukat követik Isten világosan kinyilatkoztatott akarata helyett.

Nem szabad pusztán csak emberi bizonyágtevésre támaszkodnunk az Írások tanítását illetően, hanem saját magunknak kell tanulmányoznunk Isten Igéjét. Ha másoknak engedjük át, hogy helyettünk gondolkozzanak, akkor szellemi erőink benuult állapotba jutnak, és képességeink visszafejlődnek. Mivel nem gyakoroljuk magunkat abban, hogy az elmélkedésre érdemes témákra összpontosítsuk a figyelmünket, elménk nemes erői elsatnyulnak, nem leszünk képesek többé arra, hogy megragadjuk Isten Igéjének mély jelentését. Kitágul viszont a gondolkodásunk, ha szellemi erőnket a Biblia

összefüggéseinek kutatására használjuk, igehelyet igehellyel, "lelkieket lelkiekkel" vetve össze (I. Kor. 2:13).

Semmi sem olyan alkalmas értelmi képességeink erősítésére, mint a Biblia tanulmányozása. Semmilyen más könyv nem képes arra, hogy oly mértékben felemelje a gondolatainkat és megelevenítse képességeinket, mint a Biblia mélységes és nemes igazságai. Ha úgy tanulmányoznánk Isten Igéjét, ahogy kellene, akkor olyan széles látókörre, nemes jellemre és állhatatos céltudatosságra tehetnénk szert, amivel csak ritkán találkozhatunk manapság.

Az Írások sietős olvasásából csak kevés haszon származik. Végigolvashatja valaki az egész Bibliát anélkül, hogy meglátná a benne rejlő szépségeket és megragadná a benne foglalt kijelentések mély és rejtett jelentését. Több haszna van annak, ha egy kis szakaszt addig tanulmányozunk, míg világossá válik a mondanivalója és nyilvánvalóvá lesz a megváltás tervével való összefüggése, mint ha sok fejezetet olvasnánk át határozott szándék nélkül úgy, hogy nem nyerünk semmilyen hasznos tanítást ezáltal. A Biblia legyen mindig kéznél. Nyissuk felsaját magunk, olvassuk, amint alkalmunk van rá, és vessük emlékezetünkbe igéit. Még az utcán járva-elve is elmélkedhetünk egy-egy elolvasott szakasról, rá összpontosítva a figyelmünket.

Komoly figyelem és imádsággal kísért tanulmányozás nélkül nem nyerhetünk bölcsességet. A Szentírás bizonyos részei annyira nyilvánvalóak, hogy nem lehet félreérteni őket, vannak azonban más szakaszok, amelyek jelentése mélyebben fekszik, nem lehet egy pillanat alatt, azonnal meglátni őket. Igehelyet igehellyel kell egybevetni ennek érdekében. Alapos kutatásra, imádságos elmélkedésre van szükség. Az ilyen tanulmányozás gazdag jutalmat hoz. Ahogy a bányász felfedezi az értékes érceret, amely a föld felszíne alatt

rejtőzik, ugyanúgy talál nagy értékű, rejtett kincseket a Bibliában Isten Igéjének állhatatos kutatója, olyan kincseket, amelyek a felületes kereső szeme előtt rejtve maradnak. A szívünkben forgatott ihletett igék pedig az élet forrásából kiáradó üdítő folyamok.

Sohase tanulmányozzuk a Bibliát ima nélkül. Mielőtt megnyitnánk, könyörögnünk kell a Szentlélek megvilágosító segítségéért, és megadatik nekünk. Amikor Nátánáel Jézushoz ment, a Megváltó így kiáltott fel: "Ímé, egy igazán izráelita, akiben nincs hamisság!" Nátánáel azt kérdezte: "Honnét ismersz te engem?" Jézus ezt válaszolta: "Mielőtt Fülöp hívott téged, láttalak, amikor a fügefa alatt voltál." (Jn. 1:48–49) Ugyanígy lát minket is Jézus az ima titkos helyein, ha keressük Őt, hogy világosságot nyerjünk az igazság megismerésére. A világ Világosságától küldött angyalok keresik fel azokat, akik szívbeli alázatossággal kutatják Isten útját, a mennyei vezetést.

A Szentlélek a Megváltót magasztalja és dicsőíti. Küldetése abban áll, hogy bemutassa Krisztust az Ő igazságának tisztaságában és bizonyoságot tegyen arról a csodálatos szabadulásról és kegyelemről, amit általa elnyerhetünk. Jézus ezt a kijelentést tette a Lélekről: "Ő az enyemből vesz és megjelenti néktek." (Jn. 16:14) Az isteni igazság egyetlen igazán hatékony tanítója: az igazság Lelke. Milyen nagyra becsülte Isten az emberi nemzetséget, hogy odaadta az ő Fiát, hogy meghaljon érte, és elküldi Lelkét, hogy az ember tanítója és állandó vezetője legyen!

Az ima kiváltsága

ISTEN SZÓL HOZZÁNK a természet által, a kinyilatkoztatás által, gondviselése által, Szentlelkének befolyása által. Mindez azonban még nem elegendő az Isten és ember közötti személyes kapcsolat kialakulásához. Nekünk is ki kell öntenünk szívünket Isten előtt. Akkor nyerhetünk csak lelki életet és erőt, ha valósággal érintkezésbe lépünk mennyei Atyánkkal. Gondolataink vonzódhatnak hozzá, elmélkedhetünk műveiről, kegyelméről és áldásairól – de ez még mindig nem a szó teljes értelmében vett közösség. Életünk dolgairól is beszélgetnünk kell Istennel.

Imádkozni annyit jelent, mint megnyitni szívünket Isten előtt mint barátunk előtt. Nem azért van erre szükség, hogy Isten megtudja, kik vagyunk, hanem azért, hogy mi váljunk alkalmassá arra, hogy befogadjuk tanácsait. Az imádság nem Istent hozza le hozzánk, hanem minket emel fel Őhozzá.

Amikor Jézus a földön járt, oktatta tanítványait, hogyan imádkozzanak. Arra tanította őket, tárják Isten élémindennapi szükségleteiket, és hogy vessék rá minden gondjukat (Zsolt. 55:23). A nekik adott ígéret, hogy a könyörgéseik meghallgatásra találnak, számunkra is biztosíték.

Jézus maga is gyakran imádkozott földi élete folyamán. Megváltónk azonosította magát a mi emberi szükségleteinkkel és gyengeségeinkkel. Azért esedezett és könyörgött, hogy új erőtartalékokat nyerjen Atyjától, hogy ennek nyomán felvértezve léphessen a

kötelességteljesítés és a próbák mezejére. Jézus minden tekintetben példakép számunkra. Testvérünk erőtlenségeinkben, mert “megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan” (Zsid. 4:15). De büntelen lévén, természete visszariadt a gonosztól, hűséges és állhatatos volt mindazokban a lelki küzdelmekben és gyötrelmekben, amelyeket a bűn világában viselt. Emberi mivolta szükségletté és kiváltsággá tette számára az imádkozást. Vigasztalást és örömet talált az Atyával való közösségben. Ha az emberiség Megváltója, Isten Fia szükségesnek érezte az imát, mennyivel inkább éreznünk kellene nekünk, erőtlen, bűnre hajló halandóknak, hogy állandó, buzgó imádkozásra van szükségünk.

Mennyei Atyánk várja, hogy ránk áraszthassa az áldások teljességét. Kiváltságunk, hogy igyunk a határtalan szeretet forrásából. Érthetetlen, hogy olyan keveset imádkozunk! Isten készséges arra, hogy meghallgassa gyermekei imáját, a legkisebbekét is, mi pedig mégis oly nyilvánvalóan vonakodunk Isten elé tárni szükségleteinket! Mit gondolnak vajon a mennyei angyalok rólunk, szegény, segítségre szoruló, kísértéseknek kitett emberi lényekről, hogy oly keveset imádkozunk és oly csekély hitet tanúsítunk, noha Isten szívének végtelen szeretetével vágyakozik arra, hogy segítségünkre legyen, és kész többet adni nekünk, mint amit kérni vagy elgondolni képesek vagyunk. Az angyalok boldogan hajtanak fejet Isten előtt, és szeretnek az Ő közelségében lenni, a legmagasabbrendű örömmel tekintik a vele való közösséget. A föld gyermekei azonban – akiknek olyan nagy szükségük van arra a segítségre, amit egyedül csak Isten adhat meg nekik – láthatóan jól megvannak Lelkének világosságával, az Ő társasága és jelenléte nélkül.

A Gonosz sötétsége zárja körül azokat, akik elhanyagolják az imát. Bűnre csábítják őket az Ellenség

kísértő sugallatai. Mindez azért történhet meg, mert nem élnek azzal a kiváltsággal, amelyet Isten adott nekik, hogy találkozzanak és beszélgessenek vele az imádság idején. Miért is vonakodunk annyira az imádkozástól, holott az ima kulcs a hit kezében, amely megnyithatja előttünk a menny tárházát, a Mindenható kincseinek kifogyhatatlan erő- és segélyforrását? A szüntelen ima és a gondos vigyázás híján azonban abban a veszélyben forgunk, hogy megerősödik bennünk a vigyázatlanság, és letérünk az egyenes ösvényről. Az Ellenség törekvése folyvást arra irányul, hogy eltorlaszolja számunkra a kegyelem királyi székéhez vezető utat, nehogy kegyelmet és erőt nyerjünk a kísértésekkel szembeni ellenálláshoz a komoly könyörgés és hit útján.

Léteznek bizonyos feltételek, amelyeknek a betöltése mellett biztosak lehetünk abban, hogy Isten meghallgatja imánkat, és választ ad rá. E feltételek között az egyik legelső: éreznünk kell, hogy szükségünk van Isten segítségére. Ilyen ígéretet adott nekünk: "Vizet öntök a szomjúhozóra és folyóvizet a szárazra." (Ésa. 44:3) Akik "éheznek és szomjúhozók az igazságot", vagyis akik vágyakoznak Isten után, azok biztosan "megelégtetnek" (Mt. 5:6). Szívünknek meg kell nyílnia a Lélek befolyása előtt, mert enélkül nem tudjuk befogadni Isten áldásait.

Nagy szükségünk önmagában érv, ez szól a legékebben könyörgésünk mellett. De keresnünk kell az Urat ahhoz, hogy megadhassa nekünk azt, amire szükségünk van. Ő maga mondja: "Kérjétek és adatik néktek." (Mt. 7:7) Továbbá: "Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?" (Rm. 8:32)

Ha elnézően megtűrjük a gonoszt szívünkben, ha bármely felismert bűnünkhöz ragaszkodunk, akkor az

Úr nem hallgat meg minket. A bűnbánó és töredelmes lélek imáját azonban mindenkor elfogadja (Zsolt. 51:19). Ha minden felismert bűnünket rendeztük, akkor bízhatunk abban, hogy Isten meghallgatja könyörgésünket. Asaját jó cselekedeteinksohasem fognak az Ő kegyelmébe ajánlani minket. Krisztus érdeme ment meg, az Ő vére mos tisztára. A mi részünk az, hogy eleget tegyünk a feltételeknek, amelyeknek a betöltése esetén Isten elfogadhat bennünket.

Az eredményes imádkozás másik fontos eleme a hit. "Aki Isten elé járul, annak hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt szorgalmasan keresik." (Zsid. 11:6) Jézus ezt mondta tanítványainak: "Amit könyörgéseitekben kértek, higgyétek, hogy megnyeritek, és meglesz az nektek." (Mk. 11:24) Szaván fogjuk-e Istent?

Az ígéret átfogó és korlátlan, és hű az, aki az ígéretet tette. Ha nem kapjuk meg, amit kértünk, és akkor, amikor kérjük, továbbra is hinnünk kell, hogy az Úr hallotta imádságunkat és választ ad majd rá. Mi emberek oly könnyen tévedünk és olyannyira rövidlátóak vagyunk, hogy sokszor olyan dolgokat kérünk, amelyek nem lennének áldásunkra. Ezért mennyei Atyánk – éppen szeretete folytán – sokszor úgy válaszol imádságunkra, hogy azt adja meg, ami a leginkább javunkra válik, amit mi magunk is kívánnánk magunknak, ha mennyei fényben és a maga valóságában láthatnánk az összes tényt és körülményt. Ha látszólag nem kapunk is választ imádságunkra, akkor is bízunk kell Isten ígéretében. Bizonyos, hogy a válasz megérkezik a kellő időben, és az is, hogy azt az áldást nyerjük el, amelyre a leginkább szükségünk van. Elbizakodottság azt állítani, hogy Isten minden esetben azon a módon felel imánkra, ahogy mi ezt óhajtjuk, illetve, hogy pontosan azt adja meg nekünk, amit mi kívánunk. Isten sokkal bölcsebb annál, hogy tévedjen, és sokkal jobb annál, hogy megvonja a jót

azoktól, akik ártatlanul élnek (Zsolt. 84:12). Ne féljetelek hát bízni benne, annak ellenére is, hogy nem tapasztaljátok azonnal imátok meghallgatását. Erre a biztos ígéretre támaszkodjatok: "Kérjetelek, és adatik néktek."

Ha hit helyett kétségeinkre és félelmeinkre hallgatunk, vagy előbb megpróbáljuk mindazt megoldani, amit nem láthatunk világosan, akkor egyre csak nő és mélyül majd bennünk a zavar és a tanácstalanság. Ám ha Istenhez megyünk segítségre szorultságunk és tőle való függésünk tudatában úgy, amint vagyunk, és alázatos, bízó hittel elé tárjuk szükségleteinket – Őelé, akinek a tudása végtelen, aki mindent lát a teremtett mindenségben, és aki mindeneket igazgat akarata szava által –, Ő meghallgathatja és meg is hallgatja kiáltásunkat, és világosságot gyújt szívünkben. Az őszinte ima a végtelen Isten értelmével kapcsol össze minket. Lehetséges, hogy az ima idején semmilyen látható bizonyítékot nem nyerünk afelől, hogy Isten együttérzése és szeretete felénk fordult, mégis ez történik. Külsőleg tapasztalhatóan nem éljük át, hogy megérintett bennünket, mégis rajtunk nyugtatja kezét gyengéd, szánó, szeretetteljes érintéssel.

Amikor Istenhez jövünk, hogy kegyelmet és áldást kérjünk tőle, szükséges, hogy a szeretet és a megbocsátás lelkülete töltse be szívünket egymás iránt. Hogy is kérhetnénk, hogy "bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek", ha eközben megengedjük magunknak a kérlelhetetlen, engesztelhetetlen lelkületet? Ha azt akarjuk, hogy Isten meghallgassa imánkat, akkor nekünk is meg kell bocsátanunk egymásnak, mégpedig ugyanúgy és ugyanolyan mértékben, mint ahogy mi igényeljük tőle, hogy megbocsássa bűneinket.

Az imádságban való állhatatosság szintén a meghallgatás feltétele. Ha növekedni akarunk hitben és

tapasztalatban, akkor mindig imádkoznunk kell. "Állhatatosaknak kell lennünk a könyörgésben", ki kell tartanunk, "vigyázva abban hálaadással" (Rm. 12:12; Kol. 4:2). Péter apostol is buzdítja a hívőket: "Legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok!" (I. Pt. 4:7) Pál apostol így biztat: "Imádságotokban és könyörgésetekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat Isten előtt." (Fil. 4:6) "Ti pedig, szeretteim – mondja Júdás apostol –, imádkozván a Szentlélek által, tartsátok meg magatokat Isten szeretetében." (Júd. 20–21) A szüntelen ima nem más, mint a lélekszakadatlan, háborítatlan közössége Istennel, amely által Tőle származó élet árad, melynek nyomán belőlünk is a szentség és a tisztaság folyama árad ki és tér vissza Istenhez.

Szükséges, hogy komolyan, elszántan akarjunk imádkozni. Ne engedjük meg, hogy bármi is visszatartson minket az imádkozástól. Tegyük meg minden tőlünk telhető erőfeszítést annak érdekében, hogy állandóan nyitva tartsuk az élő kapcsolat útját tulajdon lelkünk és Jézus között. Ragadjunk meg minden alkalmat, amikor elvonulhatunk az imádkozás szokott helyére. Akik valóban keresik az Istennel való közösséget, azokat mindig ott látjuk az ima-összejöveleteken is, mert hűségesen végzik kötelességüket és komolyan sóvárognak arra, hogy mindabban az áldásban részesüljenek, amit csak elnyerhetnek. Ezért felhasználnak minden kínáló alkalmat, jelen vannak mindenütt, ahol magukba fogadhatják a mennyből származó világosság sugarait.

Gyakorolnunk kell az imádságot a családi körben is, de különösképpen fontos, hogy ne hanyagoljuk el a titkos imát, mert ez a lélek élete. Lehetetlenség, hogy jól legyen dolga a lelkünknek, ha mellőzzük az egyéni imádkozást. A családi körben való imádkozás vagy a

nyilvános imaórák nem elegendők önmagukban. Egyedülletben kell megnyitnunk lelkünket Isten mindent látó, figyelő tekintete előtt. A titkos imát csak az imameghallgató Isten hallja. Kíváncsi fül nem lehet a tanúja annak, amikor Őreá vetjük lelkünk terhét könyörgésünkben. A titkos ima idején lelkünk mentes a környezet befolyásától, mentes mindennemű izgalomtól. Nyugodtan, mégis buzgó igyekezettel törekszünk arra, hogy Isten jelenlétébe emelkedjünk. Szívet átmelegítő és maradandó lesz az a befolyás, amely ránk árad Tőle, aki "titkon néz", és akinek a füle mindig nyitott a szív mélyéből fakadó imádságok meghallására. Nyugodt, egyszerű hit által tarthatjuk fenn a lelki kapcsolatot Istennel. Magunkba fogadhatjuk a mennyei világosság sugarait, hogy megerősítsenek és megtartsanak minket a Sátánnal folytatott küzdelemben. Isten a mi erősségünk.

Imádkozzatok belső szobátokban, és napi munkátok közben gyakran emeljétek fel szíveteket Istenhez. Ily módon járt Istennel Énok is. Amiképpen a jó illatú füst Isten kegyelmi trónusa elé szállt az ószövetségi szentély szolgálatában, úgy jutnak Istenhez e hangtalan imádságok is. Aki így támaszkodik Istenre, azt soha nem győzheti le az Ellenség.

Nem létezik olyan hely vagy idő, ami alkalmatlan lenne arra, hogy Istenhez folyamodjunk könyörgésünkkel. Semmi sem akadályozhat meg minket abban, hogy komoly, áhítatos vágyakozással Istenhez emeljük szívünket. Az utca forgatagában vagy munkahelyi elfoglaltságaink közepette is felfohászkozhatunk Istenhez, és könyöröghetünk a mennyei vezetésért, mint ahogyan Nehémiás is cselekedte, amikor Artaxerxes király elé terjesztette kérelmét (Neh. 2:4). Bárhol legyünk is, alkalmat találhatunk az Istennel való titkos érintkezésre. Állandóan nyitva kell lennie szívünk ajtajának, folyvást érvényben

kell tartanunk a meghívást, amellyel kérjük Jézust, hogy jöjjön és lakozzék szívünkben mennyei vendégként.

Fertőzött, romlott légkör vehet körül bennünket, mégsem kell azt belelegeznünk, mert megvan a lehetőségünk arra, hogy a menny tiszta levegőjét szívjuk. Ha lelkünk az őszinte imádság útján Isten jelenlétébe emelkedik, ezzel bezárhatunk minden ajtót a tisztátalan képzelgések, a szentségtelen gondolatok előtt. Ha nyitva tartjuk szívünket az Istentől jövő áldás és mennyei támogatás befogadására, akkor a földinél szentebb környezetben fogunk élni, mert állandósul a mennyel való közösségünk.

Tisztábban kell látnunk, hogy kicsoda Jézus számunkra, és jobb ítélőképességgel kell felbecsülnünk az örök valóságok értékét. A szentség szépségének kell betöltenie Isten gyermekeinek szívét, ezért arra kell törekedniük, hogy kinyilatkoztatást nyerjenek a mennyei dolgokról.

Irányítsuk lelkünk vágyakozását felfelé, hogy kegyelmi adományként belelegezhessük a menny légkörét. Olyan közel lakozhatunk Istenhez, hogy a váratlan megpróbáltatásokban úgy fordulnak majd gondolataink Őfelé, mint amilyen természetesen a virágok fordulnak a Nap felé.

Folyamatosan tárjátok Isten elé szükségleteiteket, örömeiteket, szomorúságaitokat, gondjaitokat és félelmeiteket. Nem tudjátok megterhelni, nem tudjátok elfárasztani Őt, aki fejünk hajszárait is számon tartja, s nem közömbös gyermekei szükségletei iránt. "Igen irgalmas az Úr és könyörületes." (Jak. 5:11) Szerető szíve mindenképpen érzékeli bánatunkat, hát még, ha el is mondjuk neki. Vigyétek hozzá mindazt, ami zavarja és gyötri lelketeget! Semmilyen gond vagy teher nem túl nagy annak, aki a világokat fenntartja és az egész világmindenség ügyeit intézi. Semmi, ami békénket

zavarja, nem túl kis dolog neki, hogy észre ne vennie. Élettapasztalatunk egyetlen fejezete sem túl sötét neki, hogy el ne olvasná, és semmilyen bonyolult ügy nem túl nehéz, hogy ki ne bogozná. Nem sújthatja nyomorúság a legkisebbet sem az övéi közül, nem zaklathatja fel a lelküket semmilyen aggodalom, nem vidíthatja fel őket semmilyen öröm és nem hagyhatja el az ajkukat semmilyen őszinte ima, amit mennyei Atyánk figyelmen kívül hagyna, ami ne keltené fel azonnal az ő érdeklődését. Ő “meggyógyítja a megtört szívűeket, bekötözi sebeiket.” (Zsolt. 147:3) Olyan szoros és teljes a kapcsolat Isten és az egyes emberi lélek között, mintha rajta kívül nem léteznék más teremtmény a Földön, akit Isten a figyelmében és a gondoskodásában részesítene, mintha senki más nem volna, akiért Isten az ő szeretett Fiát odaadta.

Jézus ezt mondta: “Kértek majd az én nevemben, és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát értetek, mert maga az Atya szeret titeket.” “Én választottalak titeket... hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.” (Jn. 16:26-27; 15:16) De Jézus nevében imádkozni többet jelent e név puszta említésénél imánk elején és végén. Az Ő nevében imádkozni azt jelenti, hogy az Ő gondolatai és lelkülete szerint imádkozunk, hiszünk ígéreteiben, kegyelmére támaszkodunk és munkáját végezzük.

Isten nem akarja, hogy bárki is remete vagy szerzetes legyen közülünk, hogy a világtól visszavonulva teljesen az imádkozás külső gyakorlásának szentelje magát. Krisztushoz hasonlóan kell élnünk, vagyis a hegy és a sokaság között kell zajlania életünknek. Aki semmi mást nem tesz azon kívül, hogy imádkozik, az hamarosan vagy felhagy vele, vagy az imádság formális, gépies szokásává válik. Ha emberek kivonják magukat az emberi közösségből, ha eltávolodnak a keresztyén kötelességteljesítés és kereszthordozás színterétől, ha

nem dolgoznak odaadóan az Úrért, aki olyan odaadással fáradozott értük, akkor nem lesz témája imádságaiknak, nem lesz ösztönző indítékuk a buzgó könyörgéshez. Imáik csak a saját személyük körül forognak, önzővé válnak. Nem tudnak könyörögni az emberiség szükségleteiért vagy Krisztus országa felépüléséért, erőt kérve a munkához.

Veszteséget szenvedünk, ha megvetjük azt a kiváltságot, hogy összekapcsolódjunk Isten szolgálatában, egymást erősítve és bátorítva. Elvész számunkra az Ige ereje és a jelentősége is, ha ezt tesszük. Megszentelő befolyása nem gyújt világosságot a szívünkben, nem fogja felriasztani lelkünket, ennek nyomán azután aláhanyatlak lelkiségünk is. Ha hiányzik belőlünk az együttérzés egymás iránt, akkor elveszítjük a keresztény közösség áldásait. Aki magába zárkózik, az nem tölti be azt a helyet, amit Isten kijelölt számára. Ha helyesen műveljük természetünk társas ösztöneit, akkor ez együttérzést ébreszt bennünk egymás iránt, fejlődést biztosít számunkra és erővel ruház fel minket Isten szolgálatára.

Ha a keresztények jobban összekapcsolódnának egymással, ha Istenszeretetéről és a megváltás csodálatos igazságairól beszélgetnének, akkor a saját szívük is megelevenedne és egymást is felüdítenék. Ha naponként újabb tapasztalatot nyerünk Isten kegyelméről és ezáltal egyre több ismeretet szerzünk mennyei Atyánkról, akkor vágyakozunk arra, hogy szeretetéről beszéljünk. Miközben így cselekszünk, a saját szívünk is átmelegszik és felbátorodik. Ha többet gondolkodnánk és beszéljünk Jézusról, és kevesebbet magunkról, akkor sokkal inkább részesülhetnénk jelenlétének áldásaiban.

Ha annyiszor gondolnánk Istenre, mint amilyen gyakran irántunk való gondviselésének a bizonyítékaival találkozunk, akkor sokkal inkább meg tudnánk őrizni

jelenléte tudatát gondolatainkban. Akkor öröm volna számunkra róla beszélni és Őt dicsőíteni. Beszélgetünk egymással időleges és földi dolgokról, mert ezek érdekelnek bennünket. Beszélünk barátainkról is, mert szeretjük őket, mert örömünk és bánatunk összekapcsolódik az övékével. De mérhetetlenül több okunk van arra, hogy Istent szeressük. A világon a legtermészetesebb dolog kellene hogy legyen, hogy az Övé az első hely gondolatainkban, hogy szóljunk jóságáról és elbeszéljük hatalmas cselekedeteit. Isten nem azért halmozott el minket gazdag ajándékaival, hogy azok olyannyira lekössék figyelmünket és elvonják szeretetünket, hogy az adományozónak, Istennek ne maradjon hely szívünkben. Éppellenkezőleg. Az Istentől kapott javaknak állandóan Őrá kellene emlékeztetniük minket. Az lenne a rendeltetésük, hogy a szeretet és a hála kötelékeivel Őhöz kapcsoljanak minket. Túlságosan földközeli módon gondolkodunk és élünk. Emeljük szemünket a magasba és a mennyei szentély nyitott ajtaján át lássuk meg azt az isteni dicsőséget, amely Krisztus arcán fénylik, "aki mindenképpen üdvözítheti azokat, akik általa járulnak Istenhez" (Zsid. 7:25).

Jobban kell magasztalnunk Istent "az Ő kegyelméért és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért" (Zsolt. 107:8). Imádságaink nem merülhetnek ki teljesen a kérnikapni gyakorlatában. Ne mindig csak jelenlegi szükségleteinkre gondoljunk, hanem a jótéteményekre is, amelyeket elnyertünk. Egyáltalán nem sok időt és figyelmet fordítunk az imádkozásra, de ezen belül is túlságosan takarékoskodunk a hálaadással. Szüntelenül, folyvást elfogadjuk a menny kegyelmi adományait, de milyen kevéssé fejezzük ki hálánkat és milyen keveset magasztaljuk Istent azért, amit értünk tett!

A régi időkben az Úr megparancsolta Izráelnek,

hogy a következőképpen cselekedjenek, amikor összegyülekeznek tiszteletére: "Egyetek ott az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, és örvendeztetek ti és a ti házatok minden népe kezetek minden keresményének, amelyekkel megáld téged az Úr, a te Istened." (V. Móz. 12:7) Amit Isten dicsőítésére teszünk, azt örömteljes szívvel kellene tennünk, dicsérő énekkel és hálaadással, nem pedig szomorú, borús kedéllyel.

A mi Istenünk gyengéd és kegyelmes Atya. Nem szabad úgy tekintenünk szolgálatára, mint valami szívet búsító, lehangoló feladatra. Öröm legyen számunkra, hogy imádkozhatjuk az Urat és részt vehetünk munkájában. Isten – aki oly nagy szabadulást szerzett számunkra – nem úgy bánik velünk, mint valami kemény, sokat követelő munkaadó. Ő a mi legjobb barátunk, velünk akar időzni, amikor imádjuk őt, hogy megáldjon és megvigasztaljon minket, hogy betöltse szívünket örömmel és szeretettel. Az Úr azt kívánja, hogy gyermekei felviduljanak az ő szolgálatában, több örömet találva abban, mint nehézséget. Azt akarja, hogy azok, akik összejönnek, hogy tiszteljék őt, értékes gondolatokat vigyenek magukkal szeretetéről és gondviseléséről, hogy napi elfoglaltságaik közepette ezek bátorítsák őket és ezáltal kegyelmet nyerjenek ahhoz, hogy minden dolgukat becsülettel és hűséggel végezzék.

A kereszt köré kell gyülekeznünk. Krisztus, a megfeszített legyen szemlélődésünk, beszélgetésünk és legörömteljesebb érzelmeink tárgya. Tartsuk emlékezetünkben mindazokat az áldásokat, amelyeket tőle nyertünk. Ha meggondoljuk nagy szeretetét, akkor készségessé válunk arra, hogy mindent az Ő miértünk keresztire szegezett kezére bízunk.

Lelkünk közelebb juthat a mennyhez a szívbeli dicséret szárnyain. A mennyei udvarokban énekkel és zenével tisztelik az Urat. Amikor kifejezzük a hálánkat,

a mi tiszteletünk is hasonlítani kezd a mennyei seregek tiszteletéhez. “Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” – olvassuk a Zsoltárok könyvében (50:23). Tiszteletteljes örömmel, “hálaadás és dicséret szavával” közeledjünk Teremtőnkhez (Ésa. 51:3).

Mit tegyünk kételyeinkkel?

SOKAKAT – FŐKÉNT A HITBEN tapasztalatlanokat – időnként zavarba ejtenek a kétkedő sugallatok. Sok olyasmit találnak a Bibliában, amit nem tudnak megmagyarázni, de még felfogni sem, és Sátán ezt használja fel, hogy megingassa hitüket a Szentírásban mint Istentől származó kinyilatkoztatásban. Felteszik a kérdést: “Hogyan tudhatom meg, hogy melyik a helyes út? Ha a Biblia valóban Isten szava, akkor hogyan szabadulhatok meg ezektől a kételyektől és zavarba ejtő gondolatoktól?”

Isten sohasem kívánja tőlünk, hogy bizonyságok nélkül higgyünk. Ő elegendő nyilvánvaló bizonysgót ad, amelyekre hitünket alapozhatjuk. Isten létezése, jelleme, szavának megbízhatósága mind olyan bizonyságok által vannak megalapozva, amelyek az értelmünkhöz szólnak. Ezek a bizonyságok bőségesek. Ugyanakkor Isten soha nem távolította el a kételkedés lehetőségét. Hitünknek bizonyítékokon kell nyugodnia, nem bizonyításon. Akik kételkedni akarnak, lesz alkalmuk rá, akik pedig valóban meg akarják ismerni az igazságot, elegendő bizonysgót találnak hitük szilárd alapjául.

Lehetetlen, hogy a véges elmék teljesen megértsék az egyetlen Végtelen jellemét és munkáit. E szent Lény a legélesebb értelem és a legműveltebb elme számára is szükségképpen örökre titokzatosságban marad. “Isten mélységét elérheted-e, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-e? Magasabb az égnél, mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál, hogy ismerheted meg?” (Jób 11:7-8)

Pál apostol így kiált fel: “Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az Ő ítéletei, és kinyomozhatatlanok az Ő útjai!” (Rm. 11:33) Ugyanakkor azt is kijelenti az Ige, hogy bár “felhő és homályosság van körülötte”, mégis “jogosság és igazság az Ő királyi székének alapja” (Zsolt. 97:2). Oly mértékig meg tudjuk érteni velünk való bánásmódját és cselekvésének indítékait, hogy felismerjük ezekben a végtelenszeretettel és kegyelemmel párosult korlátlan hatalmat. Annyit érthetünk meg szándékaiból, amennyit megérteni javunkra válik. Ezen túl is bízunk kell azonban mindenható kezében és szeretetteljes lényében.

Isten Igéje – csakúgy, mint isteni Szerzőjének jelleme – titkokat is magában foglal, melyeket véges lények sohasem érthetnek meg teljesen. A bűn bejövetele világunkba, Krisztus testlétele, az újjáteremtés, a feltámadás és még sok más, a Bibliában élénk tárt kérdés túl mély ahhoz, hogy emberi értelemmel megmagyarázzuk, vagy akár csak teljesen felfogjuk. Nincs okunk azonban kételkedni Isten Igéjében csak azért, mert nem tudjuk megérteni az isteni gondviselés titkait. A természet világában is titkok vesznek körül bennünket mindenfelől, amelyeket nem értünk. Az élet legegyszerűbb megjelenési formái is olyan kérdéseket vetnek fel, amelyeket a legbölcsebb gondolkodók sem tudnak megfejteni. Mindenütt tudásunkat meghaladó csodákkal találkozunk. Meglepődünk-e akkor azon, hogy a lelki élet világában is olyan titkok vannak, amelyeknek nem tudunk a mélyére hatolni? A nehézség kizárólag az emberi gondolkodás gyengeségében és korlátoltságában rejlik. Istene legendő bizonyosságot adott nekünk a Szentírás isteni mivoltáról magán a Szentíráson belül, ezért nincs okunk kételkedni az Ő Igéjében csak azért, mert nem tudjuk megérteni a gondviselés összes titkát.

Péter apostol azt mondja, hogy az Írásban “vannak némely nehezen érthető dolgok, amelyeket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak-csavarnak a maguk vesztére” (II. Pt. 3:16). A kételkedők igyekeztek érvként felhasználni a Biblia ellen a benne rejlő nehézségeket, holott éppen ellenkezőleg, e titkok a Biblia isteni ihletettségeinek erős bizonyítékai. Ha a Biblia csakis olyan dolgokat mondana Istenről, amelyeket azonnal, könnyen megérthetünk, ha véges gondolkodásunkkal meg tudnánk ragadni az Ő nagyságát és fenségét, akkor a Biblia nem hordozná az isteni tekintély félreérthetetlen ismertetőjegyeit. A benne foglaltak fenségének és titkozatosságának arra a hitre kell indítania bennünket, hogy a Biblia Isten Igéje.

A Biblia olyan egyszerűen tárja fel az igazságot, olyan tökéletesen igazítva azt az emberi szív szükségleteihez és vágyaihoz, hogy ez kivívta a legműveltebb elmék csodálatát is, ugyanakkor képes a legegyszerűbb és legképzetlenebb embert is rávezetni az üdvösség útjára. Ezek az egyszerűen kijelentett igazságok annyira emelkedett, messzeható, az emberi felfogóképességet oly végtelenül meghaladó dolgokat ölelnek fel, hogy mi csak azon az alapon tudjuk őket elfogadni, hogy Isten adott kinyilatkoztatást róluk. A megváltás terve világosan tárul elénk, hogy minden egyes lélek megérthesse, milyen lépéseket kell tennie ahhoz, hogy eljusson az Istenhez való megtérésre és az Úr Jézus Krisztusban való hitre. E könnyen megérthető igazságok mögött azonban olyan, Isten dicsőségét rejtő titkok lappanganak, amelyek legyőzik ugyan a kutató elmét, az őszinte igazságkeresőben mégis tiszteletet és hitet ébresztenek. Minél inkább kutatja a Bibliát, annál jobban elmélyül benne az a meggyőződés, hogy a Szentírás az élő Isten szava, és az emberi elme meghajol az isteni kinyilatkoztatás fensége előtt.

Ha elismerjük azt, hogy nem tudjuk teljesen felfogni

a Biblia nagy igazságait, akkor csupán annyit teszünk, hogy tudomásul vesszük: a véges elme nem tudja megragadni a végtelent, az ember a maga korlátozott tudásával nem tudja teljesen megérteni a Mindenható szándékait.

A kétkedők és a hitetlenek megvetik Isten szavát, amiért nem tudják minden titkát megfejteni, de azok között is sokakat fenyeget hasonló veszély, akik azt vallják, hogy hisznek a Biblia ihletettségében. Így szól az apostoli intés: "Vigyázzatok, atyámfiaink, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen, gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon." (Zsid. 3:12)

Helyénvaló dolog alapos tanulmányozás tárgyává tenni a Biblia tanításait, és kutatni "Isten mélységes dolgait", amennyiben kinyilatkoztatást nyertünk róluk, mert bár "a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és a mi fiainkéi" (V. Móz. 29:29). Sátán viszont arra törekszik, hogy rossz irányba fordítsa az emberi elme kutató hajlamát. Bizonyos büszkeség elegyedik a bibliai igazságok tanulmányozásába, és az emberek máris türelmetlenek, legyőzöttek érzik magukat, ha nem tudják kielégítően megmagyarázni a Biblia minden egyes részletét. Túlságosan megalázó számukra elismerni, hogy nem értik az ihletett igéket. Nincs készség bennük türelmesen várni addig, míg Isten jónak látja kinyilatkoztatni előttük az igazságot. Úgy érzik, emberi értelmük képesíti őket arra, hogy önerejükből felfogják a Szentírás tanításait, és amikor kudarcot vallanak ebbéli törekvésükben, tagadni kezdik tekintélyét. Tény, hogy a közfelfogás a Bibliából származtat számos olyan elméletet és tanítást, amelyeknek egyáltalán nincs alapjuk a Bibliában, sőt ellentétesek az ihletett kinyilatkoztatás egészével és lényegével. Ezek a dolgok is kételyeket ébresztenek és zavart keltenek sokak gondolkodásában. Nyilvánvaló

azonban, hogy nem Isten Igéje a felelős ezekért a dolgokért, hanem eltorzított emberi értelmezése.

Ha lehetséges volna, hogy teremtett lények teljességgel megértsék Isten lényét és az Ő cselekedeteit, akkor ezután már semmi további felfedezni való igazság nem maradna számukra, nem lenne lehetséges, hogy növekedjenek az ismeretben, gondolkodásuk és személyiségük nem fejlődhetnék tovább. Isten nem lenne többé a legfelsőbbrendű lény, és az emberek számára, miután elérték tudásuk és képességeik végső határát, nem léteznék további előrehaladás. Adjunk hát Istennek azért, hogy ez nem így van. Isten végtelen, Őbenne van elrejtve "a bölcsesség és az ismeret minden kincse" (Kol. 2:3). Kutathatnak és tanulhatnak az emberek az örökkévalóságánát, mégsem tudják soha kimeríteni Isten bölcsességének, jóságának és hatalmának gazdagságát.

Isten azt akarja, hogy már ebben az életben mindjobban feltáruljanak népe előtt Igéjének igazságai. Egyetlen út vagy mód létezik csak ennek az ismeretnek a megszerzésére: Isten Igéjének megértésére csak akkor juthatunk el, ha az a Lélek világosítja meg az elménket, aki az Írásokat ihlette. "Isten dolgait nem ismeri senki, hanemha Istennek Lelke", "mert a Lélek mindeneket vizsgál, az Istennek mélységeit is." (I. Kor. 2:11, 10) Így hangzott az Üdvözítő ígérete tanítványai számára: "Amikor eljön az igazság Lelke, elvezérel titeket minden igazságra..., mert az enyémről vesz és megjelenti néktek." (Jn. 16:13–14)

Isten azt akarja, hogy használjuk gondolkodó-, érvelőképességünket, és a Biblia tanulmányozása – tapasztalni fogjuk – úgy megerősíti és megneemesíti elménket, ahogyan semmilyen más tanulmány nem képes. Mindazonáltal óvakodnunk kell az értelem istenítésétől, mert az alá van vetve az emberi erőtlenségeknek és gyengeségeknek. Ha nem akarjuk,

hogy olyannyira homályos legyenszámunkra a Szentírás, hogy még a legegyszerűbb igazságait se tudjuk felfogni, akkor a kisgyermek alázatával, hitével, tanulni vágyóan kell közelednünk hozzá, és könyörögnünk kell a Szentlélek segítségéért. Amint Isten hatalmát és bölcsességét érzékeljük, valamint a saját alkalmatlanságunkat arra, hogy felfogjuk az Ő nagyságát, alázatra kell hangolódnia szívünknek, hogy mindig olyan szent tisztelettel nyissuk meg Igéjét, mintha az Ő jelenlétébe lépnénk. Amikor kézbe vesszük a Bibliát, szívünknek és elménknek meg kell hajolnia a nagy "Vagyok" előtt.

Látszólag sok nehéz és homályos dolog van a Bibliában, Isten azonban világossá és egyszerűvé teszi ezeket azok számára, akik a fentiekben leírt módon törekednek megértésükre. A Szentlélek vezetése nélkül azonban mindig hajlamosak vagyunk a Biblia kiforgatására és félreértelmezésére. Sokan olvassák úgy a Szentírást, hogy semmi hasznuk belőle, sőt az emberek sokszor kifejezetten a kárukra foglalkoznak a Bibliával. Ha tiszteletlenül és ima nélkül nyitjuk meg, nem fognak Istenre irányulni gondolataink és érzelmeink, nem jutunk összhangra az Ő akaratával, hanem kételyek árnyékolják be a gondolkodásunkat. Az ilyen jellegű Bibliatanulmányozás csak a szkepticizmusban erősít meg minket. Az Ellenség a maga ellenőrzése alá vonja gondolkodásunkat és téves értelmezéseket sugall nekünk. Ha emberek nem törekednek arra, hogy összhangba kerüljenek Istennel mind a szavak, mind pedig a cselekedetek szintjén, akkor bármilyen képzetek legyenek is egyébként, biztosan hajlamosak lesznek a tévelygésre a Szentírás megértését illetően, ezért nem biztonságos a magyarázataikra bízunk magunkat. Akik azért veszik kézbe a Szentírást, hogy ellentmondásokat találjanak benne, azok nem rendelkeznek helyes lelki

ítélőképességgel. Torzult látásuk folytán sok okot fognak találni a kételkedésre és a hitetlenségre olyan dolgokban is, amelyek valójában világosak és egyszerűek.

Bárhogy leplezzék is, a kételkedés és bizalmatlanság oka a legtöbb esetben: a bűn szeretete. Isten Igéjének tanításai és intései nem kellemesek a büszke, bűnszerető szív számára, és akik nem akarnak engedelmeskedni az Ige kívánalmainak, azok készek kétségbevonni a tekintélyét. Akkor juthatunk csak el az igazságra, ha őszintén vágyakozunk megismerni, és ha készek vagyunk szívből engedelmeskedni neki. Akik ilyen lelkülettel fognak a Biblia tanulmányozásához, azok bőséges bizonyítékot találnak arra, hogy az Írás valóban Isten beszéde, olyan megértésre juthatnak a benne foglalt igazságokat illetően, amelyek "bölcsé tehetik őket az üdvösségre" (II. Tim. 3:15).

"Aki cselekedni akarja az Ő akaratát, az megtudhatja e tudományról, hogy vajon Istentől van-e, vagy pedig magamtólszólok" – jelentette ki Jézus (Jn. 7:17). Ahelyett, hogy megkérdőjeleznék és gáncsolnátok azt, amit nem értetek, ügyeljete inkább arra a világosságra, amely máris rátok ragyog, és akkor még több világosságot nyertek. Krisztus kegyelme által teljesítétek mindazokat a kötelességeiteket, amelyeket már világosan megértettetek, és Isten képessé fog tenni benneteket arra, hogy azokat is megértsétek és teljesítétek, amelyek felől jelenleg még kétségben vagytok.

Létezik egy olyan bizonyosság, amelyhez mindenki hozzáférhet, a legműveltebb emberek éppúgy, mint a tanulatlanok. Ez a bizonyosság a tapasztalatok bizonyossága. Isten meghív bennünket, hogy szerezzünk bizonyosságot magunknak Igéje valóságos ihletettségét, az Ő ígéreteinek igaz voltát illetően. Ilyen felhívással fordul hozzánk: "Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!" (Zsolt. 34:9) Ahelyett, hogy mások véleményétől függnének, ízeleljük

meg mi saját magunk. Így biztat bennünket: “Kérjétek, és megkapjátok!” (Jn. 16:24) Isten ígéretei mindig beteljesednek. Soha nem hiúsulnak meg, mert lehetetlen, hogy meghiúsuljanak. Ha közelebb húzódunk Jézushoz és örvendezünk Benne, mert szeretete teljességének a részeseivé válunk, akkor tapasztalni fogjuk, hogy jelenlétének világosságában eloszlik minden kétely és sötétség.

Isten “megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szeretett Fiának országába” – jelenti ki Pál apostol (Kol. 1:13). Mindazok, akik “átmentek a halálból az életre” meg tudják “pecsételni azt, hogy az Isten igaz” (Jn. 5:24; 3:33). Mindannyian el tudják mondani ezt a tanúvallomást: “Segítségre volt szükségem, és megtaláltam Jézusban. Mindenszükségletemet betöltötte, megelégtett lelkem éhségében. A Bibliára immár mint Jézus Krisztus kinyilatkoztatására tekintek. Ha azt kérdezitek tőlem, miért hiszek Jézusban, ezt válaszolhatom: Azért, mert Ő az isteni Megváltó számomra. És miért hiszek a Bibliában? Mert a Biblia igéi Isten hangjával szólnak lelkemhez.” A saját tapasztalatunkban találhatjuk meg a bizonyítékot arra, hogy a Biblia igaz, és hogy Krisztus az Isten Fia. Tudni fogjuk, hogy nem kitalált meséket követünk.

Péter apostol így biztatja keresztény testvéreit: “Növekedjétek a kegyelemben és az Urunk és megtartó Jézus Krisztusunk ismeretében.” (II. Pt. 3:18) Ha Isten népe növekszik a kegyelemben, akkor részesül majd Igéjének mind világosabb megértésében is. Új világosságot és szépséget fedez fel szent igazságaiban. Így volt ez az egyháztörténelem korábbi korszakaiban is mindenkor, és ez a törvényszerűség érvényesül egészen a vég idejéig. “Az igazak ösvénye olyan, mint a hajnali világosság, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.” (Péld. 4:18)

Hit által tekinthetünk előre az elkövetkezendőkre és ragadhatjuk meg Istennek azt az ígérését, hogy az örökkévalóságban növekedni fogunk az értelemben, hogy emberi adottságaink ott az isteni erővel egyesülnek, mert lelkünk minden képessége közvetlen kapcsolatba kerül a világosság Forrásával. Már most örvendezhetünk annak, hogy ott világos lesz mindaz, ami itt talányos volt számunkra Isten gondviselésében, hogy világos magyarázatot kapunk majd a nehezen érthető dolgokra, tökéletes és szépséges összhangot látunk ott, ahol véges elménkkel csak zűrzavart, megghiúsult terveket láthattunk. "Mert most tükör által, homályosan látunk, akkor pedig színről színre, most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem." (I. Kor. 13:12)

Öröm az Úrban

ISTEN GYERMEKEI arra hívtak el, hogy az Ő képviselőivé legyenek, akik bemutatják a világnak jóságát és kegyelmét. Amint Jézus kinyilatkoztatta számunkra az Atya igazi jellemét, úgy kell kinyilatkoztatnunk nekünk Krisztust a világnak, amely nem ismeri az Ő együttérző, könyörülő szeretetét. "Amint te küldtél engem e világba – mondta Jézus –, úgy küldtem én is őket e világba." "Én öbennük és Te énbennem... hogy megismerje a világ, hogy Te küldtél engem." (Jn. 17:18, 23) Pál apostol ezt mondja Krisztus tanítványairól: "nyilvánvaló, hogy Krisztus... levele vagytok", "melyet ismer és olvas minden ember" (II. Kor. 3:3, 2). Jézus minden tanítványa által egy levelet küld a világnak. Ha Krisztus követője vagy, akkor levelet küld általad annak a családnak, annak a helységnek és annak az utcának, ahol élsz. A benned lakozó Krisztus szólni akar azok szívéhez, akik nem ismerik Őt. Talán nem olvassák a Bibliát, nem hallják azt a hangot, amely lapjairól szól hozzájuk, nem látják meg Isten szeretetének kinyilatkoztatását cselekedeteiben. De ha te Jézus igaz képviselője vagy, akkor lehet, hogy rajtad keresztül megértenek valamit az Ő jóságából, és arra a meggyőződésre jutnak, hogy szeressék és szolgálják Őt.

A keresztényeknek az a hivatásuk, hogy megvilágítsák a menny felé vezető utat. Tükrözniük kell a világ felé azt a világosságot, amely Krisztustól rájuk árad. Életük és jellemük olyan legyen, hogy általuk mások is helyes fogalmat alkothassanak Krisztusról és arról, mit jelent Néki szolgálni.

Ha helyesen képviseljük Krisztust, akkor vonzónak fogjuk bemutatni az Ő szolgálatát, minthogy az is. Azok

a keresztények, akik borút és szomorúságot halmoznak fel a lelkükben, és ezért zúgolódnak, panaszkodnak, hamis képet tárnak mások elé Istenről és a keresztény életről. Olyan benyomást keltenek, mintha Isten nem örülne annak, ha boldognak látja gyermekeit – ezáltal hamis tanúbizonyságot tesznek mennyei Atyánkról.

Sátán diadalittas, amikor bele tudja vinni Isten gyermekeit a hitetlenségbe és a csüggedésbe. Örül, amint látja, hogy bizalmatlanok vagyunk Isten iránt és kétségbe vonjuk az Ő üdvözítő szándékát és hatalmát. Szeret bennünk olyan érzést kelteni, hogy a Gondviselés intézkedései kárunkra vannak. Sátán műve az is, hogy olyan lénynek tünteti fel az Urat, akiből hiányzik az együttérzés és a könyörület. Elferdíti az Isten személyére vonatkozó igazságokat. Téveszmékkel tölti meg az emberek képzeletét. Mi pedig ahelyett, hogy ragaszkodnánk ahhoz az igazsághoz, amit megismertünk a mi mennyei Atyánkra vonatkozóan, túl gyakran megengedjük magunknak, hogy a Sátántól származó téveszmék fészkeljék be magukat gondolatainkba, aminek következtében elveszítjük belé vetett bizalmunkat és zúgolódunk ellene. Sátán állandóan arra törekszik, hogy komornak tüntesse fel a vallásos életet. Úgy akarja bemutatni, mint ami vesződséggel és nehézségekkel van tele, és ha egy keresztény a saját élete által ilyen képet nyújt a vallásosságról, akkor – a hitetlensége által – Sátán hazugságát erősíti meg.

Sokan vannak, akik oly módon róják az élet útját, hogy folyvást hibáikkal, kudarcaikkal, csalódásaikkal foglalkoznak, így szívükre szomorúság és csüggedés telepszik. Európai tartózkodásom idején egy asszony, akire szintén ez volt jellemző és éppen mély lehangoltság tartotta a hatalmában, néhány bátorító sort kért tőlem. Elolvastam a levelét, és a következő éjszakán azt álmodtam, hogy egy kertben voltam, és valaki, aki a kert

tulajdonosának látszott, végigvezetett a kerti ösvényeken. Én szedtem a virágokat és élveztem az illatukat, az említett asszony azonban, aki álomban mellettem haladt, felhívta a figyelmemet néhány csúnya, tüskés ágra, amelyek keresztezték az útját. Búsult és szomorkodott. Nem az ösvényen haladt, követve a vezetőt, hanem a tüskék és tövissek között botladozott. "Ó – siránkozott –, hát nem kár, hogy a tövissek tönkreteszik ezt a gyönyörű kertet?" Akkor megszólalt a vezetőnk, és ezt mondta: "Ne törődj a tövisekkel, mert azok csak megsebeznek. Szedd inkább a rózsákat, liliomokat és szegfűket."

Nem voltak-e derűs napok életekben? Nem volt-e néhány olyan időszak, amikor Isten Lelke közelségét érezve örömtől repesett a szívetek? Ha visszalapoztok élettörténetetek fejezeteibe, nem találtok-e néhány kellemes oldalt? És vajon nem szegélyezik végig, mindenütt életek ösvényét – illatozó virágokhoz hasonlóan – Isten ígéretei? Miért nem engeditek, hogy örömmel töltse be szíveteket ezek szépsége és jó illata?

A tövissek és a tüskék csak megsebeznek és elszomorítanak bennünket. Ha mindig csak ezeket a dolgokat gyűjtitek össze a lelketekben és ezeket tárjátok mások elé, vajon nem nehezítitek-e meg azok haladását, akik mellettek róják az élet ösvényét, azon túl, hogy lebecsülitek Isten jóságának irántatok való megnyilatkozásait?

Nem bölcs dolog összegyűjteni az összes kellemetlen emléket – az összes igazságtalanságot és csalódást – múltbeli életünkől, és ezekről beszélni, ezeket panasolni, míg csak egészen nyomasztó, elbátortalanító hatásuk alá nem kerülünk. Ha lelketek csüggedt és sötétséggel terhelt, ezzel kizárjátok Isten világosságát a saját lelketekből, mi több, mások életútjára is árnyékot vettek.

Adjunk hálát Istennek ajándékaiért. Halmozzuk fel lelkünkben szeretetének áldott bizonyosságait, ezekre szegezzük a tekintetünket. Gondoljunk folyvást az ilyen tényekre: Isten Fia elhagyta Atyja trónját, és istenségét levette emberré lett, hogy kimenthessen minket Sátán hatalmából, hogy érettünk kivívott győzelmével megnyissa előttünk a menny ajtaját, s emberi szemeknek is bepillantást engedjen az Ő dicsősége székhelyére; hogy kinyilatkoztatást adjon nekik istenségének fenségéről. Erről elmélkedjünk: a Megváltó kiemeli az elesett emberi nemzetséget abból a szakadékból, amelybe a bűn taszította, és ismét összekapcsolja a végtelen Istennel; ha kiálltuk az Isten által meghatározott próbát, akkor a mi Szabadítónkban való hitünk által abban a dicsőségben részesülünk, hogy Krisztus igazságába öltözötten megállhatunk Isten trónja előtt.

Szégyent hozunk Istenre és megszorítjuk az Ő Szentlelkét, ha kételkedünk szeretetében és nem bízunk ígéreteiben. Hogy érezné magát egy édesanya, aki egész életét, annak minden erőfeszítését arra áldozta, hogy gyermekei érdekeit és jólétét szolgálja, gyermekei mégis állandóan panaszkodnának rá, mintha nem jól bána velük? Megtörné a szívét, ha gyermekei mindezek ellenére kétségbe vonnák a szeretetét. Hogy érezné magát bármely szülő, hogy így viszonyulnának hozzá gyermekei? És hogyan tekinthet ránk a mennyei Atya, amikor nem bízunk szeretetében, holott ez a szeretet arra készítette Őt, hogy egyszülött Fiát is odaadta azért, hogy nekünk életünk legyen? Pál apostol így ír erről: "Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?" (Rm. 8:32) Mégis milyen sokan szólnak így – ha nem a szavaikkal, akkor a cselekedeteikkel: "Az Úr ezt nem rám érti. Másokat talán szeret, de engem nem."

Mindez igen káros a saját lelketekre nézve, mert minden egyes kételkedő szó, amit kiejtettek, mintegy meghívóul szolgál Sátán kísértései számára, megerősíti bennetek a kételkedésre való hajlamot, és megszomorítja, eltávolítja tőletek a szolgáló angyalokat. Amikor Sátán kísért titeket, vigyázzatok: egyetlen szót se ejtsetek, ami kételyt fejezne ki, vagy sötétséget árasztana. Ha megnyitjátok az ajtót Sátán sugallatai előtt, akkor bizalmatlansággal és lázadó kérdésekkel telik meg a szívetek. És ha ezeknek a rossz érzéseiteknek hangot adtok, akkor nemcsak annyi történik, hogy minden egyes megfogalmazott és kimondott kételkedő szó visszahat rátok magatokra, hanem az ilyen kijelentések mások életében is magvetéssé válnak, és meghozzák a maguk gyümölcsét, úgyhogy a későbbiekben lehetetlenség lesz közömbösíteni vagy ellensúlyozni szavaitok hatását. Ti talán összeszeditek magatokat valamiképpen a kísértések idején, és kimenekedtek Sátán töréből, mások viszont szavaitok befolyására esetleg nem tudnak majd kiemelkedni abból a hitetlenségből, amit ti sugalltatok nekik. Mennyire fontos, hogy csak olyan dolgokról beszéljünk, amelyek lelki erőt és életet közvetítenek!

Angyalok figyelik, hogy milyen tanúbizonyságot tesztek a világ előtt mennybe ment Mesteretekről. Krisztus legyen a társalgásotok központja, aki mindenkor él, hogy a ti közbenjárótok legyen az Atya előtt. Isten dicsérete legyen az ajkatokon és szívetekben, amikor baráti kapcsolatba kerültök valakivel, hogy Jézusra tereljétek a figyelmét.

Mindannyiunknak megvannak a magunk próbái, fájdalmakat kell elhordoznunk, kemény küzdelmeket kell vívnunk, hogy ellenálljunk a kísértéseknek. Ne beszéljünk ezekről a gyötrelmekről társainknak, akik csak halandó lények, hanem vigyünk mindezt Isten elé imádságunkban. Tegyük életszabállyá a magunk

számára, hogy egyetlen kételkedő vagy csüggesztő szót sem fogunk kiejteni mások előtt. Sokat tehetünk egymásért azzal, ha fényt árasztunk egymás életére, ha a reménység szavaival és a megszentelt vidámság jó hatásával erősítjük meg felebarátainkat a jóra való igyekezetükben.

Sokértékes lélek vergődik kísértések súlyos nyomása alatt, csaknem erejüket veszítik már az énnel és a gonoszság hatalmasságaival vívott küzdelmükben. Egy ilyen lelket se bátortalanítsunk el a maga kemény küzdelmében! Ellenkezőleg, inkább vidítsuk fel őt olyan bátorító és reményteljes szavakkal, amelyek erőt adnak neki a további küzdelemhez és az előrehaladáshoz. Ha ezt teszitek, közvetítők lehettek, akik által Krisztus világossága árad rájuk. "Mert közülünk senki sem él önmagának." (Rm. 14:7) Öntudatlan befolyásunkkal bátoríthatunk és megerősíthetünk másokat, de ugyanúgy el is csüggeszthetjük őket, amivel viszont eltaszíthatjuk őket Krisztustól és az Ő igazságától.

Sokakban téves elképzelés él Jézus életéről és jelleméről. Úgy gondolják, hogy nem volt benne melegség és derű, csak ridegség, szigorúság és örömtelenség. Sokaknak az egész vallásos tapasztalatát beárnyékolják az efféle borús nézetek.

Gyakran hallani, hogy Jézus többször sírt, de sohasem látták mosolyogni. Megváltónk valóban "fájdalmak férfia" volt, ismerte a bánatot, mert nyitva volt a szíve minden emberi nyomorúság, minden emberi jajszó számára. De annak ellenére, hogy csupa önmegtágadás volt az élete, amelyet folytonosan beárnyékolta a fájdalom és a gond, kedélye nem romlott meg. Tekintetéből nem lehetett kiolvasni sem szomorúságot, sem elégedetlenséget; ellenkezőleg, mindenkor békés nyugalom és derű tükröződött rajta. Szíve kimeríthetetlen életforrás volt, és akárhová ment, nyugalmat és békét,

örömet és vidámságot vitt magával.

Mély komolyság és átható figyelem jellemezte, mégsem volt borús vagy kedvetlen. Komoly célok és szándékok töltik be azok életét is, akik Őt követik. Mélyen átérzik személyes felelősségüket. Életükből számúzik a könnyelműséget, elképzelhetetlen számukra a szilaj mulatozás vagy a nyers tréfálkozás. Jézus vallása a folyóvizek nyugalmához hasonló békét teremt a lélekben. Ez a békeség azonban nem oltja ki az öröm fényét, nem fojtja el a vidámságot, nem árnyékolja be a napfényes, mosolygó arcot. Krisztus nem azért jött, hogy Neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon. Ha az Ő szeretete uralkodik szívünkben, akkor mi is követni fogjuk példáját.

Ha állandóan a felszínen tartjuk gondolatainkban a mások által elkövetett barátságtalan és igazságtalan tetteket, akkor lehetetlennek tűnik számunkra, hogy úgy szeressük őket, ahogy Krisztus szeretett minket, de ha ehelyett Krisztus irántunk tanúsított, csodálatra méltó szeretete és könyörülete foglalkoztatja a gondolatainkat, akkor ugyanez a lelkület árad ki belőlünk is másokra. Szeretni és tisztelni fogjuk egymást, a hibák és a tökéletlenségek ellenére, amelyeken nem tudunk segíteni azzal, ha folyton ezekre tekintünk. Mellőzzük a magabizást, ápoljuk magunkban az alázatosságot és a türelmes, tapintatos viszonyulást mások hibáihoz. Ez kiöli majd belőlünk mindennemű szűkkeblű önzést, megértővé és nagylelkűvé tesz mások iránt.

Így szól a zsoltáríró: "Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj." (Zsolt. 37:3) "Bízzál az Úrban!" Minden napnak megvannak a maga terhei, gondjai és bonyodalmai, és amikor ezekkel találkozunk, milyen könnyen elkezdünk a nehézségeinkről és a próbáinkról beszélni! Annyi szükségtelen gondot veszünk magunkra, oly sok félelemnek és szorongásnak adunk helyt és olyan súlyos

aggodalmakat juttatunk kifejezésre, hogy aki mindezt látja és hallja, annak azt kellene feltételeznie, hogy egyáltalán nincs is nekünk egy könyörülő, szerető Megváltónk, aki készségesen meghallgatja kéréseinket, és akinek a segítsége mindig rendelkezésünkre áll a szükség idején.

Egyesek állandóan szoronganak és szinte keresik a bajt. Naponként Isten szeretetének jelei veszik körül őket, mindennap élvezik a Gondviselés adományait, de ők nem becsülik meg ezeket a jelenvaló áldásokat, ügyet sem vetnek rájuk. Gondolatban állandóan kellemetlenségek eljövételétől rettegnek, vagy pedig valamely tényleg létező, de a valóságban egyáltalán nem olyan súlyos nehézség vakítja meg a szemüket. Emiatt nem látják, milyen sok mindenért lenne okuk a hála. A nehézségek, amelyekkel szembetalálják magukat, nemhogy elvezetnék őket Istenhez, az egyetlen segélyforráshoz, hanem inkább elválasztják őket Istentől, mert nyugtalanság támad bennük és zúgolódnak kezdenek.

Jól tesszük-e, ha ilyen hitetlenek vagyunk? Miért is lennénk hálátlanok és bizalmatlanok? Jézus a mi Barátunk, és az egész menny érdeklődéssel viseltetik jólétünk iránt. Nem lenne szabad megengednünk, hogy a mindennapi élet bonyodalmai és aggodalmai megzavarják a gondolkodásunkat és befelhőzzék az arcunkat. Ha megengedjüket magunknak, akkor mindig találunk valamit, ami miatt nyugtalankodhatunk és bosszankodhatunk. Nem volna szabad megengednünk magunknak az aggodalmaskodást, mert ez csak felkavar és megvisel bennünket, de nem segít elhordozni a megpróbáltatásokat.

Anyagi nehézségeink támadhatnak, egyre rosszabbá válhatnak a kilátásaink, veszteségek fenyegethetnek, mégsem szabad elcsüggednünk. Vessük gondjainkat az Úrra, és maradjunk nyugodtak, vidámak. Kérjünk

bölcsességet Istentől ahhoz, hogy megfontoltan intézzük ügyeinket, és így elejét vehessük a veszteségnek és a súlyos bajoknak. Tegyétek meg mindazt, amit meg tudtok tenni részletekről annak érdekében, hogy kedvezőbbre forduljon a helyzetetek. Jézus megígérte, hogy a segítségünkre siet, de nem a mi erőfeszítéseink helyett teszi ezt. Ezt követően azonban bízzátok magatokat a mi hatalmas Segítőnkre. Megtettétek mindazt, amit tehetetek, várjátok hát bizakodva az eredményt.

Isten nem akarja, hogy az övéi súlyos terhek alatt görnyedezzenek. Ugyanakkor nem csap be bennünket. Nem mond ilyesmit nekünk: "Ne féljete, nem vár rátok semmi veszély!" Tudja, hogy próbák és nehézségek lesznek utunkon, és nyíltan szól nekünk ezekről! Nem az a szándéka, hogy kivegye népét a bűnnel és gonosszággal terhelt világból, de soha meg nem rendülő menedéket és erősséget mutat nekünk. Jézus így imádkozott tanítványaiért: "Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól." (Jn. 17:15) Így szól továbbá: "E világon nyomorúságotok lesz, de bízzatok, én meggyőztem a világot." (Jn. 16:33)

Hegy beszédében Krisztus értékes leckékre tanította tanítványait az Istenben való bizalom szükségességét illetően. Ezek a tanítások arra szolgálnak, hogy minden korszakban bátorítsák Isten gyermekeit – nekünk is szólnak, bennünket is oktatnak és vigasztalnak. Az Üdvözítő az ég madaraira irányította követői figyelmét, melyek vígan csicssergik dicsérő éneküket, nem gyötrik őket aggódo gondolatok. "Nem vetnek és nem aratnak", a fenséges Atya mégis gondoskodik szükségleteikről. Az Üdvözítő feltette a kérdést: "Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál?" (Mt. 6:26) A nagy Gondviselő megnyitja kezét az embereknek és az állatoknak egyaránt, minden teremtményét megelégtíti. Az ég madarai sem esnek kívül az Ő figyelmén. Nem hullatja ugyan

közvetlenül csőrükbe a táplálékot, de gondoskodik szükségleteikről. Össze kell szedniük a magvakat, a megfelelő anyagokból el kell készíteniük kicsiny fészüket, táplálniuk kell fiókáikat. Énekelve mennek munkájukat végezni, "mert a ti mennyei Atyátok eltartja őket" (Mt. 6:26). És: "nem sokkal különbek vagytok-e azoknál?" Nem vagytok-e sokkal értékesebbek az ég madarainál, mint akik értelmes lélekkel imádjátok az Urat? Nem fog-e gondoskodni szükségleteinkről az a Valaki, aki megalkotott minket saját, isteni képmására és hasonlatosságára, és aki a mi fenntartónk is – ha bízunk benne?

Krisztus mezei virágokról is szólt, amelyek gazdag változatosságban nőnek a réten, virítanak abban az egyszerű szépségben, amivel a mennyei Atya ruházta fel őket, az emberek iránti szeretetének kifejezéséeként. "Vegyétek eszetekbe a mezők liliomait, hogy mimódon növekednek" – mondta Jézus (Mt. 6:28). A természetben vadon felnövekvő virágok egyszerű szépsége messze felülmúlja Salamon minden dicsőségét. A művész alkotta legragyogóbb öltözet sem mérhető össze az Isten által teremtett virágok természetes szépségével, ragyogó tökéletességével. Jézus feltette a kérdést: "Ha pedig a mező fűvét, amely ma van és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten, nem sokkal inkább-e titeket, ti kicsinyhitűek?" (Mt. 6:30) Ha az isteni Művész ilyen változatos színpompával ruházta fel a csupán egy-egy napig élő mezei virágokat is, akkor mennyivel inkább gondot visel rólunk, akiket a saját képmására alkotott? Krisztusnak ez a tanítása megítéli a hitetlen szív aggodalmaskodásait, zaklatottságát és kételyeit.

Isten boldognak, békességnek és engedelmesnek akarja látni minden gyermekét. Emlékezzünk Jézus szavaira: "Békességet hagyok nektek, az én békességemet. Nem úgy adom nektek, amint a világ adja, ne

nyugtalanokdjék azért a ti szívetek, se ne féljen.” (Jn. 14:27) Ezt is mondta: “Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon bennetek az én örömem, és a ti örömetek beteljék.” (Jn. 15:11)

Aza boldogság, amelyre önző indítékból törekszünk és amely kikerüli a kötelességteljesítés ösvényét, ingatag, kiszámíthatatlan, mulandó: elillan és a lélek telve lesz magányossággal és szomorúsággal. Más természetű az az öröm és megelégedettség, amelyet Isten szolgálatában nyerünk el. A keresztény ember nincs kitéve annak, hogy bizonytalan utakra tévedjen, nincs kiszolgáltatva hiábavaló bánkódásoknak és csalódásoknak. Ha ki is marad ennek az életnek az élvezeteiből, mégis örömteljes, és boldogan tekint előre az eljövendő életre.

Már ebben az életben is részesülünk a Krisztussal való közösség örömeiben, szeretetének fénye ragyog ránk és mindenkor vigaszra lelünk jelenlétében. Már ebben az életben is minden egyes lépés közelebb vihet minket Krisztushoz, mert mélyebb tapasztalatot szerezhethetünk szeretetéről, és ezáltal egy lépéssel közelebb jutunk a békesség áldott honához. “Ne dobjuk el hát bizodalmunkat”, hanem legyen szilárd üdvbizonyosságunk, szilárdabb, mint bármikor ezelőtt (Zsid. 10:35). Mondjuk mi is: “Mindeddig megsegített minket az Úr”, és legyünk bizonyosak abban, hogy mindvégig a segítségünkre lesz (I. Sám. 7:12). Mint valami hatalmas emlékoszlopra, úgy tekintsünk vissza múltbeli tapasztalatainkra, amikor az Úr hatalmasan cselekedett értünk, megvigasztalt bennünket és kimentett a Pusztító kezéből. Tartsuk élénken az emlékezetünkben Isten kegyelmének és szerető gondoskodásának minden irántunk való megnyilatkozását: emlékezzünk a könnyekre, amelyeket letörölt arcunkról, a fájdalomokra, amelyeket lecsillapított, a gyötrelmekre, amelyektől megszabadított, a félelmekre, amelyeket elűzött tőlünk,

a szükségletekre, amelyeket betöltött, az áldásokra, amelyeket ránk árasztott. Így erősítsük meg magunkat mindarra, ami még előttünk van földi zarándokutunk hátralévő részén.

Nem szabad csak az új nehézségekre és a még előttünk álló küzdelmekre gondolnunk, hanem éppúgy kell visszatekintenünk, mint előre, és bizakodva kell ismételnünk: "Mindeddig megsegített minket az Úr" Így biztat bennünket: "Élteden át tartson erőd!" (V. Móz. 33:25) Az előttünk álló próbák nem lesznek nagyobbak, mint az az erő, amelyet adni fog nekünk, hogy elviselhessük őket. Akkor hát vegyük fel ismét magunkra a munka és a feladatok terhét ott, ahol éppen vagyunk, és higgyük, hogy bármi következék is ránk, a próba nagyságához mérten kapunk erőt Istentől.

Nincs már messze az idő, amikor kinyílnak a mennyei kapuk, hogy bevonulhassanak Isten gyermekei, akik a dicsőség királyának ajkáról hallják majd ezt az áldásmondást, amely a legszebb zeneként hatol fülünkhöz: "Jertek, én Atyámnak áldottai, és örököljétek az országot, amely e világ megalapítása óta készítettett számotokra." (Mt. 25:34)

Akkor a megváltottak üdvözölni fogják azt az otthont, amelyet Jézus készített számukra. Nem a föld elvetemült lakói lesznek a társaik ebben az országban, nem hazug, bálványimádó, tisztátalan és hitetlen emberekkel élnek majd együtt azon a földön, hanem azokkal, akik legyőzték az Ellenséget és akik Isten kegyelme által tökéletes jellemre tettek szert. Minden bűnre való hajlam, minden tökéletlenség, ami itt a földön kínozza őket, eltávolított Krisztus vére által, és részeseivé válnak Krisztus csodálatos dicsőségének, ami meghaladja a nap fényességét is. De az erkölcsi szépség, az isteni jellem tökéletessége, amely belőlük sugárzik, a külső dicsőséget is felülmúlja. Mint hiba és szeplő nélkül valók állnak a

nagy fehér trón előtt, osztozva az angyalok méltóságában és kiváltságaiban.

A számunkra is elkészített dicsőséges örökséget szemlélve érthetjük meg e kérdést: "Micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?" (Mt. 16:26) Ha szegények vagyunk is, olyan gazdagságot és dicsőséget nyerhetünk az eljövendő világban, amelyet ez a világ sohasem adhat nekünk. A bűntől megváltott, megtisztított emberi lény most már minden nemes képességét Istennek szenteli, mindent felülmúló értékévé válik. Ezért örvendezés van a mennyben Isten és a szent angyalok színe előtt minden egyes megváltott lélek felett, és ez az öröm diadalmas, szent énekekben jut kifejezésre.

MÁSODIK RÉSZ

A
KERESZTÉNY
ÉLET

“A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.”

2 Timótheus 3:16

Igazak-e a Biblia kijelentései?

A Bibliának hányad része ihletett?

“A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.
2 Timótheus 3:16

Miként szól Isten a prófétákhoz?

“Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.”
2 Péter 1:21

Melyik három ószövetségi írásra utalt Jézus a tanításaiban?

“És monda nékik: Ezek azok a beszédek, melyeket szoltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, a mik megirattak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokbán én felőlem. Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az Írásokat.”
Lukács 24:44, 45

Megjegyzés: Amikor Jézus a Szentírásra utalt, az Ószövetséget idézte, hiszen az Újszövetség még nem íródott meg.

Kire mutat az Ószövetség Jézus szerint?

“Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonyosságot tesznek rólam.”
János 55:39

“És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, a miket a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, a mik ő felőle megíratk.”

Lukács 24:25-27

Miért örökítették meg emberek tapasztalatait a Bibliában?

“Mindezek pedig példaképenestekrajtok; megíratk pedig a mi tanulságunkra, a kikhez az időknék vége elérkezett.”

1 Korinthus 10:11

Miért örökítették meg Jézus tapasztalatait az Újtestamentumban?

“Ezek pedig azért irattak meg, hogy higyjétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.”

János 20:31

Mi lehet az eredménye a Biblia tanulmányozásának?

“És hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcscsé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által.”

2 Timótheus 3:15

Miért hasznos a Szentírást olvasni?

“A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

2 Timótheus 3:16, 17

Jézus szerint hol található az ember igazságra?

“Szenteld meg őket a te igazságoddal: *A te igéd igazság*”
János 17:17

Milyen hibát követtek el a sadduceusok (a zsidók egy felekezete) a Szentírást illetően?

“Jézus pedig felelvén, monda nékik: *Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát.*”
Máté 22:29

Miért nem tudja az ember bűnös természetével megérteni a lelki dolgokat?

“Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való lelket; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nekünk. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem a melyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez lelkieket szabván. *Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg.*”

1 Korinthus 2:12-14

Egyedül csak ki tud minket az igazsághoz vezetni?

“De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.”
János 16:13

Miért kell tanulmányoznunk a Bibliát?

“Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, a ki szégyent nem vall, a ki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.” 2 Timótheus 2:15

Milyen gyakran kell tanulmányoznunk és kutatnunk a Bibliát?

“Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik bevévék az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek.” Apostolok 17:11

Bíztató szavak:

“Az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága.” Zsoltárok 119:105

“Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.” Zsoltárok 119:11

Kicsoda Isten?

Hogyan mutatja be a Biblia Istent?

“Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.”

1 Mózes 1:1

Mióta létezik Isten?

“Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.”

Zsoltárok 90:2

Hol van Isten tartózkodási helye?

“És hallgasd meg a te szolgádnak és a te népednek, az Izraelnek könyörgését, a kik imádkozándanake helyen; hallgasd meg lakhelyedből, a mennyekből, és meghallgatván légy kegyelmes!”

1 Királyok 8:30

Mi Isten létezésének a látható bizonyítéka?

“Az eget beszélük Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.”

Zsoltárok 19:2

“Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében.”

Zsoltárok 139:15

“Egyébiránt kérdezd meg csak a barmokat, majd megtanítanak, és az égnek madarait, azok megmondják néked. Avagy beszélj a földdel és az megtanít téged, a tengernek halai is elbeszélük néked. Mindezek közül melyik nem tudja, hogy az Úrnak keze cselekszi ezt?”

Jób 12:7-9

Miben különbözik a menny igazi Istene más istenektől, melyeket az ember imád?

“Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, a mik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat.”
Ésaiás 46:9, 10

“Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig eget alkotott.”
Zsoltárok 96:5

“Mert így szól az Úr, a ki az eget teremté; Ő az Isten, a ki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá: Én vagyok az Úr és több nincsen!”
Ésaiás 45:18

Bibliai kijelentések Istenről:

- a. “Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremttettek.”
Jelenések 4:11
- b. “A mi Istenünk nagyobb minden isteneknél.”
2 Krónika 2:5
- c. “Az Istennél minden lehetséges.”
Márk 10:27
- d. “Meggyógyítja a megtört szívűeket és bekötözi sebeiket.... s bölcseségének nincsen határa.”
Zsoltárok 147:3-5
- e. “Mert én az Úr, meg nem változom.”
Malakiás 3:6
- f. “A ki nem szeret, nem ismerte még az Istent; mert az Isten szeretet.”
1 János 4:8

Milyen leírást adott Isten önmagáról Mózesnek?

“És az Úr elvonúla ő előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. A ki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedíziglen.”

2 Mózes 34:6, 7

Milyen kapcsolatot akar Isten fenntartani mindannyiunkkal?

“Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!”

1 János 3:1

“Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez.”

Zsoltárok 145:9

“Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, a ki felhozza az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.”

Máté 5:45

Miért van bűn és szenvedés?

Ki volt az első bűnös?

“A ki bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.”

1 János 3:8

Hogyan jött az ördög (Sátán) erre a világra?

“Ő pedig monda nékik: Látám a sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.”

Lukács 10:18

Milyen lény volt Sátán?

“Valál felkent oltalmazó Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned.”

Ezékiel 28:14, 15

Megjegyzés: Az “oltalmazó Kérub” annak az angyalnak a leírása, aki a mennyben az Isten trónja mellett állt (Zsoltárok 80:2). Ez az angyal tökéletesnek lett teremtve és az összes teremtett lény közül a legtisztéletreméltóbb volt, míg nem ördöggé változtatta magát azzal, hogy a saját akaratát Isten akarata fölé próbálta helyezni.

Mi járult hozzá Sátán bukásához és lázadásához a mennyben?

“Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességben; a földre

vetettek királyok előtt, adtalak szemök gyönyörűségére.” Ezékiel 28:17

Mi volt Lucifer vágya?

“Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, a ki népeken tapostál! Holott te ezt mondtad szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezeti hegyén messze északon. Felibök hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.” Ésaiás 14:12-14

Megjegyzés: Lucifer volt Sátán neve bukása előtt.

Mi történt a mennyben Sátán lázadása után?

“És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai; De nem vehetének diadalmat, és az ő helyök sem találtaték többé a mennyben. És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, a ki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitesi, vetteték a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének.” Jelenések 12:7-9

Kit akart Sátán megteveszteni, miután kiűzetett a mennyből?

“A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? És monda az asszony a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehetünk; De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt monda Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból,

megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcseségért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és az is evék.” 1 Mózes 3:1-6

Mely területre tart igényt Sátán az ember elbukásának eredményeként?

“Majd felvivén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá néki e föld minden országait egy szempillantásban. És monda néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, a kinek akarom.”

Lukács 4:5, 6

Hogyan tartja Sátán hatalmában az emberiséget?

“És kiméne a Sátán az Úr elől, és megveré Jóbot undok fekélylyel talpától fogva a feje tetejéig.” Jób 2:7

“Hát ezt, az Ábrahámleányát, kit a Sátán megkötözött ímé ma tizennyolcz esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon?” Lukács 13:16

Miért küzd Sátán egyre nagyobb erővel az emberiség elpusztításán?

“És hallék nagy szózatot az égben, a mely ezt mondja vala: Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.” “Annakokáért örüljetegek egek és a kik lakoztok azokban. Jaj a föld és a

tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van.”
Jelenések 12:10, 12

Hogyan nyerte el Jézus a jogot az ördög végső elpusztítására?

“A ki a bűnt cselekszi az ördögből van, mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.”

1 János 3:8

“Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt.”

Zsidók 2:14

Hogyan fogja Isten végleg elpusztítani az ördögöt?

“Kereskedésed bősége miatt belső erőszakossággal telt meg és vétkezél; azért levetélek téged az Isten hegyéről, és elvesztélek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül, szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalakszemök gyönyörűségére. Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertéztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, a kik reád néznek. Mindnyájan, a kik ismertek a népek közt, elborzadnak miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!”

Ezékiel 28:16-19

A bűn megjelenése az emberiség történelmében

Milyen utasításokat adott Isten Ádámnak az Éden kertjében?

“És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt. És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.”

1 Mózes 2:15

Azonban Ádám és Éva engedetlenek voltak ...

“És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcseségért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék.”

1 Mózes 3:4-6

Mi lett az eredménye az engedetlenségüknek?

“És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát,

hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen: Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mivelje a földet, a melyből vétetett vala. És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az életfájának útját.”

1 Mózes 3:22-24

Hogyan befolyásolta a bűn a kapcsolatot ember és Isten között?

“Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott.”

Ésaiás 59:2

Mi lett Ádám bűnének a következménye az emberiségre nézve?

“Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenk vétkeztek.”

Róma 5:12

Van-e egyetlen ember is Jézuson kívül, aki sohasem vétkezett?

“Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.”

Róma 3:23

Tehet-e valamit a bűnös ember bukott állapotának megváltoztatására?

“Elváltoztathatja-e bőrét a szerecsen, és a párducz az ő foltosságát? Úgy ti is cselekedhettek jót, a kik megszoktátok a gonoszt.”

Jeremiás 13:23

Hogyan nyerhetünk örök életet?

“Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka

pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.”

Róma 6:23

Megjegyzés: Az örök élet ajándék, de nekünk el kell fogadni azt.

Hány embert kész Isten megmenteni?

“Nem késik az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.”

2 Péter 3:9

Isten szeretet és igazságosság, azonban nem nézi el a bűnt ...

“Az Úr pedig leszálla felhőben, és ott állta ő vele, és nevének kiáltá az Urat: És az Úr elvonúla ő előtte és kiáltá: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. A ki irgalmas marad ezer iziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyediziglen.”

2 Mózes 34: 5-7

Milyen módot talált Isten a bűnös ember megmentésére?

“Mert úgy szerette Istene világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

János 3:16

Miért jött Jézus a földre?

“Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett.”

Lukács 19:10

“Szül pedig fiat, és nevezed annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.”

Máté 1:21

Milyen terhet helyezett az Atya Jézusra, amikor a kereszten volt?

“Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk: de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté.”

Ésaiás 53:6

Mit kell tennünk, hogy Isten kegyelmét elnyerjük?

“Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.”

Efézus 2:8

Pál szerint mit kell tennünk, hogy üdvözüljünk?

“Higyj az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe.”

Apostolok 16:31

Miben bízhatunk, ha Jézust a szívünkbe fogadjuk?

“A kié a fiú, azé az élet; a kikben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.”

1 János 5:12, 13

Mivé válunk, ha elfogadjuk Krisztust Megváltónknak és Urunknak?

“Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek.”

János 1:12

Jézus, az ember, aki maga Isten

Mióta létezik Jézus, Isten Fia?

“De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, a ki uralkodó az Izráelen: a kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.”
Mikeás 5:2

“És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt.”
János 17:5

Kicsoda Jézus az Ige, a Biblia szerint?

“Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge.” “És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk ...”
János 1:1, 14

Mit mond Pál Jézusról?

“És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.”
1 Timótheus 3:16

Mit mondtak mások Jézusról?

- a. Péter mondta: “Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia”
Máté 16:16
- b. A római százados mondta: “Bizony, Istennek Fia vala ez!”
Máté 27:54

- c. Isten, az Atya mondta: "Ez amaz én szerelmes fiam, a kiből én gyönyörködöm." Máté 3:17
- d. Tamás, a tanítvány mondta "Én Uram és én Istenem!" János 20:28

Milyen szerepe volt Jézusnak a világ teremtésében?

"Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett . . . És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk."

János 1:1-3, 14

"Mert Ő benne teremtett minden, a mi van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremttettek."

Kolossé 1:16

"Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által. A kit tett mindennek örökösévé, a ki által a világot is teremtette."

Zsidók 1:1, 2

Mit tett Jézus, hogy megváltson minket?

"Annakokáért az az indúlat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő. Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig."

Filippi 2:5-8

Miért hagyta el Jézus a mennyet és jött erre a földre meghalni?

“Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül első vagyok én.”

1 Timótheus 1:15

“Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett.”

Lukács 19:10

Mit mondott Mária Jézusról?

“És felelvén az angyal, monda néki: A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged azért a mi születik is szentnek hivatik, Isten Fiának.”

Lukács 1:35

Mit mondott Péter Jézusról?

“A názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárt jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele.”

Apostolok 10:38

Mit mondott Jézus a tanítványoknak, amikor arra kérték, hogy mutassa meg nekik az Atyát?

“Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk! Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? a ki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van?”

János 14:8-10

Milyen életet élt Jézus a földön?

“A ki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre.” 1 Péter 2:22, 23

Mit mutatott meg nekünk Isten Jézus halálával?

“Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.” Róma 5:8

Bíztató szavak:

“És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” Apostolok 4:12

“Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” 1 János 3:1

Út az örök élet felé

Hány "jó" ember van a földön?

"A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is."
Róma 3:10

Pál apostol felteszi az emberiséget foglalkoztató nagy kérdést:

"Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekeszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekeszem, a mit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn."
Róma 7:18-20

Miért mondja Pál, hogy az ember természetes állapotában nem tud Istennek tetsző életet élni?

"Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt."
Róma 8:7, 8

Mi történik, ha megengedjük, hogy a bűnös természetünk uralkodjon rajtunk?

"Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békeség."
Róma 8:6

Talált Pál szabadulást bűnös természetéből?

"Óh én nyomorúlt ember! Kicsoda szabadít meg

engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jöhet én az elmém az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgállok.”
Róma 7:24, 25

A Jézusban való hite segítette Pálnak, hogy sikeres keresztény életet éljen:

“Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem.”

Galáta 2:20

Hogy írta le Jézus a megtérés tapasztalatát?

“Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.”

János 3:3

Értette Nikodémus (a zsidók főembere), amit Jézus mondott neki?

“Monda néki Nikodémus: Míódon születhetik az ember, ha vén? Vajjon bemehet-é az ő anyjának méhébe másodszer, és születhetik-é?”

János 3:4

Hogyan magyarázta el Jézus Nikodémusnak, hogy újjá lehet születni?

“Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség néktek újonnan születnetek.”

János 3:5-7

Hogyan valósítja meg Isten ezt a változást (megtérést) a mi életünkben?

“A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jó és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született.”
János 3:8

“Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.”
Róma 8:14

Hogyan írja le Pál az “újjászületett” személyt?

“Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiék elmúltak, ímé újjá lett minden.”
2 Korinthus 5:17

Hogyan éleszt vágyat bennünk Isten az engedelmességre?

“Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.”
Filippi 2:13

“Ez az a szövetség, melyet kötök velök ama napok után, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.”
Zsidók 10:16

Továbbra is bűnös életet fog élni az újjászületett keresztény?

“Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban? Avagy nem tudjátok-e, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a

halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” Róma 6:1-4

Várhatunk-e megbocsátást, ha az újjászületés után vétkezünk?

“Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” 1 János 2:1

“Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” 1 János 1:9

Bíztató szavak:

“Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít.” Filippi 4:13

A menny valóságos hely lesz

Mit ígért Jézus a követőinek közvetlenül a halála és feltámadása előtt?

“Nenyugtalankodjéka tiszívetek: higjjetek Istenben, és higjjetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem *volna*, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.”

János 14:1-3

Hogyan írja le a Biblia az “Atya házát”?

“És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet ... elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.”

Jelenések 21:2

Milyen leírást ad a Biblia a szent városról, az új Jeruzsálemről?

a. “És a város négyszögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És megméré a várost a vesszővel tizenkétezer futamatnyira: annak hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő.”

Jelenések 21:16

Megjegyzés: Egy futam az 1/8 angol mérföld, ami azt jelenti, hogy ennek a városnak, mely tökéletes négyszöget képez, legalább 375 mérföld hosszú minden oldala. (Kb. 572 km, ha 1 mérföld 1523,99 méter).

b. "És kőfalának rakása jáspisból vala; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló."

Jelenések 21:18

c. "És a város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakövekkel."

Jelenések 21:19

d. "És nagy és magas kőfala vala, tizenkét kapuja ... a tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város utczája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg."

Jelenések 21:12, 21

e. "És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a Bárány."

Jelenések 21:23

Milyen különleges fa fog nőni az új Jeruzsálemben, amely az Éden kertjében is ott volt?

a. "Az ő utczájának közepén. És a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a pogányok gyógyítására valók."

Jelenések 22:2

b. "Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből. . .és kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kérubokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az életfájának útját." 1 Mózes 3:23, 24

Isten szándéka az, hogy ezt a földet örök otthonná tegye az üdvözültek számára:

“Boldogok a szelídek: mert ők örökséggől bírják a földet.”
Máté 5:5

Isten újjateremti a földet:

- a. “De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik.”
2 Péter 3:13
- b. “Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala.”
Jelenések 21:1

Az újjáteremtett föld tökéletes lesz!

- a. “Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a süketek fülei megnyitvatnak, Akkor ugrándoz, mint szarvas, a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben.”
Ésaiás 35:5, 6
- b. “A farkas és a bárány együtt legelnek, az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, így szól az Úr.”
Ésaiás 65:25
- c. “Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tőr rájuk, sem semmi hőség.”
Jelenések 7:16
- d. “És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.”
Jelenések 21: 4

A megváltottak elégedettek, boldogok lesznek!

“Házakat építenek és bennök lakoznak, és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly *hosszú* lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim.”
Ésaiás 65:21, 22

Imádni és dicsőíteni fogják Istent:

“És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr.”
Ésaiás 66:23

Jézus szerint megismerkedünk majd más bibliai személyekkel is a mennyben:

“De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában.”
Máté 8:11

Pál apostol szerint találkozunk majd barátainkkal és felismerjük egymást a mennyben:

“Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, a mint én is megismertettem.”
1 Korinthus 13:12

Bíztató szavak:

“A miketszem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknek.”
1 Korinthus 2:9

Jézus újra eljön!

Mit jelentett ki Jézus a főpapnak eskű alatt a tárgyalásán?

“Monda néki Jézus: Te mondád. Sőt mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbán, és eljöni az égnek felhőiben.”

Máté 26:64

Miért jön vissza Jézus?

“Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.”

János 14:2-3

Valami más oka is van Jézus második eljövételének?

a. “Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint.”

Máté 16:27

b. “És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, a mint az ő cselekedete lesz.”

Jelenések 22:12

Jézus eljövedele valóságos lesz!

Hogyan fog Jézus visszatérni erre a földre a mennyei angyalok szerint?

“És mikor ezeket mondotta, az ő láttokra felemeltették,

és felhő fogá el őt szemeik elől. És a mint szemeiket az égre függesztették, mikor ő elméne, ímé két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában. Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, a ki felviteték tőletek a mennybe, akképen jő el, a miképen láttátok őt felmenni a mennybe.” Apostolok 1:9-11

Jézus eljövetele látható lesz!

Minden élő ember látni fogja az eljövételét:

- a. “Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még a kik őt által szegeztek is; és siratja őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van, Ámen.” Jelenések 1:7
- b. “És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és mindenszolga és minden szabad, elrejték magokat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba. És mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe elől, a ki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától: Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?” Jelenések 6:15-17

Jézus eljövetele hallható lesz!

Milyen győzedelmes hangok rázzák meg a földet, amikor Jézus visszatér?

“Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban.”

1 Thessalonika 4:16

Hogyan írja le Péter azt a nagy napot, amikor Jézus visszatér a földre?

“Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék.”

2 Péter 3:10

Gyors, drámai változások kísérik majd eljövetelét!

Milyen csodálatos változás megy végbe, amikor Krisztus visszatér?

“Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.”

1 Korinthus 15:51, 52

Milyen utasítást ad majd Jézus az angyaloknak, amikor megjelenik?

“És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.”

Máté 24:30, 31

Mi történik az élő, igaz szentekkel Jézus megjelenésekor?

“Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a

levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk.”

1 Thessalonika 4:17

Hatalmas földrengés lesz:

“. . . és ímé nagy földindulás lőn . . . , és az ég eltakarodék, mint mikor a papírtekercset összegöngyölítik; és minden hegy és sziget helyéből elmozdították.”

Jelenések 6:12, 14

Jézus eljövetele dicsőséges lesz!

Mihez hasonlíthatjuk Jézus eljövetelének dicsőségét és fényességét?

“Mert a miképen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugatig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.”

Máté 24:27

Kinek a dicsősége járul hozzá Jézus második adventjének pompájához?

“Mert valaki szégyel engem és az én beszédemet, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő dicsőségével, és az Atyáéval és a szent angyalokéval.”

Lukács 9:26

Vigyázzunk a hamis Krisztusokkal!

Milyen különleges figyelmeztetést adott Jézus a követőinek, hogy ne higgyenek a csalásoknak?

“Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé a pusztában van; ne menjete ki. Ímé a belső szobákban; ne higgyétek. Mert a miképen a villámlás napkeletről támad és ellátszik

egész napnyugatig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.”
Máté 24:26, 27

“Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is.”

Máté 24:24

Jézus eljövetele váratlan lesz!

Ki tudja egyedül Jézus második adventjének napját és óráját?

“Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.”

Máté 24:36

Miért legyünk mi mindig felkészülve Jézus visszajövetelére?

a. “Azért legyetek készen ti is; mert a mely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia.”

Máté 24:44

b. “De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta és váratlanul reátok ne jőjjön az a nap: Mert mintegy tőr úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak. Vigyázzatok azért minden időben . . .”

Lukács 21:34-36

Fogytán az időnk

Milyen kérdést tettek fel a tanítványok Jézusnak a világ végét illetően?

“Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének?”

Máté 24:3

A világ végének néhány jele, melyek Jézus szerint be fognak következni:

Háború és vérontás

“Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniök. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen;”

Természeti katasztrófák és elemi csapások

“És lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete.”

Vallási üldözés

“Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép

előtt az én nevemért. És akkor sokan megbotránkoznak, és elárúlják egymást, és gyűlölik egymást.”

Hamis próféták és tanítók, erkölcstelenség és válás

“Éssok hamis próféta támad, a kiksokakat elhíttetnek. És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegűl.” Máté 24:6-12

További jelei az “idők végének”:

Gazdasági csapások

“Nosza immár ti gazdagok, sírjátok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, a melyek elkövetkeznek reátok. Gazdagságotok megrothad, és a ruháitokat moly ette meg; Aranyotokat és ezüstötöket rozsdá fogta meg . . . Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban!” Jakab 5:1-3

Önző és büszke nemzedék a végidőben . . .

“Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehézidők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok. Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, Árúlok, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerűld.” 2 Timóthus 3:1-5

Két próféciai írásra különösen figyelniük kell a végidőben:

a. "Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás." Dániel 12:4

b. "Jézus Krisztus kijelentése, a melyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgáinak, a miknek meg kell lenniök hamar . . . Boldog, a ki olvassa, és a kik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, a melyek megírattak abban . . ."

Jelenések 1:1, 3

Megjegyzés: Két próféciai írás apokaliptikus írásként ismert (olyan írás, amely a végidővel kapcsolatos); ezek a Dániel könyve az Ótestamentumban és a Jelenések könyve az Újtestamentumban.

Mit mondott Jézus Dániel prófeciájáról és a végidő eseményeiről?

"Mikor azért látjátok (Krisztus követői az idők végén) majd, hogy a pusztító utálatosság, a melyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (a ki olvassa, értse meg): Akkor, a kik Júdeaában lesznek, fussanak a hegyekre. . . Mert akkor nagy nyomorúság lesz. . . Ha valaki azt mondja akkor néktek: Ímé, itt a Krisztus, vagy amott; ne higgyétek. Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhíthessék ha lehet, a választottakat is."

Máté 24:15, 16, 21, 23, 24

Milyen különleges üzenet található a Jelenések könyvében, melyet az egész földön hirdetnek majd közvetlenül Krisztus visszatérése előtt?

“És láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangyéliom, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangyéliomot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek. Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, a ki teremtette a menynyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.”

Jelenések 14:6, 7

Milyen események jelzik a föld végső válságának csúcspontját?

“És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog, Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerekiségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni a felhőben, hatalommal, és nagy dicsőséggel.”

Lukács 21:25-27

Mit csináljanak Isten megváltottai, amikor ezek a jelek bekövetkeznek?

“Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteket; mert elközelget a ti váltságatok.”

Lukács 21:28

Mit kell tudnunk Isten törvényéről?

Hogyan viszonyult Krisztus Isten törvényéhez?

“Hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.”

Zsoltár 40:9

Mit mondott Jézus Isten törvényéről leghíresebb beszédében?

“Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem hogy eltöröljem, hanem inkább hogy betöltsen. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden be nem teljesezik.”

Máté 5:17, 18

Hogyan tette Isten törvényét ismertté?

“Mikor pedig elvégezte vele való beszédét a Sinai hegyen, által adá Mózesnek a bizonyság két tábláját, az Isten újjával írt kőtáblákat.”

2 Mózes 31:18

Jegyezd meg ezeket a tényeket Isten törvényéről:

a. Az 1 Mózes 20:1-17-ben lévő Tízparancsolat ember közreműködése nélkül íródott. Minden mást próféták

írtak. Nem úgy a Tízparancsolatot! Ha mondhatnánk azt, hogy Isten Igéjének valamely része tisztább, mint a többi, akkor ez a Tízparancsolat lenne.

Állam nem létezhet törvény és rend nélkül. A társadalom sem működhet szabályok nélkül. Az emberek nem intézhetik ügyeiket bizonyos irányelvek nélkül. Gyerekek sem játszhatnak szabályok nélkül. Még a természetnek is megvannak saját törvényei! Csodálkoznunk kell-e tehát, hogy Isten is törvény által irányítja a világegyetemet?

b. A Tízparancsolat, melyet Isten a saját kezével írt kőtáblára, a frigyládjába lett helyezve.

“Abban az időben monda az Úr nékem: Faragj magadnak két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat És felírom a táblákra azokat az ígéket, a melyek az előbbi táblákon valának, a melyeket széttörtél; és tedd azokat a ládjába (frigyláda)... És felírá a táblákra... a tíz ígét (tízparancsolat)... és átadá az Úr azokat nékem. Akkor... alájövék a hegyről, és betevém a táblákat a ládjába, a melyet csináltam vala.”
5 Mózes 10:1-5

c. A második “törvényt” Mózes jegyezte fel egy könyvbe, és a frigyláda oldalára helyezte azt.

“Mikor pedig teljesen és mind végig beírta Mózes e törvény ígét könyvbe: Parancsola Mózes a lévítáknak, a kik hordozzák vala az Úr szövetségének ládját, mondván: Vegyétek e törvénykönyvet, és tegyétek ezt az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségládája oldalához, és legyen ott ellened bizonyágul.”
5 Mózes 31:24-26

Isten törvényének és
Mózes törvényének összehasonlítása

ISTEN TÖRVÉNYE	MÓZES TÖRVÉNYE
<p>“Isten törvényének” hívják Ésaiás 5:24</p>	<p>“Mózes törvényének” hívják Lukács 2:22 1 Korinthus 9:9</p>
<p>Isten kőtáblára írta 2 Mózes 31:18; 32:16</p>	<p>Mózes könyvbe írta 2 Krónika 35:12; 5 Mózes 31:24</p>
<p>A frigyládába helyezték 5 Mózes 10:2, 5</p>	<p>A frigyláda külső oldalára tették 5 Mózes 31:26</p>
<p>Rámutat a bűnre Róma 7:7; 3:20</p>	<p>A bűn miatt adatott Galáta 3:19</p>
<p>Nem nehéz 1 János 5:3</p>	<p>Ellenünkre van Kolossé 2:14</p>
<p>“Királyi törvény”-nek hívják Jakab 2:8</p>	<p>“Szertartások törvényének” hívják Efézus 2:15</p>
<p>Minden ember felett ítélkezik Jakab 2:10-12</p>	<p>Nem ítélkezik senki felett Kolossé 2:14-16</p>
<p>Lelki Róma 7:14</p>	<p>Testi Zsidók 7:16</p>
<p>Tökéletes Zsoltár 19:8</p>	<p>Semmit sem tett tökéletessé Zsidók 7:19</p>

Mi a célja Isten törvényének?

“Mitmondunk tehát? A törvény bűn-é? Távollegyen: sőt inkább a bűnt nem ismertem, hanemcsak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad.” Róma 7:7

Mi a célja Mózes törvényének?

“Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott.” Galáta 3:19

Megjegyzés: Sajnos Pál nem tesz különbséget a két törvény között, csak egyszerűen a “törvény”-re utal. Ennek eredményeképpen sokan arra a következtetésre jutottak, hogy Isten törvénye (a Tízparancsolat), félre lett téve. Azonban ha figyelmesen olvassuk a szövegösszefüggést, láthatjuk, hogy melyik törvényre utalt Pál, hiszen azt mondja, hogy nem kőtáblára, hanem a törvény könyvébe lett feljegyezve (lásd Galáta 3:10).

**Akik szeretik Istent és felebarátjukat,
betöltik (megtartják) Istennek a törvényét!**

Jézus mondta:

“Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” Máté 22:37-40

Megjegyzés: Néhányan azt állítják, hogy a Tízparancsolat az Atyáé, míg Krisztus csak két parancsolatot adott, melyek egyáltalában nincsenek kapcsolatban az Ótestamentum Tízparancsolatával. Azonban a Tízparancsolat figyelmesebb tanulmányozása megmutatja, hogy az első négy parancsolat Isten iránti szeretetünkkel, míg az utolsó hat felebarátainkhoz való viszonyunkkal foglalkozik. Ezért mondta Jézus: "E két parancsolattól függ az egész törvény." Az Atya törvénye és Jézus törvénye egy és ugyanaz.

"Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében." János 15:10

"Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen." Máté 5:19

"Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat." Máté 19:17

Pál írta:

"Senkinek semmivel ne tartozzatok hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert a ki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte. Mert ez: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne orozz, hamis tanubizonytságot ne szólj, ne kívánjad, és ha valamely más parancsolat van, ebben az ígében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat mint temagadat. A szeretet nem illeti gonoszsal a felebarátot. Annakokáért a törvénynek betöltése a szeretet."

Róma 13:8-10

A Biblia következtetése:

Ószövetség

“A dolognak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsad; mert ez az embernek fődolga!” Prédikátor 12:15

Újszövetség

“Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. Mert a ki ezt mondotta: Ne paráználkodjál, ezt is mondotta: Ne ölj. És ha nem paráználkodol, de ölsz, törvénytisztelettel lettél. Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint a kiket a szabadság törvénye fog megítélni.” Jakab 2:10-12

Törvény és kegyelem

Mi a bűnnek a bibliai meghatározása?

“Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenség.” 1 János 3:4

Hányan követtek el bűnt?

“Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” Róma 3:23

Mit érdemel az összes bűnös?

“Mert a bűn zsoldja halál . . .” Róma 6:23

Akkor hogyan menti meg Isten a bűnösöket?

a. “Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.” Róma 6:23

b. “Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.” Efézus 2:8, 9

Pál szerint mit tesz a Krisztusban való hitünk Isten törvényével?

“A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által? Távoll legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.” Róma 3:31

Megment-e bennünket az, ha megtartjuk a törvényt?

“Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtté . . .”
Róma 3:20

Akkor mire szolgál a törvény?

“Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtté: mert a bűn ismerete a törvény által nagyon.”
Róma 3:20

Ha a törvény csak rámutat a bűnre, miként tisztulhatunk és szabadulhatunk meg bűneinktől?

“Ha pedig a világosságban járunk, a mint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”
1 János 1:7

Megjegyzés: A törvény csak rámutathat a bűnre az életünkben, azonban nem bocsáthatja meg azt. Megbocsátást csak Jézus áldozata által nyerhetünk. Jakab 1:23-25 azt mondja, hogy míg a tükör megmutatja nekünk, hogyan nézünk ki, nem fogja eltávolítani a piszkot, ami az arcunkon van! Szapannal és vízzel kell megmosnunk arcunkat, hogy tiszta legyen. Amikor bűneinkről van szó, Isten törvénye a tükör, ami megmutatja azokat, Jézus tisztító vére pedig eltávolítja.

Feljogosít-e Isten kegyelme arra, hogy áthágjuk a törvényét?

“Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élneünk még abban? Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Mit is tehát?

Vétkezzünk-é mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen.”

Róma 6:1, 2, 14, 15

Megjegyzés: Abűn nem más, mint Isten törvényének áthágása. Jézus azért jött, hogy a bűneinktől mentsen meg, és nem a bűneinkben. A kegyelem nem jogosít fel a bűnre; ez az az erő, amit Isten ad, hogy képesek legyünk véget vetni a bűnnek.

Mit ígért Mennyei Atyánk a törvényét illetően?

“Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az ő szívékbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem.”

Zsidók 8:10

Milyen különleges áldás lett kinyilatkoztatva a Biblia utolsó fejezetében?

“Boldogok, a kik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.”

Jelenések 22:14

Bízató szavak:

“Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennynek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”

Máté 7:21

Egy nap, amelyről nem szabad megfeledkeznünk

Isten hat nap alatt teremtette az eget és a földet. Mit csinált a hetedik nap, amivel különlegessé tette ezt a napot?

- a. "Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala,
- b. megszűnnek a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott vala."
- c. "És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt." 1 Mózes 2:2-3

Melyik a hetedik nap?

Az értelmező szótár válasza:

"Hetedik nap, szombat, a hét hetedik napja" (Webster új huszadik századi szótára, eredeti kiadás, 1973)

Milyen különleges kifejezést használ a Biblia a hetedik napra?

"Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt." 2 Mózes 20:11

Kié ez a nap a Biblia szerint?

“Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; de a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja, semmi dolgot se tégy azon . . .”

2 Mózes 20:8-10

Megjegyzés: Egy előző tanulmányban már rámutattunk Isten Tízparancsolatának jelentőségére. Isten a saját ujjával írta. Ha végigolvassuk a Tízparancsolatot, hamar felismerhetjük, hogy Isten sokkal több szót használt a szombatnap parancsolatához (negyedik parancsolat), mint a többi kilenc parancsolathoz.

Milyen három különleges parancsot tartalmaz a negyedik parancsolat?

1. “Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.” 2 Mózes 20:8
2. “Hat napon át munkálkodjál . . .” 2 Mózes 20:9
3. “. . . semmi dolgot se tégy azon . . . (szombatnapon).” 2 Mózes 20:10

Gondoljuk csak végig:

Jézus szavai:

- a. “. . . én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.” János 15:10

Jézus példája:

- b. “És méne Názáretbe, a hol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felállá olvasni.” Lukács 4:16

c. "Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz."

Zsidók 13:8

Gondoljuk csak végig

ISTEN TÖRVÉNYE

I

"Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem."

II

"Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alatt a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr a te Istened, féltónszerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyed íziglen, a kik engem gyölölnék. De irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják."

III

"Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi."

IV

"Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgálád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belül van; Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt."

V

"Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ád te néked."

VI

"Ne ölj."

VII

"Ne paráználkodjál."

VIII

"Ne lopj."

IX

"Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot."

X

"Ne kívánd a te felebarátodnak házát. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgálóját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, a mi a te felebarátodé."

2 Mózes 20:3-17

Összehasonlítás

Parancsolat	Felhasznált szavak száma
1	7
2	75
3	25
4	84
5	21
6	2
7	2
8	2
9	8
10	27

Ki teremtett mindent az Újtestamentum szerint?

a. "Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, A kit tett mindennek örökösévé, a ki által a világot is teremtette."

Zsidók 1:1, 2

b. "Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge. . . . Minden ő általa lett . . . A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt. . . . És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk."

János 1:1, 3, 10, 11, 14

Megjegyzés: Jézus teremtette a világot. Maga a Teremtő eljött és meghalt értünk. Jézusegyenlő Istennel, hiszen Ő maga Isten. A szombatnap betartásával elismerjük hitünket Jézusban nemcsak mint Megváltóban, hanem mint Teremtőben is.

Pál apostol a hét melyik napját tartotta szentnek?

"Pál pedig, a mint szokása vala, beméne hozzájuk, és három szombaton át vetekedék velök az írásokból."

Apostolok 17:2

Tanította-e Pál mind a zsidókat, mind a pogányokat a szombatnapon?

"Vetekedék pedig minden szombaton a zsinagógában, és igyekezék mind zsidókat, mind görögöket meggyőzni. . . . És ott lakozék egy esztendeig és hat hónapig, tanítva köztük az Isten ígését."

Apostolok 18:4, 11

Az Apostolok cselekedetei szerint mikor kérték a pogányok, hogy a Jézusról szóló igazságot megmutassák nekik?

“Mikor pedig kimentek a zsidók zsinagógájából, kérék a pogányok, hogy a következő szombaton prédikálják nekik ezen beszédek. . . . A következő szombaton aztán majdnem az egész város egybegyűle az Isten ígéjének hallgatására.” Apostolok 13:42, 44

Több évszázad eltelt már. Lehetnek mégis a keresztények biztosak abban, hogy melyik a hét hetedik napja?

A Biblia válasza:

a. “Ez oda menvén Pilátushoz, elkéré a Jézus testét. És levévén azt, begöngyölé azt gyolcsba, és helyhezteté azt egy sziklába vágott sírboltba, melyben még senki sem feküdt. És az nap péntek vala, és szombat virrada rá.” Lukács 23:52-54

Megjegyzés: Krisztus "Nagypénteken" halt meg. Pénteket, a hét hatodik napját előkészületi napnak hívták a zsidók. A szombatnapra készültek fel ezen a napon, amely péntek naplementekor kezdődött. Isten teremtési napjai az estével illetve a sötétséggel kezdődtek, melyet a nappali világosság követett (1 Mózes 1:5-31). Innen ered Isten rendelése arról, hogy a szombatnapot "estvétől estvéig" kell tartani. (Lásd 3 Mózes 23:32, Márk 1:21, 32).

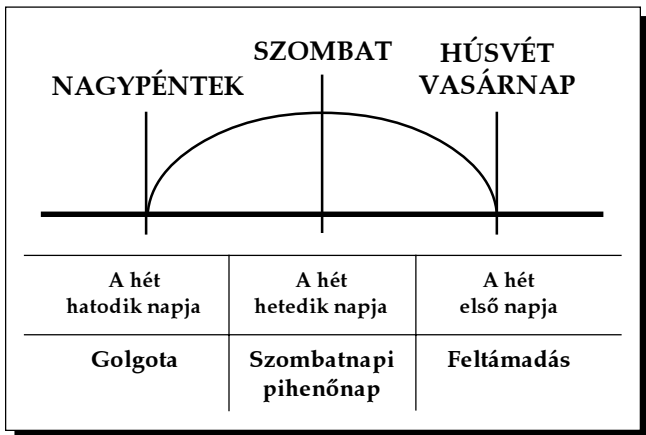
b. “Az öt követő asszonyok is pedig, kik vele Galileából jöttek, megnézék a sírt, és hogy miképen helyeztetett el az ő teste. Visszatérvén pedig, készítének főszerszámokat és keneteket. És szombaton

nyugovának a parancsolat szerint.” Lukács 23:55-57

Megjegyzés: Krisztus közvetlen követői betartották a szombatnapot Krisztus halálakor is, és azután is. Maga Jézus is megpihent a sírjában a szombatnapon, betartva Isten parancsolatát még a halálában is!

c. “Visszatérvén pedig . . . szombaton nyugovának a parancsolat szerint. A hétnek első napján pedig kora reggel a sírhoz menének . . . És . . . nem találták az Úr Jézus testét.” Lukács 23:56-57; 24:1, 3

Megjegyzés: Ez a szentírási részlet nagyban segít nekünk megállapítani, hogy a hét hetedik napja—amit mi szombatnak nevezünk—a Bibliában említett hetedik nap, amit szombatnapnak nevez a Szentírás (Lásd Márk 16:1, 2).

Szombatnapi tények:

A szombatnap áldásként lett adva az emberiségnek:

“És monda nékik: A szombat lőn az emberért, nem az ember a szombatért.”
Márk 2:27

A szombatnap az Úr napja:

“Annak okáért az embernek Fia a Szombatnak is ura.”
Márk 2:28

A szombatnap nem munkára vagy üzletelésre való:

“Azon napokban láttam Júdában, hogy sajtót taposnak szombaton . . . és bizonyrágot tevék ellenök . . . akik hoznak vala halat és mindenféle árút, melyeket eladnak vala szombat napon Júda fiainak Jeruzsálemben . . . és mondám nékik: Micsoda gonosz dolog ez, a mit ti cselekesztek, hogy megfertőztetitek a szombatnak napját?”
Nehémiás 13:15-17

A szombatnap nem világi élvezetek keresésére való, hanem vallásos elfoglaltságra:

“Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván. Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólt!”
Ésaiás 58:13, 14

Ha majd Jézus megteremti az új földet, mit fogunk csinálni a szombatnapon?

“Mert mint az új egek és az új föld, a melyeket én

teremtek, megállnak én előttem, szól az Úr . . . és lesz, hogy . . . szombatról-szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr.”
Ésaiás 66:22-23

Mit mondott Jézus arról, hogy mit lehet csinálni a szombatnapon?

“És távozván onnan, méne az ő zsinagógájukba. És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdek őt, mondván: Haszabad-és szombatnapon gyógyítani? hogy vádolhassák őt. Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, a kinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.”
Máté 12:9-12

Bíztató szavak:

“A ki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk: A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt.”
1 János 2:5, 6

“Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek.”
1 János 5:3

Hogyan terjedt el a vasárnap ünneplése?

Milyen esküt tett Isten?

“Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom.” Zsoltár 89:35

Mi Isten fel nem bontható szövetsége?

“És kijelenté néktek az ő szövetségét, a melyre nézve utasított titeket a tíz ige teljesítésére, és felírá azokat két kőtáblára.” 5 Mózes 4:13

Megjegyzés: Isten esküt tett arra, hogy soha nem fogja megváltoztatni az ő szövetségi törvényét. Ha megkíséreltek bármiféle változtatást, azt nem Jézus tette, hiszen ő maga mondta: “Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem hogy eltöröljem, hanem inkább hogy betöltsen. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen.” Máté 5:17-19

Nyolc újtestamentumi idézet

Megjegyzés: A Biblia a vasárnapot a hét első napjának nevezi. Csak nyolc szentírási utalás található az Újtestamentumban, mely a hét első napját említi. Ha létezik

parancsolat a vasárnap szent napként való ünneplésére, e nyolc idézet valamelyikében kell keresnünk azt.

Öt újtestamentumi idézet következik a hét első napjára vonatkozóan. Utal valamelyik idézet arra, hogy vasárnapot, a hét első napját szent napnak kellene tartani?

1. "Aszombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt." Máté 28:1
2. "Mikor pedig elmúlt a szombat, Mária Magdaléna, és Mária a Jakab anyja, és Salomé, drága keneteket vásárlának, hogy elmenvén, megkenjék őt. És korán reggel, a hétnek első napján a sírbolthoz menének napfelköltekor." Márk 16:1, 2
3. "Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott vala, megjelenék először Mária Magdalénának, a kiből hét ördögöt űzött vala ki." Márk 16:9
4. "A hétnek első napján pedig kora reggel a sírhoz menének, vivén az elkészített fűszerszámokat, és némely más asszonyok is velök." Lukács 24:1
5. "A hétnek első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, oda méne Mária Magdaléna a sírhoz, és látá, hogy elvétellett a kő a sírról." János 20:1

A hatodik "első napi" idézet a feltámadás estéjéről szól, amikor az apostolok összegyűltek. Az idézet szerint miért gyűltek össze?

6. "Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, a hol egybegyültek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljöve Jézus és megállta a középben, és monda nékik: Békesség néktek!" János 20:19

Megjegyzés: Néhányan azt állítják, hogy az apostolok azért gyűltek össze, hogy a feltámadás tiszteletére szent napként ünnepeljék a hét első napját. Azonban Márk elmagyarázza, hogy az apostolok addig el sem hitték, hogy Jézus feltámadott, amíg meg nem jelent közöttük aznap este!

A hetedik első napi idézetben Pál adományt kér a szegények számára:

7. "A mi a szentek számára való alamizsnát illeti A hétnek első napján mindenitek tegye félre magánál, a mit sikerül összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, a mikor odamegyek." 1 Korinthus 16:1-2

Megjegyzés: Pál nem azt javasolta, hogy változtassák meg a szombatnapot annak érdekében, hogy az adományokat a vasárnapi szolgálat alkalmával gyűjtsék össze. Pál azt kérte, hogy a gyűjtés hét közben történjen, hogy több időt tudjon szentelni a tanításnak és a szent beszédnek a szombatnap alkalmával.

A nyolcadik és egyben utolsó első napi idézet Pálnak egy búcsútalálkozójáról szól, melyet a hét első napján tartott:

8. "A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlvén a kenyér megszegésére, Pál prédikál vala nékik, mivelhogy másnap elakara menni; és a

tanítást megnyújtá éjjélig. Vala pedig elegendő szövetnek abban a felházban, a hol egybe valának gyülekezve.” Apostolok 20:7, 8

Megjegyzés: Az a tény, hogy az apostolok "kenyeret törtek" ez alkalommal, nem jelenti azt, hogy ez a nap szent nap volt, hiszen abban az időben a hívők mindennap törtek kenyeret: "És minden nap . . . megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel." Apostolok 2:46. Figyeljük meg azt is, hogy a gyűlést este tartották, hiszen a 7-8. sor azt mondja: ". . . és a tanítást megnyújtá éjjélig. Vala pedig elegendő szövetnek (lámpafény) abban a felházban, a hol egybe valának gyülekezve." Az előző tanulmányban már megjegyeztük, hogy a Biblia szerint a napot naplementétől naplementéig számítjuk. (Lásd a megjegyzést a 155. oldalon) A nap sötét fele – az este – volt először, majd a világos rész – a nappal – következett (1 Mózes 1:5, 8, 13). Pál ezt a gyűlést a vasárnap sötét felében tartotta, amit mi szombat estének hívunk. A "Jó hír biblia" így fordítja le ezt a részt: "Szombat este összegyűltünk a közös vacsorára. Pál beszédet tartott az embereknek, ami egészen éjjélig, szombat estig tartott, s másnap már tovább szándékozott menni." Az Apostolok cselekedetei nyolcvannégy szombatnapi gyűlésről tesz tanúbizonyságot, de csak egyetlen egy szombat estiről. Úgy kellene akkor ezt értelmezni mint egy parancsolatot a szent nap megváltoztatására?

KATOLIKUS ÁLLÁSPONT

“A vasárnap katolikus intézmény, megtartásának követelményét csak katolikus elvek alapján lehet megvédeni...A Szentírásban az elejétől a végéig egyetlen sor sincs, amely igazolná a heti nyilvános istentisztelet áttételét a hét hetedik napjáról az első napra.”

-*The Catholic Press, Sydney, Ausztrália, 1900. augusztus.*

“A protestánsoknak nincs okuk a vasárnapot megszentelni, hiszen tagadják a római katolikus egyház hatalmát; ezért logikusan a szombatnapot kellene tartaniuk.”

-John Gilmary Shea, *American Catholic Quarterly Review*, 1883. január.

“Emlékeztetni kell a presbiteriánusokat, a metodistákat és minden más protestánst arra, hogy a Biblia nem támogatja őket a vasárnap megszentelésében. A vasárnap a katolikus egyház intézménye, és azok, akik ezt a napot tartják, a katolikus egyház rendeletének engedelmeskednek.”

-Részlet Brady lelkésznek az *Elizabeth, N.J. "News"*-ban megjelent beszédéből. 1903. március 18.

“Kérdés:—Mivel bizonyítható, hogy a (katolikus) egyháznak joga van ünnepeket bevezetni?”

“Válasz:—Ha nem lenne joga rá, nem tudta volna megtenni azt, amiben minden modern teológus egyetért vele; nem tudta volna a hetedik nap, a szombatnap tartását az első nap, a vasárnap tartásával felcserélni. Erre a változtatásra nincs szentírási bizonyíték.”

-Stephan Keenan: *A Doctrinal Catechism*, 176. oldal.

“A józan ész és értelem megköveteli, hogy a következő két lehetőség közül válasszunk: vagy protestantizmus és a szombatnap megszentelése, vagy katolicizmus és a vasárnap megszentelése. Kompromisszum lehetetlen.”

-*The Catholic Mirror*, 1893. december 23.

“Isten egyszerűen hatalmat adott a (katolikus) egyháznak, hogy a saját belátása szerint bármilyen napot vagy napokat szent napnak nevezzen ki. Az egyház a vasárnapot, a hét első napját választotta, és idővel más napokat is kinevezett ünnepnapnak.”

-Vincent J. Kelly: *Forbidden Sunday and Feast-Day Occupations*, 2. oldal.

“A protestánsok ... a szombat helyett a vasárnapot fogadták el az istentisztelet napjaként, miután a katolikus egyház megváltoztatta Isten törvényét ... Azonban nem veszik észre...hogy a vasárnap megszentelésével a pápa—a katolikus egyház szóvivője hatalmának hódolnak meg.”

-*Our Sunday Visitor*, 1950. február 5.

“Mi képviseljük a Mindenható Istent itt a földön.”

-XIII. Leó pápa *egy enciklikai levélben*, 1894. június 20.

“Nem a világegyetem Teremtője (1 Mózes 2:1-3), hanem a katolikus egyház “mondhatja magáénak a megtiszteltetést, hogy az emberiségnek egy pihenőnapot adományozott minden hetedik nap”.”

-S.D. Mosna: *Storia della Domenica*, 1969, 366-367. oldal.

KATOLIKUS ÁLLÁSPONT

“A pápa nemcsak Jézus Krisztus képviselője, hanem maga Jézus Krisztus emberi alakban.”
-*The Catholic National*, 1895. július.

“Ha a protestánsok a Bibliát követnék, szombaton kellene istentiszteletet tartaniuk. A vasárnap tartásával a katolikus egyház törvényét követik.”

-Albert Smith, a Baltimore-i érsekség kancellárjának válasza a bíboroshoz, 1920. február 10.

“Kijelentjük, hogy a római Szentszék (a Vatikán) és a római pápa hatalommal rendelkezik az egész világ felett.”

-A trenti tanács rendelete, Philippe Labbe és Gabriel Cossart, *The Most Holy Councils*, 13. kötet, 1167.

“A katolikus egyház tette át a pihenőnapot (a bibliai szombatnapról) vasárnapra Jézus Krisztus felhatalmazása által...Úgy a protestánsok a vasárnap tartásával a (katolikus) egyház hatalmának hódolnak meg.”

-Monsignor Louis Segur:
Plain Talk about the Protestantism of Today, 213. oldal.

“Azért tartjuk a vasárnapot a szombat helyett, mert a katolikus egyház áttette az ünnepet szombatról vasárnapra.”

-Peter Geiermann, *CSSR, A Doctrinal Catechism*, 1957, 50. oldal.

“Minket katolikusokat ugyanaz a hatalom jogosít fel a szombatnap helyett a vasárnap megszentelésére, mint amely előírányozza hitvallásunk többi tanát; ez a hatalom az egyház...azonban nektek protestánsoknak semmi jogotok sincs erre (a vasárnap megszentelésére), hiszen a Biblia nem hatalmaz fel erre, és el kell ismernetek, hogy sehol máshol sem található erre bizonyíték. Tulajdonképpen ti is meg mi is hagyományt követünk e téren, azonban mi azért követjük, mert szerintünk ez Isten szavának egy része, és Isten a (katolikus) egyházat jelölte ki a Szentírás őrzésére és értelmezésére. Ti a katolikus egyházat követitek, miközben téves hitszegőként elítéletek, mert gyakran hatástalanítja Isten törvényét Máté 15:6 idézésével.”

-The Brotherhood of St. Paul,
The Clifton Tracts, 4. kötet, 4. rőpirat, 15. oldal.

“Az egyház tette át a szombatnap tartását vasárnapra isteni tévedhetetlen hatalmánál fogva, amelyet az egyház alapítója, Jézus Krisztus adott neki. A protestánsoknak—azt állítván, hogy egyedül a Biblia a hitüknek az alapja—semmi joguk sincs a vasárnap megszentelésére. E téren egyedül a hetedik napi adventisták következetes protestánsok.”

-*The Catholic Universe Bulletin*, 1942. augusztus 14., 4. oldal.

PROTESTÁNS ÁLLÁSPONT

Baptista: "Mindig is volt egy parancsolat a szombatnap megszentelésére, azonban ez a szombatnap nem vasárnap volt. Mindazonáltal készségesen mondják majd, valamiféle diadalittassággal, hogy a szombatnap minden kötelezettségével, előjogával és szentségével át lett téve a hét hetedik napjáról az első napra. Őszintén vágyva arra, hogy többet tudjak meg e témáról (amelyet évek óta tanulmányozok), az lenne a kérdésem, hogy hol lehet ennek a változtatásnak a nyomát megtalálni? Nem az Újtestamentumban, az biztos. Nincs szentírási bizonyíték arra, hogy Isten a szombatnapot áttette volna a hetedik napról az első napra." -Dr. E.T. Hiscox, a 'Baptist Manual' írója.

Kongregacionalista: "Teljesen világos, hogy bármennyire odaadóan és szigorúan is tartjuk meg a vasárnapot, nem a szombatnapot szenteljük meg ezzel... A szombatnap határozott isteni parancson alapul. A vasárnap megtartására nem találhatunk ilyen parancsolatot... Az Újtestamentumban egyetlen sor sincs arról, hogy bármilyen büntetés is járna a vasárnap állítólagos szentségének megsértéséért."

-Dr. R.W. Dale: *The Ten Commandments*, 106-107. oldal.

Szabad Luteránus Egyház: "Nem könnyű arra a kérdésre válaszolni, hogy ki változtatta meg a szombatnapot, és kinek volt joga ehhez, hiszen a Szentírás egyetlen egyszer sem tanúsítja, hogy maga Isten vagy az apostolok elrendelték volna a szombatnap áttételét vasárnapra."

-George Sverdrup: *A New Day*.

Protestáns Episzkopális Egyház: "A szombatnap át lett téve a hetedik napról az első napra... mivel bibliai bizonyíték erre nincs, arra a következtetésre jutottunk, hogy az egyház hajtotta végre a változtatást."

-A *katekizmus magyarázata*.

Baptista: "A Szentírás sehol sem nevezi a hét első napját szombatnapnak Nincs erre bibliai felhatalmazás és rendelkezés sem."

-*The Watchman*.

Presbiteriánus: "Az Újtestamentumban egyetlen egy szó, egyetlen egy célzás sincs arra, hogy vasárnap nem szabad dolgozni. A hamvazószerda és a nagyböjt megtartása ugyanazokon az alapokon nyugszik, mint a vasárnaptartás. Semmilyen isteni törvény nem rendel el a vasárnapi pihenőt."

-Canon Eyton: *Ten Commandments*.

Anglikán: "Hol mondja azt a Szentírás, hogy az első napot kell megszentelnünk? A hetedik nap megtartását rendeli el, míg az első nap megtartására nincs parancsolat."

-Issac Williams: *Plain Sermons on the Catechism*, 334, 336. oldal.

Krisztus Tanítványai: "Nincs bibliai bizonyíték arra, hogy az első nap lenne az Úr napja." -Dr. D.H. Lucas, *Christian Oracle*, 1890. január.

A vasárnap megszentítése nincs elrendelve vagy gyakorolva a Bibliában.

PROTESTÁNS ÁLLÁSPONT

Metodista: "Az igaz, hogy nincs tényleges parancsolat az újszülött megkeresztelésére. Ugyanúgy nincs parancsolat a hét első napjának a megszentelésére sem. Sokan azt hiszik, hogy Krisztus megváltoztatta a szombatnapot. Azonban a saját szavaiból kitűnik, hogy nem ilyen szándékkal jött a földre. Azok, akik azt hiszik, hogy Jézus megváltoztatta a szombatnapot, feltevésre alapozzák véleményüket."

-Amos Binney: *Theological Compendium*, 180-181. oldal.

Episzkopális Egyház: "Mi tettük át a szombatnapot a hetedik napról az elsőre—szombatról vasárnapra—Krisztus szent katolikus apostoli egyházának hatalma által."

-Bishop Symour: *Why We Keep Sunday*.

Déli Baptista: "A hetedik nap szent neve szombatnap. Ez a tény annyira egyértelmű, hogy nem szükséges érveket felhozni mellette. (2 Mózes 20:10-et idézve) ... Isten Igéjének erről a pontról való egyszerű tanítását minden korban elfogadták Az apostolok egyetlen egyszer sem alkalmazták a szombatnap törvényét a hét első napjára—ezt az ostobaságot csak később találták ki—, és nem is állították, hogy az első nap helyettesítene a hetediket."

-Joseph Judson Taylor: *The Sabbath Question*, 14-17, 41. oldal.

Amerikai Kongregacionalista: "Arra az állításra, hogy Krisztus és az apostolai felcserélték a hetedik napot az elsővel, nincs semmiféle bizonyíték az Újtestamentumban."

-Dr. Layman Abbot, *Christian Union*, 1890. június 26.

Keresztény Egyház: "Nincs bizonyíték a Szentírásban arra, hogy a szombatnapot megváltoztatták volna, vagy hogy a vasárnap lépett volna a helyébe." -Alexander Campbell, *The Reporter*, 1921. október 8.

Baptista: "Megmagyarázhatatlan számomra, hogy Jézus három éven keresztül foglalkozott a tanítványjaival, gyakran a szombatnap kérdését vitatta meg velük különböző szempontokból nézve, miközben rávilágított a hagyományos zsidó értelmezés téves voltára, de soha nem említette, hogy a szombatnap meg lett volna változtatva. A feltámadása után még negyven napig a földön járt, de ez alatt sem célzott ilyesmire. Tudomásunk szerint a Szentlélek—amelyet Isten azért küldött el az apostoloknak, hogy emlékeztesse őket mindarra, amit Jézus mondott nekik—sem foglalkozott ezzel a kérdéssel, és az apostolok sem érintették ezt a témát mialatt Isten szavát prédikálták, egyházakat alapítottak és tanácsokat, utasításokat adtak ezeknek az egyházaknak.

Természetesen jól tudom, hogy a vasárnapot már a korai keresztény egyházak is vallásos napként ünnepelték—a keresztény atyáktól és más forrásokból is megtudhatjuk ezt. De milyen szomorú, hogy a pogányság jegyeivel vegyült össze és a napistenről lett elnevezve, majd a hitehagyó pápaság átvette és megszentelte szent örökségül hagyva a protestantizmusnak."

-Dr. E.T. Hiscox a "Baptist Minister's Convention"-ön elhangzott prédikációja, *New York Examiner*, 1893. november 16.

A legtöbb keresztény azonban a vasárnapot tartja és nem a szombatot. Mikor történt a változtatás?

Megjegyzés: A negyedik század elején Konstantin császár rendelettel ünnepnappá tette a vasárnapot az egész római birodalomban. A nap napját (angolul vasárnap = Sunday, melynek jelentése: a nap napja) tisztelték a pogányok és egyes keresztények is. "A császár így akarta a pogányság és a kereszténység szemben álló érdekeit diplomatikusan összehangolni. Erre az egyház püspökei buzdították, akiket fűtött a becsvágy és a hatalomvágy, akik felismerték, hogy a pogányok—ha a keresztények ugyanazt a napot ünneplik, mint ők—könnyebben lesznek névlegesen keresztények, és ezzel előmozdítják az egyház hatalmát és dicsőségét." E.G. White: Korszakok nyomában 49. oldal.

Későbbi. sz. 364-ben a laodicea-i tanácskozáson a katolikus egyház elfogadta az istentisztelet napjával kapcsolatos változtatást, és elrendelte, hogy mindenki a vasárnapot tartsa szent napként a szombat helyett.

Kérdés: Milyen magyarázatot adnak a katolikusok a protestánsoknak a vasárnappal kapcsolatban?

Válasz: "Az egyház tette át a szombatnap tartását vasárnapra isteni tévedhetetlen hatalmánál fogva, amellyel az egyház alapítója, Jézus Krisztus ruházta fel. A protestánsoknak—azt állítván, hogy egyedül a Biblia a hitüknek az alapja—semmi joguk sincs a vasárnap megszentelésére." *The Catholic Universe Bulletin*, 1942. augusztus 14.

Kérdés: Mivel bizonyítható, hogy az egyháznak joga van ünnepeket bevezetni?

Válasz: "Ha nem lenne joga rá, nem tudta volna megtenni azt, amiben minden modern teológus egyetért vele–nem tudta volna a hetedik nap, a szombatnap tartását az első nap, a vasárnap tartásával felcserélni. Erre a változtatásra nincs szentírási bizonyíték." Stephen Keenan: *A Doctrinal Catechism*, 174. oldal.

"Végigolvashatod a Bibliát Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig, de nem fogsz találni egyetlen sort sem, mely a vasárnap megszentelésére jogot adna. A Szentírás a szombatnap tartását rendeli el, egy olyan napét, melyet mi katolikusok nem szentesítünk meg." Gibbons kardinális: *The Faith of Our Fathers*, 111. oldal.

Gondoljuk csak végig:

"Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. Mert az Isten parancsolatját elhagyva, az emberek rendelését tartjátok meg, korsóknak és poharaknak mosását; és sok egyéb efféléket is cselekesztek. És monda nékik: Az Isten parancsolatját szépen félre teszitek, azért, hogy a magatok rendelését tartsátok meg." Márk 7:7-9

A keresztség

Megjegyzés: A "keresztel" szó angol megfelelője "baptize", mely a görög "baptizo" szóból származik, melynek jelentése "vízbe mártózni". A bibliai jelentése: víz alatt eltemetni.

Mennyire fontos a keresztség Jézus szerint?

"Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába." János 3:5

"A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül."

Márk 16:16

Ki keresztelt először az Újtestamentumban?

"Azokban a napokban pedig eljőve Keresztelő János, a ki prédikál vala Júdea pusztájában. És ezt mondja vala: Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordánnak egész környéke. És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán vizében, vallást tevén az ő bűneikről."

Máté 3:1-2, 5-6

Miért a 'pusztában' keresztelt János?

"János pedig szintén keresztel vala Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok volt a víz. És oda járulának és megkeresztelkedének." János 3:23

Megjegyzés: Jánosnak "sok vízre" volt szüksége a kereszteléshez. A keresztelésnek az a formája, amikor az embert vízzel meglocsolják, a tizenkettedik század során került az

egyház gyakorlatába. A történelem megörökíti ezt: "A kereszténység megalapításától kezdve századokon át a keresztelést általában vízbemártással végezték, azonban a tizenkettedik század óta a katolikus egyház gyakorlata a vízzel való locsolás, mivel ez a módszer nem annyira kényelmetlen, mint a vízbemártás. Az egyház körültekintően jár el a legkényelmesebb módszer kiválasztásában, figyelembevéve a körülményeket, az időt és a helyet." James Cardinal Gibbons, *Faith of Our Fathers*, 94. kiadás, 277. oldal.

Honnan tudjuk, hogy Jézus vízbemártással lett megkeresztelve?

"És azonnal feljövén a vízből, látá az eget megnyilatkozni, és a Lelket mint egy galambot ő reá leszállani." Márk 1:10

Miért kellett Jézusnak megkeresztelkednie?

"Akkor eljőve Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék ő általa. János azonban visszatartja vala őt, mondván: Nekem kell általad megkeresztelkednem, és te jössz én hozzám? Jézus pedig felelvén monda néki: Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk." Máté 3:13-15

Megjegyzés: "Jézus keresztsége nem saját bűneinek megvallása volt. Azonosította magát a bűnösökkel, ugyanazt az utat járta, amelyet nekünk kell megtennünk, ugyanazt a munkát végezte, amely a mi feladatunk. Szenvetésekkel teli élete, türelmes állhatatossága keresztsége után szintén példaként áll előttünk." E.G. White: *Jézus étete*, 83. oldal.

A keresztség feltételei a Biblia szerint:

1. "Péter pedig monda nékik: Térjetekek meg és keresztelkedjetekek meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitekek a Szent Lélek ajándékát." Apostolok 2:38
2. "Felelvén pedig a komornyik Filepnek, monda: . . . mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? Filip pedig monda: Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig felelvén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten fia." Apostolok 8:34, 36-37
3. "Elmenvén azért, tegyetekek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek." Máté 28:19, 20

Pünkösöd napján Péter úgy beszélt Jézusról mint a Megváltóról. Hogyan hatott ez az emberekre?

"A kik azért örömekek vevékek az ő beszédét, megkeresztelkedékek; és hozzájuk csatlakozékek azon a napon mintegy háromezer lélek." Apostolok 2:41

Milyen utasítást kapott Pál, miután megértette a megváltás tervét?

"Most annakokáért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét." Apostolok 22:16

Mi a keresztség lényege?

“Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek.”
Róma 6:3-6

***Megjegyzés:** A keresztség által kijelentjük hitünket a Megváltó halálában, eltemetésében és feltámadásában. A halálába való keresztséggel meghalunk a bűnnek. A temetésébe való keresztséggel eltemetjük a bűnös múltunkat. Végül pedig a feltámadásához hasonlóan mi is új életre kelünk fel.*

Bíztató szavak:

“Mert a kik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel.”
Galáta 3:27

“Annak pedig, a ki titeket a bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel, az egyedül bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és mind örökké.”

Júdás 24, 25

Mi történik a halál bekövetkeztekor?

Milyen okból ítélte el Jézus a sadduceusokat és a tanítókat?

“Jézus pedig felelvén, monda nékik: Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát.” Máté 22:29

Ha a halálról meg akarjuk tudni az igazságot, melyik megbízható forrshoz forduljunk?

“És ha ezt mondják tinéktek: Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövendőmondóktól, a kik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik-é a nép? az élőkért a holtaktól kell-é tudakozni? A tanításra és bizonyoságtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, a kiknek nincs hajnalok.” Ésaías 8:19, 20

Mi történik az emberrel a halál bekövetkeztekor a Biblia szerint?

“És a por földdé lenne, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, a ki adta volt azt.” Prédikátor 12:9

Ez az egyszerű szentírási kijelentés teljes mértékben megegyezik a teremtés feljegyzésével. Az ember teremtésekor

Isten milyen két elemet egyesített, mely által az ember "élő lélekké" lett?

"És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké." 1 Mózes 2:7

Megjegyzés: Ugyanezt a két elemet említi a Prédikátor könyve 12:9. A "földnek pora" a test, az "életnek lehellete" pedig a "lélek", ami Istentől származik. Isten nem tett egy élő lelket Ádámba, hanem Ádám lett élő lélekké, miután Isten az orrába lehelte az életnek lehelletét. Egy villanykörte sem gyullad meg áram nélkül. Amikor az áramot kikapcsoljuk, a fény megszűnik. A Biblia szerint amikor a lehellet elhagyja a testet, a lélek megszűnik létezni. A következő egyenlet jól ábrázolja ezt:

POR + LÉLEK = ÉLŐ LÉLEK

POR – LÉLEK = HALOTT EMBER

Lehetünk-e biztosak abban, hogy az "életnek lehellete" és a "lélek" kifejezések ugyanazt jelentik?

"Hogy mindaddig a míg az én lelkem én bennem van, és az Istennek lehellete van az én orromban."

Jób 27:3

Megjegyzés: Itt az egyenlet ismételten:

POR + LEHELLET (vagy Lélek) = ÉLŐ LÉLEK

POR – LEHELLET (vagy Lélek) = HALOTT LÉLEK

Mit mond a Biblia az ember állapotáról a halálban?

Nincsenek gondolatai:

“Kimegyen a lelke; visszatér földébe, és aznapon elvesznek az ő tervei.” Zsoltár 146:4

Nem tud semmiről:

“Mind az ég alatt való dolgokban e gonosz van, hogy mindeneknek egyenlő szerencséjük van; és az emberek fiainak szíve is teljes gonosszággal, és elméjükben minden bolondság van, a míg élnek, azután pedig a halottak közé mennek.” Prédikátor 9:5

Nincsenek érzései:

“Mert akárkinek, valaki minden élők közé csatlakozik, van reménysége; mert jobb az élő eb, hogynem a megholt oroslán.” Prédikátor 9:6

Nincs semmiféle cselekedet:

“A te ruháid mindenkor legyenek fejérek, és az olaj a te fejedről el ne fogyatkozzék.” Prédikátor 9:10

Nem dicséri Istent:

“Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, a kik alászállanak a csendességbe.” Zsoltár 115:17

“Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet, segíts meg engem kegyelmedért.” Zsoltár 6:5

Mit mondott Jézus a halálról a tanítványainak?

“Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy

felköltsem őt. Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul. Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól. Ekkor azért nyilván monda nekik Jézus: Lázár meghalt.”

János 11:11-14

Mit gondolt Márta, mikor fog a bátyja, Lázár újra élni?

“Monda neki Jézus: Feltámad a te testvéred. Monda neki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon.”

János 11:23, 24

Megjegyzés: Márta Jézus követője és közeli barátja volt. Figyelmesen hallgatta, amit Jézus a halálról mondott és hitte, hogy a halottak fel fognak támadni az utolsó napon, ahogy azt Krisztus ígérte.

Mikorra várhatjuk azoknak a feltámadását, akik hittek Jézusban?

“Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor.”

1 Korinthus 15:22, 23

Kinek a hangját fogják a halottak hallani a feltámadás előtt a Biblia szerint?

“Necsodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, a melyben mindazok, a kik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát. És kijőnek; a kik a jót cselekedték, az élet feltámadására; a kik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.”

János 5:28, 29

Pál szerint mikor fognak a szentek feltámadni és felmenni a mennyországba?

“Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk.”
1 Thessalonika 4:16, 17

Hogyan fog a testünk megváltozni a feltámadáskor?

“Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk; Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.”

Filippi 3:20, 21

Jézus a feltámadása után megjelent az apostoloknak. Szellem volt-e Jézus, ahogy azt sokan állítják?

“És mikor ezeket beszélék, megállta maga Jézus ő közöttök, és monda nékik: Békesség néktek! Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak. És monda nékik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások? Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van!”

Lukács 24:36-39

Megjegyzés: Bár Jézus teste a feltámadás után is “húsból és csontból” volt, az apostolok mégsem hittek neki. “Mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és csodálkoznak, monda nékik:

Van-é itt valami enni valótok? Ők pedig adának néki egy darab sült halat, és valami lépesmézet. Melyeket elvőn, és előttök evék.”

Lukács 24:41-43

Bíztató szavak:

“És az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai.”

Jelenések 1:18

“Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltön magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! hol a te fulánkod? Pokol! hol a te diadalmad?”

1 Korinthus 15:51-55

Mi a pokol és hol van?

Mikor fog az "aratás" illetve a bűnösök és az igazak közti szétválás bekövetkezni?

"Az ellenség pedig, a ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok. A miképen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképen lesz a világnak végén." Máté 13:39, 40

Lehetünk-e biztosak abban, hogy egyetlen ember (sem az igazak, sem a bűnösök közül) sem kapja meg a jutalmát illetve a büntetését Jézus második adventje előtt?

"Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint." Máté 16:27

***Megjegyzés:** A Biblia több alkalommal is világosan beszél a bűnösök megítéléséről és büntetéséről és az igazak örökkévaló jutalmáról. Egyszerűen és érthetően bizonyítja jékezek az idézetek azt, hogy a bűnösök nem "égnek a pokol tüzében," és az igazak még nem kapták meg a jutalmukat! Olvassuk figyelmesen ezeket a bibliai kijelentéseket:*

"Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani." 2 Péter 2:9

“És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, a mint az ő cselekedete lesz.” Jelenések 22:12

Gyönyörködik-e Isten a bűnösök halálában?

“Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok meg.” Ezékiel 33:11

Akarja-e Isten, hogy bárki is elpusztuljon?

“Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” 2 Péter 3:9

Kik számára készíti Isten az utolsó ítélet tüzeit?

Újtestamentumi prófécia:

“Akkor szól majd az ő balkeze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, a mely az ördögnek és az ő angyalainak készítettett.” Máté 25:41

Ótestamentumi prófécia:

“Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertéztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, a kik reád néznek.”

Ezékiel 28:18

Mennyire lesz teljes Sátánnak és azoknak a gonosz angyaloknak az elpusztulása, akik visszautasították a megváltás tervét?

Sátán:

"Mindnyájan, a kik ismertek a népek közt, elborzadnak miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!"
Ezékiel 28:19

A gonoszok

"Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat."
Malakiás 4:1

Megjegyzés: Figyeljük meg, hogy a Biblia milyen egyértelműen írja le a bűnösök teljes elpusztítását:

- a. "Megőrzi az Úr mindazokat, a kik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti."
Zsoltár 145:20
- b. "De a gonoszok elvesznek, és az Urnak ellensége elmúlik, füstként múlik el."
Zsoltár 37:20
- c. "Tüzes kemenczévé teszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket."
Zsoltár 21:10
- d. ". . . És olyanok lesznek, mintha nem lettek volna."
Abdiás 16

Miután a bűnösök elpusztulnak, mi marad a tűzből?

“Ímé, olyanok lettek, mint a polyva, tűz emészté meg őket, nem mentik meg életöket a lángból, még szén sem marad belőlök melegülésre, sem körülülhető parázs!”

Ésaiás 47:14

Minek nevezi a Biblia azt a halált, mely a bűnösök végső büntetése?

“A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és útalatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, a mi a második halál.”

Jelenések 21:8

Mennyire világosan mutatott arra Jézus, hogy a “második halál” ítélete mind a testet, mind a lelket el fogja pusztítani?

“És ne féljete azoktól, a kik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljete inkább, a ki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában.”

Máté 10:28

Megjegyzés: A "pokol" kifejezés az eredeti szöveg alapján tulajdonképpen "sír" -t jelent. Míg vannak, akik azt hiszik, hogy a lélek halhatatlan és nem lehet elpusztítani, a Biblia egyértelműen kijelenti: "amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia." Ezékiel 18:4.

Milyen tűzzel fogja Isten végleg megtisztítani a bűntől a földet?

“Miképen Sodoma és Gomora és a körültek lévő városok is, a melyek azokhoz hasonlóan paráznádkodtak,

és más test után jártak, például vannak előttünk, örök tűznek büntetését szenvedvén.” Júdás 7

Megjegyzés: Ez az “örök tűz” nem ég jelenleg! Nem maga a tűz tart örökké, hanem a tűz hatása.

Van-e a Bibliában egy másik példa erre az “örök” vagy “elolthatatlan” tűzre?

“Ha pedig nem hallgattok reám, hogy megszenteljétek a szombat-napot, és hogy ne hordjatok terhet és ne jöjjetek be Jeruzsálem kapuinszombat-napon: tüzet gerjesztek az ő kapuiban, és megemészti Jeruzsálem palotáit, és nem lesz eloltható.” Jeremiás 17:27

Megjegyzés: Az ősi Jeruzsálemet egy ilyen kiolthatatlan tűzzel pusztították el (Jeremiás 52:12-13). Porrá égett a város, azonban ez a tűz ma már nem ég!

Nem tűnik ellentmondásosnak a Biblia? Nem azt mondja a Biblia, hogy az ítélet tüze örökkön örökké fog égni?

“És az ördög, a ki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkö távába, a hol van a fenevad és a hamis próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké.”

Jelenések 20:10

Megjegyzés: Első pillantásra úgy tűnhet, hogy a Biblia ellentmondásos. Azonban a Szentírást egészében kell tanulmányozni, nem pedig soronként. Például az előző sor (Jel. 20:9) ezt mondja:

“És feljövének a föld szélességére, és körülvevék a szentek táborát és a szeretett várost; és Istentől a mennyből tűz szálla alá, és megemészté azokat.” Jelenések 20:9

Megjegyzés: Isten tüzzel emésztí meg őket! Az emberek nem fognak millió éveken át égni azért, mert 60, 70 vagy 80 évet bűnben éltek a földön. Ez nem egyeztethető össze Isten jellemével, szeretetével vagy a Szentírás egészével. Csak a tűz hatása örökké tartó, nem maga a tűz!

Van-e a Bibliában más példa az “örökké” szóra, mely tisztázhatja e kérdést?

a. “. . . és az ő ura fúrja által az ő fülét árral; és szolgálja őt mindörökké.” 1 Mózes 21:6

Megjegyzés: Az “örökké” szó itt azt jelenti, hogy addig fogja szolgálni az urát, amíg él, nem pedig örökké.

b. “Anna nem ment fel, hanem monda férjének: Mihelyt a gyermeket elválasztándom, felviszem őt, hogy az Úr előtt megjelenjen, és ott maradjon örökké. Ezért a fiúért könyörögtem, és az Úr megadta kérésemet, a melyet tőle kértem. Most azért én is az Úrnakszentelem; teljes életére az Úrnak legyen szentelve! És imádkozának ott az Úrhoz.” 1 Sámuel 1:22, 27, 28

Isten ígérete az igazaknak:

“És az Isten eltöröl minden könyvet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.”

Jelenések 21:4

A Biblia és a jó egészség

Mit kíván Isten minden embernek?

“Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, a mint jó dolga van a lelkednek.”
3 János 2

Mit ígért Isten azoknak, akik engedelmeskednek Neki?

“Ésszolgálatok az Urat a ti Istenteket, akkor megáldja a te kenyeredet és vizedet; és eltávolítom ti közülétek a nyavalyát.”
2 Mózes 23:25

Mit követel magának Isten mint Teremtő?

“Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, a melyek az Istenéi.” 1 Korinthus 6:19, 20

Milyen figyelmeztetést adott Isten az emberi test tisztában tartásával kapcsolatban?

“Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.”

1 Korinthus 3:16, 17

Megjegyzés: A keresztényeknek el kell kerülni minden káros dolgot. A dohány nikotint, halálos mérget tartalmaz. Tudományos kutatások azt igazolják, hogy a dohányzás gyakran egyharmadára lerövidíti az ember életét. Ez megszegi Istennek az emberölésről szóló parancsolatát (2 Mózes 20:13). A legtöbb ember tisztában van a dohányzás káros hatásával, azonban mi a helyzet a többi élvezeti cikkel, melyek szintén legyengítik az emberi szervezetet? "Kísérletek bizonyítják, hogy a kávé gyógyszertani hatása a benne lévő koffeinnel köszönhető Ésszerű lenne a kávé fogyasztást a többi kábítószer fogyasztással – pl. ópium, szesz, ital, nyugtatószer, nikotin – egy kategóriába sorolni A divatos kólát is a benne lévő koffein miatt kedvelik az emberek; nem kellene a kólát is a többi kábítószerhez sorolni? A teával ugyanez a helyzet." *New England Medical Journal*, 1954. május 13.

Mit mond a Biblia az emberi testtel kapcsolatban?

"Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket." Róma 12:1

Megjegyzés: Isten azt akarja, hogy egészségesek legyünk. A Bibliában megtalálhatjuk Isten előírásait az egészséges és boldog élettel kapcsolatban. Isten nem kényszerít minket arra, hogy kövessük az előírásait, azonban ha nem követjük azokat, akkor annak betegség, rossz egészség lesz az eredménye. Isten ezt ígéri: "És monda: Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekedsz, a mi kedves az ő szemei előtt és figyelmezel az ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, a melyeket Egyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód." 2 Mózes 15:26

Beszél-e a Biblia a szeszes ital fogyasztása ellen?

- a. "A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs!" Pédabeszédek 20:1
- b. "Ne nézd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban az ő csillogását; könnyen alá csuszamlik. Végre, mint a kígyó, megmar, és mint a mérges kígyó, megcsíp." Pédabeszédek 23:31, 32
- c. "Se lopók . . . se részegesek . . . nem örökölhettek Isten országát." 1 Korinthus 6:10

Mi volt Isten eredeti terve az ember étrendjével kapcsolatban?

"És monda Isten: Ímé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül."

1 Mózes 1:29

Megjegyzés: Isten eredetileg úgy tervezte, hogy az ember csak gabonát, magokat, gyümölcsöt és gyógyfűvet (zöltséget) egyen. Húst nem ettek az emberek egészen az özönvízig. (1 Mózes 9:1-3) Amikor el kezdtek húst enni, az ember élettartama hirtelen lerövidült!

Milyen megkülönböztetést tett Isten az állatok között, amikor azok bevonultak Noé bárkájába?

"Minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet és nőtényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőtényét." 1 Mózes 7:2

Hogyan határozta meg Isten, hogy mi a tiszta állat?

“Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván nékik: Szóljatok Izráel fiainak, mondván: Ezek azok az állatok, a melyeket megehettek minden barmok közül, a melyek vannak e földön: Mindazt, a minek hasadt a körme, és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző a barmok közt, megehetitek.” 3 Mózes 11:1-3

Melyek azok az állatok, amelyeket Isten “tisztátalannak” illetve evésre alkalmatlannak tart?

“De a kérődzők és hasadt körműek közül ne egyétek meg ezeket: a tevét, a nyulat és hörcsököt, mert kérődznek ugyan, de körmük nem hasadt; tisztátalanok legyenek ezek néktek. És a disznót, mert hasadt ugyan a körme, de nem kérődzik; tisztátalan legyen ez néktek. Ezeknek húsából ne egyetek, holttestöket se illessétek.”

5 Mózes 14:7, 8

Megjegyzés: Másszóval az állatoknak meg kell felelniük e két feltételnek. Azok az állatok, melyek nem felelnek meg, nem valók táplálkozásra, különben Isten nem vonná meg tőlünk, hiszen “nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlanul élnek”. Zsoltárok 84:12

Mi a helyzet a halakkal és más tengeri állatokkal?

“Mindazokból, a melyek a vizekben élnek, ezeket ehetitek meg: A minek úszószárnya és pikkelye van a vizekben, tengerekben és folyóvizekben, azokat mind egyétek meg. A minek pedig nincsen úszószárnya és pikkelye a tengerekben és folyóvizekben, legyen az

akármely vízben nyüzsgő, és akármely vízben élő állat;
mind útálatos az néktek.” 3 Mózes 11:9-10

Vannak-e “tisztá” és “tisztátalan” szárnyasok?

“Minden tiszta madarat megehettek. Ezek pedig, a melyeket meg ne egyetek közülök: a sas, a saskeselyű és a halászó sas. A keselyű, a héja és a sólyom az ő nemével. Minden holló az ő nemével. A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. A kuvik, a fülesbagoly és a bölömbika. A pelikán, a gém és a hattyú. Az eszterág és a szarka az ő nemével; a büdösbanka és a denevér.”

5 Mózes 14:11-18

Évekkel azután, hogy Péter keresztény lett, kapott Istentől egy látomást. A látomásában látott egy nagy lepedőt leszállni a mennyből, mely tele volt “tisztátalan” állatokkal, és egy hang ezt mondta neki: “Kelj fel Péter, öljed és egyél!” Mit mondott erre Péter?

“ . . . Sohasem ettem semmi közönségest, vagy tisztátalant.” Apostolok 10:14

Megjegyzés: Péter nem változtatta meg a táplálkozási rendjét, miután keresztény lett. Mindig is az Ótestamentum táplálkozási rendjét követte.

Mi nem volt egyértelmű Péter számára ezzel a furcsa látomással kapcsolatban?

“ . . . Péter magában tünődék, mi lehet az a látás, a melyet látott . . . ” Apostolok 10:17

Két nappal később Péter végül is megértette a látomást. Hogyan értelmezte azt?

“ . . . De nékem Isten megmutatá, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztátalan embernek.”

Apostolok 10:28

***Megjegyzés:** A zsidók szemében minden más nemzet tisztátalan volt, és arratanították őket, hogy ne isérintkezzenek más nemzetekkel. Ezzel a látomással győzte meg Isten Pétert, hogy itt az ideje más nemzetekhez is eljuttatni az evangélium üzenetét.*

Egyes keresztények az Apostolok cselekedetei 10:15 sorával akarják bizonyítani azt, hogy lehet tisztátalan állatokat enni "A miket az Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalanoknak." Azonban ha figyelmesen olvassuk ezt a látomást, kiderül, hogy Isten azt mondta Péternek ezzel, hogy ne nevezzen egyetlen embert sem tisztátalannak vagy közönségesnek. A zsidó gyomra ugyanolyan, mint bármilyen más emberé! Istennek a táplálkozásról szóló rendeletei soha sem változtak meg.

Bibliai elvek összefoglalása a jó egészségről

1. *Rendszeres időközönként kell étkezni, nem szabad étkezések között enni.* “ . . . Idejében esznek . . . ”

Prédikátor 10:14

2. *Azért együnk, hogy élhessünk, és ne azért éljünk, hogy ehessünk.* “És kést tégy a torkodra, ha mértékletlen vagy.”

Példabeszédek 23:2

3. *Pihenjünk Isten előírásai szerint.* “Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon . . . ”

2 Mózés 20:9-10

“... Jertek el csupán ti magatok... és pihenjete meg egy kevéssé.” Márk 6:31

“Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ád eleget.” Zsoltár 127:2

4. *Tartsuk tisztán a testiünket.* “Tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól.” 2 Korinthus 7:1

“Tisztítsátok meg magatokat.” Ésaías 52:11

5. *Uralkodjunk magunkon.* “Mindaz pedig, a ki pályafutásban tusakodik, mindenben magatörtető.”

1 Korinthus 9:25

“A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt.” Filippi 4:5

6. *Legyünk mindig vidámak.* “A vidám elme jó orvosságul szolgál.” Példabeszédek 17:22

7. *Ne együnk állati zsírt vagy vért semmilyen formában.*

“Örökkévaló rendtartás legyen a ti nemzetségeiteknél minden ti lakhelyeteken: semmi kövért és semmi vért meg ne egyetek!” 3 Mózes 3:17

8. *Segítsünk a rászorulóknak.* “... megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad... az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad... Akkor... meggyógyulásod gyorsan kivirágzik.” Ésaías 58:6-8

9. *Bízzunk Istenben és engedelmeskedjünk Neki.* “Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédimre hajtsd füledet. Mert életök ezek azoknak, a kik megnyerik, és egész testöknek egészség.” Példabeszédek 4:20, 22
10. *Bármit is teszünk, Isten dicsőségére tegyük azt.* “Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljete.” 1 Korinthus 10:31

Mit mond a Biblia a pénzről?

Ki a világ és annak lakosainak egyedüli jogos tulajdonosa?

“Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerekége s annak lakosai.” Zsoltár 24:1

Mi mást tulajdonít még magának Isten?

“Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken.” Zsoltár 50:10

“Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura.” Aggeus 2:8

Ki adja meg nekünk a képességet arra, hogy vagyont szerezzünk magunknak?

“Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, a ki erőt ad néked a gazdagságnak megszerzésére, hogy megerősítse az ő szövetségét, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, miképen e mai napon van.” 5 Mózes 8:18

Milyen veszély fenyeget minket, amikor az anyagi javaink megsokasodnak?

“Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről . . . hogy mikor eszel és jól lakol és szép

házakat építesz . . . és mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik . . . fel ne fuvalkodjék akkor a teszived, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről . . . és ne mondjad ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerezte nekem a gazdagságot!” 5 Mózes 8:11-17

“Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme.”
1 Timótheushoz 6:10

Milyen fontos kérdést kell feltennünk magunknak, amint Isten megáld minket anyagi javakkal?

“Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?”
Zsoltár 116:12

Az ember Isten földi javainak a kezelője. Ezeknek a javaknak hányad részét követeli magának Isten?

“A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak.”
3 Mózes 27:30

Megjegyzés: Ez egy érdekes kérdés. Isten az időnknek egyhatedét, javainknak pedig egytizedét követeli magának. Istennek nincs szüksége a javainkra, hiszen minden az Övé. Azonban Ő megosztja a gazdagságát velünk, csak egy kis részét követeli vissza, mellyel az önzetlenségünket, a negyrabecsülésünket és hálánkat fejezhetjük ki. Ha mindent megtarthatnánk magunknak, kapzsiság uralkodna el rajtunk, mely tragikus következményekkel járna.

A “tized”-et a világ kezdetétől fogva fizette Isten népe.

Ábrahámról ezt mondja a Szentírás:

“És tizedet ada neki mindenből.” 1 Mózes 14:20

Jákób ezt az ígéretet tette Istennek:

“És valamit adandasz nékem, annak tizedét neked adom.” 1 Mózes 28:22

Mire szánta Isten a tizedet?

“De ímé a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izráelben; az ő szolgálatjokért való osztályrész ez, a melylyel teljesítik ők a gyülekezet sátorának szolgálatát.” 4 Mózes 18:21

Megjegyzés: A Léviták az akkori idők papjai, lelkészei voltak.

Elrendeli-e az Újtestamentum is a tized fizetését?

“Nem tudjátok-é, hogy a kik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és a kik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket? Ekképen rendelte az Úr is, hogy a kik az evangéliomot hirdetik, az evangéliomból éljenek.”

1 Korinthus 9:13, 14

Milyen különleges áldást ígér Isten azoknak, akik hűségesen fizetik a tizedet?

“Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen. És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszte el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura.”

Malakiás 3:10, 11

Milyen figyelmeztetést ad Isten azoknak, akik saját hasznukra fordítják a tizedet?

“Avagy az ember csalhatja-e az Istent? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben!”

Malakiás 3:8, 9

***Megjegyzés:** Az összes jövedelmünknek egytizede Istené. Ez az ő szent tizede, melyet a lelkeszi szolgálatra, Krisztus evangéliumának a hirdetésére kell fordítani. A tized fizetése nem felajánlás. Amit a tizeden felül adunk, az felajánlás vagy ajándék Istennek.*

Gondoljuk csak végig:

Egyesek így vélekednek: "Nem tudok Istennek tizedet meg felajánlást fizetni, hiszen alig tudom kifizetni a saját számláimat is! Azonban a Biblia kifejezett ígéretet tesz azoknak, akik bíznak Istenben és Őt teszik első helyre!

a. “Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak; De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mezőnek fűvét, a mely ma van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? Ne aggodalmaskodjatok tehát és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mind ezeket a

pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” Máté 6:28-33

b. “Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsongéjából. Eképen megtelnek a te csőreid elégséggel, és musttal áradnak el sajtód válói.”

Példabeszédek 3:9, 10

c. “Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színing teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkal mérnek néktek, a melylyel ti mértetek.”

Lukács 6:38

d. “Gyermek voltam, meg is vénhedtem de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregetővé.”

Zsoltár 37:25

Siker keresztény módra

Isten Igéjével éljünk

Jézus és Péter szerint milyen "lelki táplálékra" van szüksége a hívőnek ahhoz, hogy jó keresztény maradjon?

“Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, a mely Istennek szájából származik.” Máté 4:4

“Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjete.”

1 Péter 2:2

Miért és hogyan kell a Szentírást tanulmányozni?

“Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, a ki szégyent nem vall, a ki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.” 2 Timótheus 2:15

Kérd Istent, hogy irányítsa életedet

Milyen ígéretet kapnak azok, akik imádkoznak?

“És ez az a bizodalom, amelylyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket. És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket,

akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, a melyeket kértünk ő tőle.” 1 János 5:14, 15

Dávid király, Dániel próféta és Jézus példamutató imaélete.

Dávid:

“Estve, reggel és délben panaszodom és sohajtozom, és ő meghallja az én szómat.” Zsoltár 55:18

Dániel:

“Dániel pedig, a mint megtudta, hogy megiratott az írás, beméne az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva valának Jeruzsálem felé; és háromszor napjában térdeire esék, könyörgé és dicséretet tőn az ő Istene előtt, a miként azelőtt cselekszik vala.” Dániel 6:10

Jézus:

“Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne egy pusztá helyre és ott imádkozék.” Márk 1:35

“És lőn azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el.” Lukács 6:12

Milyen feltételek mellett válaszol mennyei Atyánk imáinkra?

1. **Kitartás, állhatatosság.** “Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért.” Efézus 6:18

2. **Hit.** “De kérje hittel, semmit sem kételkedvén.”
Jakab 1:6
3. **Megbocsátóknak kell lennünk.** “Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékokodat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékokodat.”
Máté 5:24
4. **Nem maradhat semmilyen be nem vallott bűn az életünkben.** “Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram.” Zsoltár 66:18
5. **Be kell tartanunk Isten törvényeit.** “Valaki elfordítja az ő fülét a törvénynek hallásától, annak könyörgése is útálatos.”
Példabeszédek 28:9
6. **Isten akarata szerint kell imádkoznunk.** “Ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket.”
1 János 5:14

Tartsuk tiszteletben Isten tulajdonát

Különösen az idejét

“Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hatnapon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van; Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.”
2 Mózes 20:8-11

Különösen a tizedét

“Avagy az ember csalhatja-e az Istent? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házámban, és ezzel próbáljátok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.”

Malakiás 3:8, 10

Helyezzük embertársainkat magunk elé

Jézus mondta: “Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták.” Máté 7:12

Pál apostol mondta: “Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.” Filippi 2:3, 4

Tartsuk tisztán magunkat mindenféle szempontból

Gondolatainkban

“Továbbá, Atyámfiak, a mik csak igazak, a mik csak tisztességesek, a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.”

Filippi 4:8

Beszédünkben

“Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben.”
2 Péter 3:11

Viselkedésünkben

“A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt. És a kiből megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképpen Ő is tiszta.”
1 János 2:6, 3:3

Testünkben

“Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?” “Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.” “Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, a melyek az Istenéi.”
1 Korinthus 6:19; 3:17; 6:20

“Mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek, és az Úr választott téged, hogy légy néki tulajdon népe minden nép közül, a melyek a föld színén vannak. Semmi útalatosságot meg ne egyél.” 5 Mózes 14:2, 3

Hívók társaságát keressük

“És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett. El nem hagyván a magunk gyülekezetét, a miképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.”
Zsidók 10:24, 25

Adjuk át magunkat teljes mértékben Krisztusnak

“Mondja vala pedig mindeneknek: Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.”

Lukács 9:23

“Akkor felelvén Péter, monda néki: Ímé, mi elhagytunk mindent és követtünk téged; mink lesz hát minékünk? És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet.”

Máté 19:27, 29

Beszéljünk Krisztusról mindenkinek

“Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagytok minden nap a világ végezetéig. Ámen!”

Máté 28:19, 20

Tartsuk be Isten parancsolatait

“Boldogok, a kik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.”

Jelenések 22:14

“A dolognak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed, é az ő parancsolatait megtartsad; mert ez az embernek fődolga! Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.”

Prédikátor 12:15, 16

A bibliai könyvek rövidítése

ÓSZÖVETSÉG

I. Móz.	Mózes első könyve
II. Móz.	Mózes második könyve
III. Móz.	Mózes harmadik könyve
IV. Móz.	Mózes negyedik könyve
V. Móz.	Mózes ötödik könyve
Józs.	Józsué könyve
Bír.	Bírák könyve
Ruth	Ruth könyve
I. Sám.	Sámuel első könyve
II. Sám.	Sámuel második könyve
I. Kir.	Királyok első könyve
II. Kir.	Királyok második könyve
I. Krón.	Krónika első könyve
II. Krón.	Krónika második könyve
Ezsd.	Ezsdrás könyve
Neh.	Nehémiás könyve
Eszter	Eszter könyve
Jób	Jób könyve
Zsolt.	Zsoltárok könyve
Péld.	Példabeszédek könyve
Préd.	Prédikátor könyve
Én. én.	Énekek éneke
Ésa.	Ésaiás próféta könyve
Jer.	Jeremiás próféta könyve
Jer. sir.	Jeremiás siralmi
Ezék.	Ezékiel próféta könyve
Dn.	Dániel próféta könyve
Hós.	Hóseás próféta könyve
Jóel	Jóel próféta könyve
Ámos	Ámos próféta könyve
Abd.	Abdiás próféta könyve
Jón.	Jónás próféta könyve
Mik.	Mikeás próféta könyve
Náh.	Náhum próféta könyve
Hab.	Habakuk próféta könyve
Sof.	Sofóniás próféta könyve
Agg.	Aggeus próféta könyve
Zak.	Zakariás próféta könyve
Mal.	Malakiás próféta könyve

ÚJSZÖVETSÉG

Mt.	Máté evangéliuma
Mk.	Márk evangéliuma
Lk.	Lukács evangéliuma
Jn.	János evangéliuma
Ap. csel.	Apostolok cselekedetei
Rm.	Rómabeliekhez írt levél
I. Kor.	Korinthusbeliekhez írt első levél
II. Kor.	Korinthusbeliekhez írt második levél
Gal.	Galáciabeliekhez írt levél
Ef.	Efézusbeliekhez írt levél
Fil.	Filippibeliekhez írt levél
Kol.	Kolossébeliekhez írt levél
I. Thessz.	Thesszalonikabeliekhez írt első levél
II. Thessz.	Thesszalonikabeliekhez írt második levél
I. Tim.	Timótheushoz írt első levél
II. Tim.	Timótheushoz írt második levél
Tit.	Titushoz írt levél
File.	Filemonhoz írt levél
Zsid.	Zsidók írt levél
Jak.	Jakab apostol levele
I. Pt.	Péter apostol első levele
II. Pt.	Péter apostol második levele
I. Jn.	János apostol első levele
II. Jn.	János apostol második levele
III. Jn.	János apostol harmadik levele
Júd.	Júdás apostol levele
Jel.	Jelenések könyve

Isten népének története Jeruzálem
lerombolásától (i.sz.70) a sötét
középkoron át az örökkévalóság
kezdetéig.

Irodalmi
mestermű, mely a
föld utolsó
eseményeit
mutatja be. A
próféciaák
segítségével
ismerkedjünk
meg egy
hatalommal,
mely az egész
világot uralni
akarja.

A Korszakok nyomában megrendelhető a
Bibliaiskolák Közösségénél, Budapest,
Remete út 16/a. Ára 550 Ft.

Név: _____

Lakcím: _____

—They have always been here, the question is ...

Who Are The Angels?

Angels are everywhere! Angel sightings and angel sayings have ignited a spiritual and commercial craze—but just who or what are angels?

Whether in the movies, on television, in countless books and magazine articles, angel encounters always seem positive. Angels are always depicted as good, beneficent

and protective. But is this true? According to the Bible, angels are not always helpful. They do not always dispense blessings.

Who Are The Angels? addresses these questions and more by emphasizing the Scripture record.

\$4.00 postpaid (US: \$2.00)

IBE, Inc. • PO Box 352 • Jemison • AL 35085
www.inbookseast.org